

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

4 STEPBROTHERS for *Christmas*

A REVERSE HAREM ROMANCE

K. C. CROWNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NOEL İÇİN DÖRT ÜVEY KARDEŞ

ÇAĞDAŞ BİR TERS HAREM ROMANTİZMİ

OceanofPDF.com

K.C. CROWNE

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by K.C. Crowne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan K.C. Crowne

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Sonsöz I

Sonsöz II

Dört Dövmeye Sanatçısıyla Noel (Önizleme) Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

ALSOBYK.C.CROWNE

K.C. Crowne Amazon'un En Çok Satan 8 Kitabı Arasında

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Antonov Milyarderler Serisi

En Yüksek Teklifi Veren | Bratva Baba | Bratva Tarafından Sahiplenilen | Bratva Tarafından Nakavt | Acımasız Rakip | Yaralı Prens

Gümüş Tilki Babalar

Doktor Baba | Tabu Baba | Babanın En İyi Arkadaşı | Babanın Kanunu | Eski Erkek | Arkadaşımın Kızı Eski | En Arkadaşımın KızıBabası | Babanın İyi Baba | Babanın En İyi Arkadaşıyla Noel | Babasının Gizli | Vegas | Saplantısı | Kraliyet İrlanda Kralı Baba | Eski Sevgilimin Babası | Noel'i Çalan Doktor

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi

Dağ Adamı Bebek | Dağ Küçük | Dağ Tarafından Nakavt | Bebekİçin İçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin | Dağ İçin Üçüzler | Dağ Tarafından Alınan | Dağ İçin Gizli BebekAdamı | AdamıAdamı Adamı Adamı | Dağ Adamının Kazara Sürpriz | Dağ Adamının Hediyeelerini Teslim Etmek | Dağ Babasının Kaderi | Şanslı Cazibesi | Rakibi | Dağ Dağ Küçük Kasaba Dağ Babası | Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının Adamının Noel Sürprizi | Hediyesi | Dağ Adamının Sevgilisi'yu | Big Daddy | Üç Dağ Adamıyla Havai FişeklerEtmek | Bay DoğruTaklit

Denver Doktorları Serisi

Doktorun Sırrı | Doktorun Sürpriz Doğumu | İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri | Milyonerin Sürpriz Üçüzleri | Doktorun Bebek Planı | Yeni Zelandalı Doktor Tarafından Nakavt Edildi | Doktorun Görevleri | Milyar Dolar Hatası | İrlandalı Doktor Hediyesi | İrlandalı Doktorun Emirleri | İrlandalı Doktorun Sevgilisi | En İyi Arkadaşımın Babası Gizli | İçin Komşunun Gizli | Mafya Doktoru İçin Gizli | BebeklerBebeğiBebekler

Babamın En İyi Arkadaşı

KC'nin Amazon Kataloğunun tamamına göz atın

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

OceanofPDF.com

DESKRIPTION

**"Sürpriz ne anne?" Meraktan içim içimi yiyerek soruyorum.
"Müstakbel üvey kardeşlerin burada!"
Kapı açıldığında kalbim duracak gibi oluyor.
Bu adamları tanıyorum. Samimi olarak.**

Birbirinden çekici ve başarılı dört adamla birlikte karlı bir tatil köyünde
olduğunuzu hayal edin.
Yani en çılgın fantezilerinizin yıldızları.

Yakalamak mı? Onlar senin patronun.
Ama gözleri sanki Noel Baba'nın son kurabiyesiymişsiniz gibi üzerinizde
kalıyor.
Böylece unutulmaz yedi gün boyunca onların tüm ilgisinin ve açlığının tadını .

**Vedalaşıyorsunuz ve en çılgın dileğinizi gerçekleştirdiği için Noel Baba'ya
teşekkür ediyorsunuz.
Ancak Noel için eve geldiğinizde şok edici bir haber alırsınız!**

**Hayallerinizdeki erkeklerin kaderi gelecekteki üvey kardeşleriniz
olmaktır!
Şimdi ne olacak?!?**

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

OceanofPDF.com

BECCA

"Chef Becca, lütfen ofiste bize katılır mısınız?"

Başka birine ait olması mümkün olmayan derin, erkeksi bir ses Isaac Tyson'ın mutfak diyafonundan gelen sesi, tahmin edilebilir Salı öğleden sonrama planlanmamış bir değişiklik kattı.

Ellerimi önlüğüme sildim ve saate bir göz attım, öğleden sonra 3:47. Normalde dizlerimin dibinde yarın için yemek hazırlıyor olacağımı düşünürsek, bir toplantı için garip bir zaman. Merakımı yenemeyerek önlüğümü çözdüm ve mutfaktan çıkmadan önce kancasına astım.

Koridorda yürürken spor ayakkabılarım mermer zeminde sessizce ilerliyordu. FourSight Marketing'in ofisleri her zamanki gibi hareketliydi; keskin, profesyonel kıyafetler içindeki kadın ve erkekler amaçsızca etrafta dolaşıyordu. Mutfak kıyafetlerimle göze batıyordum ama bu benim için sorun değildi.

Bay Tyson'ın ofisinin kapısına hızla ulaştım. Derin bir nefes aldım, en iyi profesyonel yüz ifademi takındım ve kapıyı iterek açtım.

Patronlarımın dördü de oradaydı - Isaac, Vinnie, Archer ve Luke - FourSight Marketing'in başkanları, ortak, dört yönlü sahipliklerinin bir oyunu.

Her bir adam farklı bir kolonya reklamı model olabilirdi - sofistike olan için Isaac, çekici olan için Vinnie, sinirli olan için Archer ve sessizce yoğun olan için Luke. Ama GQ fotoğraf çekimi olarak ikiye katlanabilecek bir odada bile aklımı başımda tutacak kadar uzun süredir buradaydım.

Hepsi inanılmaz derecede seksi, uzun boylu, yakışıklı ve görünüşe göre beni çıldırtmak için mükemmel bir şekilde inşa edilmişti. İçeri girdiğimde dört çift gözün olması nefesimi kesmeye, amımı sıkmaya yetmişti. İşe başladığımdan beri dört erkeğin çekiciliğine alışmıştım.

FourSight'ta istihdam, ama bir kadının bir odada kaldırabileceği kadar yakışıklı var.

Isaac masasının arkasında oturmuş, sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Tel çerçeveli gözlüklerin çerçevelediği delici yeşil gözleri ve kısa, askeri tarzda sarı saçlarıyla Brad Pitt'in devetüyü versiyonuna benziyordu. Az konuşan bir adamdı, aynı anda hem misafirperver hem de korkutucu hissettiren bir liderlik havası vardı.

"Şef," diye başladı Isaac, sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Lütfen oturun."

Teklif edilen sandalyeye oturdum, bu beklenmedik buluşma ilgimi çekmişti. Odada neredeyse bir başlangıç gibi görünen, dile getirilmeyen bir resmiyet vardı ve kendimi bundan sonra ne olacağı konusunda hem meraklı hem de biraz endişeli buldum.

Bacaklarımı çaprazladım ve omurgamı dikleştirdim. "Menüde her şey yolunda mı?"

Isaac kıkırdadı, yıllanmış viski kadar yumuşak bir ses. "Menü her zamanki gibi mükemmel. Aslında sizinle başka bir şey hakkında konuşmak istiyorduk."

Vincent ya da onun tercih ettiği şekliyle Vinnie yanında duruyordu. Isaac'ten birkaç santim daha uzundu, koyu kahverengi saçları kısa ama şıktı. İtalyan kökenliydi, yüz hatları belirgin ama yumuşaktı, çekici ve cana yakındı. Şirketin insan kaynağıydı, her zaman gülümser ya da esprili bir yorum yapardı. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve rahat gülümsemesini gösterdi. "Evet, endişelenmeyin, bu mutfak becerileriniz için bir eleştiri seansı değil."

Odanın bir başka köşesinde, her zamanki gibi sessiz ve düşünceli olan Archer Gallo başıyla onayladı. Vinnie'nin küçük kardeşlerinden biri olan bu adam, tıraşlı kafası, tam kol dövmeleleri ve düşünceli ifadesini çerçeveleyen bakımlı sakalıyla daha sert ve kaslı biriydi. Sert dış görünüşüne rağmen, varlığıyla ilgili bir şey son derece odaklanmış, hatta belki biraz takıntılı bir kişiliğe işaret ediyordu.

Luke, Archer'ın ikizi ve her zaman gözlemci olan Luke, gözlerime baktı ve kelimeler kullanmadan bana güven verdi.

Isaac sandalyesinde arkasına yaslandı ve sanki bir sonraki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi parmaklarını birbirine kenetledi. "Sizi beş gün sürecek kısa bir inziva için dağ kulübemize davet etmek istiyoruz. Ofisin günlük dikkat dağıtıcı unsurlarından uzakta beyin fırtınası yapmak ve strateji geliştirmek için biraz zaman ayırmak istiyoruz."

Gözlerimi kırptırdım, az önce söylediklerini düşündüm. Bir dağ kulübesi mi? Beş gün mü? Aklımda yüksek sesle sormaya cesaret edemediğim sorular dönüp duruyordu. Mesela, bu inanılmaz yetenekli adamlar neden kendilerine yemek yapamıyorlardı?

"Sanırım tüm yemeklerden ben sorumlu olacağım?" Açıklık getirmeye çalıştım.

"Kesinlikle," diye başını salladı Isaac. "Ulaşım masraflarınızı karşılayacağız ve normal maaşınıza ek olarak, harcadığınız zaman için cömert bir ikramiye teklif ediyoruz." Bir kâğıda bir şeyler yazdı ve bana uzattı.

Isaac'ın önerdiği rakamlar gerçekten de cömertti. Cazipti. Teklife doğru manyetik bir çekim hissettim ama bir şey beni önce sınırları belirlemeye zorladı.

"Benden hizmetçi olarak da görev yapmam bekleniyor mu?" Her zamanki gibi açık sözlü bir şekilde sordum. "Eğer öyleyse, sorumluluklarımın mutfakta başlayıp mutfakta biteceğini açıklığa kavuşturmam gerekiyor."

Vinnie usulca güldü, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Hayır, Şef, ek iş olarak kahyalık yapmanız gerekmeyecek. Her yerle ilgilenen bir temizlik ekibimiz var. Sizin alanınız sadece mutfak olacak." Archer ona baktığımda omuz silkti, sanki konu kafasında çoktan çözülmüş gibiydi. Luke başını sallayarak onayladı ve gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarındaki sessiz anlayış bir şekilde bana herhangi bir kelimenin verebileceğinden daha fazla güven verdi. İkizinden daha temiz bir vücudu vardı, sakalı yoktu ve sadece tek bir dövmesi görünüyordu; yanlış hatırlamıyorsam rahmetli annelerine bir övgü niteliğindeydi. Kardeşlerinden daha sessiz bir yoğunluk, ince bir derinlik ve algılama akımı yayıyordu. Her zaman izliyor, dinliyor gibi görünüyordu. Sürekli bilgi topluyor ve durum değerlendirmesi yapıyordu.

Arkama yaslandım ve düşünmeye başladım. Bir parçam dinamiklerin nasıl olacağını merak ediyordu. Onlarla profesyonel ortamlarda, iş yerinin yapılandırılmış ortamına bağlı olarak etkileşime girmeye alışmıştım. Sıradan, daha kişisel bir ortamda nasıl olurdu? Bu düşünce hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Isaac tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi tekrar konuştu. "Bu fikirden rahatsız olursan seni tamamen anlarız Becca. Ama sana güveniyoruz ve dürüst olmak gerekirse, bunun için daha uygun birini düşünemezdik."

"Dahası da var," diye ekledi Vinnie. "Dahası mı?" Merakla sordum.

Isaac boğazını temizledi. "Şirketimizde bazı değişiklikler yapmayı düşünüyoruz - aslında genişlemeyi. Ancak bunun gerçekleşmesi için keşfetmemiz gereken bazı fırsatlar var. Bu görüşmelerden bazıları, sizinki de dahil olmak üzere herkesin sağduyulu olmasını gerektirecek."

Merakla ama biraz da şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. "Gizlilik mi? Eğer kastettiğiniz buysa, şirket sırlarını paylaşmak gibi bir alışkanlığım yok."

Vinnie güldü. "Mesele o değil. Bu biraz daha karmaşık. Rahat edeceğinizi umduğumuz bir şey ama tam rızanıza ihtiyacımız var."

Kalp atışlarım bir çentik daha hızlandı. "Can kulağıyla dinliyorum."

Sanki aralarında konuşulmamış bir anlaşma varmış gibi her iki adam da birbirlerine baktı. Sonunda Isaac konuştu.

"Mevcut sorumluluklarınızı genişletme konusunda ne düşünüyorsunuz? "

Archer teklifi netleştirerek, "Kişisel şefimiz olmak gibi," dedi. "Sadece yönetici katı için değil. Bizim için yemek pişirecek, bizimle seyahat edecek, bizim için yemek planları hazırlayacaksınız - her şey."

"Ama bu seni bize daha da yakınlaştıracak," diye ekledi Vinnie. "Ve takdir yetkisi de burada devreye giriyor."

Gözlerim bir yüzden diğerine kaydı. Ciddiydiler. Ve aniden, oda birkaç derece daha sıcak hissettirdi.

Isaac, "Elbette şartları ayrıntılı olarak tartışırız," diye ekledi. "Sadece ilgileniyorsanız."

İlgileniyor musun? Şaşkındım ve belki biraz da gururum okşandı. Ama en önemlisi, yeni bir meydan okumanın benzersiz heyecanını hissettim. Ve aylardır ilk kez, önümde ne olduğu konusunda gerçekten heyecanlandığımı hissettim.

"İlgimi çekti," dedim tereddüt etmeden ve sırayla her biriyle göz göze geldim. "Detayları duyalım."

Doğrusunu söylemek gerekirse, bir dağ kulübesinde beş gün geçirip mutfakla uğraşma fikri karşı konulamayacak kadar cazipti. Ve eğer bu geleceğimi -ve kariyerimi- güvence altına almanın olası bir yoluysa, daha da iyiydi.

Isaac beş gün boyunca beni nelerin beklediğine dair kısa bir açıklama yaptı. Önce Isaac'ın, sonra Vinnie'nin, Archer'ın ve son olarak da Luke'un bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerinde farklı derecelerde umut ve beklenti gördüm ve açıklanamaz bir nedenden dolayı bu anlaşmayı mühürledi.

"Kabul ediyorum," dedim ve içimde yeni bir heyecan hissettim.

Ben.

"Mükemmel," dedi Isaac, diğerleri gözle görülür bir şekilde rahatlarak dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Luke aklında kalan soruları sezmiş olacak ki herkes dağılmaya başladığında gözüme takıldı ve ekledi: "Bilmelisin ki Becca, aktif olarak yemek yapmadığın zamanlarda zamanın tamamen sana ait. Buranın tadını en az bizim kadar çıkarmanı istiyoruz."

Archer sözlerine şöyle devam etti: "Kulübe çok güzel bir konumda. Yürüyüşe çıkabilirsin

-Gerçi yılın bu zamanı biraz serin olabilir. Bir spa küveti var, güverte kaçırmak istemeyeceğiniz gerçekten muhteşem bir manzaraya sahip. Ya da içeride dinlenmeyi tercih ederseniz, odanız tüm olanaklara sahip olacaktır."

Tarif ediş biçimi bana bir ziyade tüm masrafları ödenmiş bir tatil yapıyormuşum gibi geldi. Yemek yapmak benim için iş değildi; tutkuydu, sanattı. Boş saatlerimi bir jakuziye girerek ya da muhteşem bir manzarada yürüyüş yaparak geçirebileceğim fikri bana gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu.

Luke'a baktım, gözlerinde takdir etmeye başladığım o sessiz samimiyet vardı. O zaman farkında olmadan onun güvencesini ne kadar çok aradığımı ve şimdi buna sahip olmanın ne kadar anlamlı olduğunu fark ettim.

"Kulağa harika geliyor," diye itiraf ettim, son çekincelerim de güneşin altındaki sabah sisi gibi dağılmıştı.

Gülümsedi, açıkça memnun olmuştu. "Kabul ettiğinize sevindik."

Ofisten çıkıp mutfağa doğru ilerlerken içimde kabaran bir heyecan, bir beklenti coşkusu hissettim. Kabin gezisi sadece bir iş teklifi değildi; benzersiz bir macera, rutinden kopmak, ilham almak ve hatta belki de ilham vermek için bir fırsat olarak şekilleniyordu.

Belki dağ havası ve muhteşem manzaralar mutfakta yaratıcılığımı tetikler, bir tarifi mükemmelleştirmeme ya da tamamen yeni bir yemek icat etmeme yol açar. Ayrıca, Isaac, Vinnie, Archer ve Luke için yemek pişirmek - seçici ama takdir eden bir kitle - şüphesiz bir angarya değil, bir zevk olacaktır.

Kafamda menüleri önceden planlamaya başladığımda, ihtiyacım olan malzemeleri, birleştirebileceğim lezzetleri ve tabak estetiğini hayal ettiğimde, giderek daha net hale geldi: bu gezi inanılmaz bir hediye, iş ve oyunun, görev ve arzusunun tesadüfi bir hizalanmasıydı. Ve nasıl gelişeceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Arabamı dar, kıvrımlı yolda yukarı doğru yönlendirdim, her dönemeç ve dönüş tüm dikkatimi istiyordu. Araçta etkileyici bir yiyecek yükü vardı - dört iri adam ve beni beş gün boyunca, günde üç öğün, artı atıştırma ile beslemeye yetecek kadar. Dikiz aynasından arka koltuktaki paketlenmiş çantalara bir göz attım ve omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun azaldı.

Odak noktam yol olmalıydı, özellikle de yokuşun ne kadar dik ve öngörülemez olduğu , ama zihnim çok uzaklardaydı, paranın düzeltebileceği ve düzeltemeyeceği şeylerle boğuşuyordu. İkramiyenin yarısı kardeşimin bir sonraki rehabilitasyon dönemini karşılamak üzere zihinsel olarak çoktan ayrılmıştı. Bu onun üçüncü seferi olacaktı. Diğer iki seferinde birikimlerimi tüketmiş, zaten azalan umudumdan ödünç almış ama her seferinde geri dönmüştü. Umarım bu sefer farklı olur. Umarım, bu sefer ona musallat olan şeytanlardan kurtulurdu.

Ayrılmadan önce ona "Eğer bu kez temizlenemezsen Mikey, bunu yapmaya devam edemem," dedim, sesim kızgınlık ve üzüntü karışımıyla doluydu. "Ve sen de benimle kalmayacaksın. Anneme gitmek zorunda kalacaksın." Bu sözleri söylemek acı veriyor, zaten ağır olan gerçekliğe duygusal bir ağırlık katıyordu. Mikey'nin bağımlılığının derinliklerinden hâlâ habersiz olan annemiz son çare olacaktı. Ama kendi iyiliğim için çizmek zorunda olduğum bir sınırdı bu.

Melankolik düşünceleri kafamdan silkeleyerek tekrar yola odaklanmaya çalıştım ve tam zamanında. Elli metre kadar ileride asfaltta iki geyik süzülüyordu, formları zarif ve zarifti. Bu manzara yüzüme istemsiz bir gülümseme getirdi.

Sonunda onu gördüm: Gallo Tyson kulübesinin girişini işaret eden ahşap tabela, korunan bir sır gibi saklanmıştı. Nefesimi tuttuğumun farkına varmadan nefesimi verdim ve uzun araba yoluna doğru son dönüşü yaptım.

Arabam yükseldikçe, ani bir manzara karşısında hazırlıksız yakalandım. Geniş manzara, kulübede beni nelerin beklediğinin sadece bir önizlemesiydi. Parmaklarım fotoğraf makinem için kaşındı ve gelecekteki bir fotoğraf çekimi için zihinsel olarak bu noktayı katalogladım. Bu gezi, iş ve zevkin mükemmel bir karışımı olacak şekilde şekilleniyordu.

Sonunda yol düzleşti ve kulübenin garaj yoluna girdim. Gözlerim mimariye, yapının doğal çevresiyle kusursuz bir şekilde harmanlanışına takıldı - toprak tonları, geniş pencereler, bir güverte

aşağıdaki dünyanın bozulmamış bir görüntüsünü vaat etti. Burası önümüzdeki beş gün boyunca benim sığınağım olacaktı; maddi kaygılardan, duygusal yorgunluktan ve şehir hayatının acımasız eziyetinden bir kaçış.

Park ettim ve kendimi toparlamak için bir an durdum, yalnız gezginden profesyonel şefe geçmeye hazırlanıyordum. Kulübeye baktığımda içimi bir sakinlik duygusu kapladı. Burada, hayatımın karmaşıklığının gölgesinde kalmadan en çok sevdiğim şeylerin - yemek pişirmek, doğa, fotoğrafçılık - tadını çıkarabilirdim.

Bina bir kulübeden çok lüks bir dağ evini andırıyordu, büyük ve davetkârdı, kocaman pencereleri vardı ve kuşkusuz inanılmaz manzaralar sunuyordu. Havadaki çam kokusunu şimdiden alabiliyordum, şehir hayatının sunamadığı o el değmemiş berraklığı. Bir an için orada öylece oturdum, güzelliğı ve geçici kaçış vaadini takdir ettim.

Çantamı ve ilk alışveriş paketini kaptığıım gibi arabadan çıktım. Serin dağ havası beni karşıladı, aracın ısıtılmış iç kısmıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Derin derin nefes alarak etrafıma bakındım. Sadece dağların sunabileceğı şekilde sessiz ve huzurluydu.

Berrak dağ havası içime bir iyimserlik dalgası aşıladı. Belki de bu beş günden cömert bir maaş çekinden daha fazlasıyla dönecektim. Belki yeniden canlanmış, biraz daha güçlenmiş ve hem benim hem de Mikey için her şeyin daha iyi olabileceğine dair biraz daha umutlu bir şekilde geri dönecektim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 2

OceanofPDF.com

I Dağ kulübemizin ön verandasında durmuş, elimde kahve fincanı, sabahın berrak havasının tadını çıkarıyordum. Şehir hayatı burada, Adirondacks'te dünyalar kadar uzak geliyordu. Önümde karla kaplı dağlar zirveleri sabah ışığında parlayan göz kamaştırıcı bir taze toz tabakasıyla yıkanıyordu. Karla tozlanmış yüksek çamlar, dalları ağır ve hareketsiz bir şekilde nöbet tutuyordu. Bu huzurdu, yönetim kurulu odalarında bulamayacağınız türden bir huzur.

gökdelenler, hem beden hem de düşünce için bir sığınak.

Gözlerim dolambaçlı araba yolunu taradı. Şehirden yola çıktığından beri Becca'dan haber alamamıştık. Planı önce yola çıkmak, sonra da market alışverişi yapmaktı - çılgınca bir şey değildi ama bu zorlu dağ yollarında, onun için kiraladığımız Land Rover'la bile biraz endişeliydi. Numaralarımız onda, kredi kartım onda vardı ve ona bugün tek yapmamız gerekenin akşam yemeği olduğunu söyledik.

"Hâlâ şefimizi mi bekliyorsunuz?" Vinnie'nin sesi düşüncelerimi böldü.

Omuz silktim, hâlâ ufku izliyordum. "Yakında burada olur. Yılın bu zamanlarında yollar zor olabiliyor."

Vinnie kıkırdadı. "Ah, ona bir şey olmaz. Küçük bir dağ gezintisi onu caydıracak türden bir kadın değil."

Doğru, Becca bana öyle kolay kolay dikkati dağılacak ya da sinirlenecek bir tip gibi gelmemişti. Yemek pişirmenin yanı sıra temizlik yapmasının beklenip beklenmeyeceği konusunda bizi sıkıştırdığı ve böyle bir şey yapmayacağını açıkça belirttiği toplantımızı düşündüm. Bu tür saçma sapan tavırlara saygı duyuyordum.

Yine de, bu seyahat her ne kadar uzaklaşmakla ilgili olsa da, işten tamamen kaçamadım. Bir sonraki büyük müşteri, firma için bir sonraki büyük sıçrama.

düşünceler asla çok uzakta değildir. Bir sonraki başarı seviyesinin neredeyse elimizin altında olduğu bir aşamadaydık. Ama ne pahasına?

Dışarıdaki ısıtıcının derecesini yükselttim ve sıcaklığın havaya karışmasına izin verdim. Soğuk dağ havası beni rahatsız etmiyordu ama çocuklar bana katıldıklarında sığağı takdir edeceklerdi.

Teker teker ısıtılmış verandaya çıktılar. Önce Archer çıktı, elinde her zamanki yakut kırmızısı şarabından bir kadeh vardı. Kıkırdamadan edemedim. Bir motorcu çetesinin lideri olabilecek birine göre, Archer çekilmez bir şarap züppesiydi.

Cabernet'sinden bir yudum alarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Becca'yı bekliyorum," dedim, gözüm araba yolunun uzaktaki kıvrımındaydı. "Birazdan gelir ve yiyecekleri taşımasına yardım etmemiz gerekir."

Archer alçak sesle ıslık çaldı. "Ah, mutfak güzelliğinin timsali." Kıkırdadım - ve onunla aynı fikirde değildim.

Luke bize katıldı ve Vinnie'ye kucagında tuttuğu viskiden bir bardak uzattı. Dördümüzün arasındaki bu bağ dışarıdan bakanlar için hayret verici bir şeydi. Çoğu insanın şaşırtıcı bulduğu bir şekilde yakındık. İş ortakları, hayattaki en iyi arkadaşlar ve yolumuza çıkan her türlü macerada -hatta bunun gibi tatillerde bile- değişmez yol arkadaşlarıydık. akrabalık kelimelerin ötesindeydi, konuşulmayan ama derinden hissedilen bir şeydi. Akrabalık üç kardeş arasında gerçek anlamda vardı, ancak grupta Gallo olmayan tek kişi olmama rağmen kendimi asla dışlanmış hissetmedim.

Yine de, bu kardeşlik için ne kadar minnettar olsam da, kalbimin bir köşesine sessizce yerleşmiş bir boşluk, adı konmamış bir istek vardı. Bu sadece aşk için değil, ortak bir yaşam için de dile getirilemeyen bir özlemdi. Her birimizin gerçek benliğimiz olabileceği, tavizsiz ve korkusuz bir gelecek.

"Sence evet diyecek mi?" Luke'un sesi düşünce zincirimi kırdı. "Hmm?"

Ona bakmak için döndüm.

"Teklife. Bu yolculuktan sonra da kişisel şefimiz olarak kalması için," diye açıkladı Luke. "Sadece şirket için yemek yapmıyor."

"Umarım öyledir," derken buldum kendimi. Ve öyle de oldu, başlangıçta düşündüğümünden daha fazla. Becca'nın bir kıvılcımı, abartısız ama inkar edilemez bir yeteneği vardı - sadece mutfakta değil, kendini taşıma biçiminde de. Bunu görmezden gelmek giderek daha da zorlaşıyordu.

"Bizim için çalışıyor olması çok kötü," dedi Archer, bakışları araba yoluna sabitlenmiş bir halde. Şüphesiz hepimizin aklından geçen bir şeyi kelimelere dökmüştü

Bu yolculuk için bize katılmasını istediğimden beri. Hatta belki de onu işe aldığımızdan beri.

"Evet, öyle," diye itiraf ettim. Altın bir kuralım vardı: çalışanlarla çıkmak yok. Bu sadece görünüş için değildi; dengeli bir güç dinamiğini korumakla ilgiliydi. Aşılmaması gereken bir çizgi. "Beyler, bir hatırlatma. Becca'ya yaklaşmak yasak. "

Archer homurdandı, sanki nadir bulunan bir şarapmış gibi şarabından bir yudum daha aldı. Archer'ı tanıyorsam, muhtemelen öyleydi.

Vinnie elinde viskiyle yanımızda belirdi, onu Luke izledi.

"Sert şeyler için biraz erken değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım, kendi fincanımdaki kahve bir anda ona kıyasla oldukça sıradan görünmeye başladı.

Vinnie sırtıttı. "Isaac, tatildeyiz. Her zamanki kurallar geçerli değil."

Ben itiraz edemeden bir şişe Bailey's Irish Cream'in tıpasını açtı ve kahveme bolca döktü. Kıkırdadım ve bardağı dudaklarıma götürdüm. Bailey's'in kreması kahvenin sertliğiyle mükemmel bir uyum sağlamıştı -saf bir hoşgörü ve lanet olsun ki tadı güzel değildi.

"Tüm kurallar askıya alınmaz," diye yineledim, sırayla her biriyle göz göze geldim. Bu adamları tanıyordum, onları dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordum. Fırtınaları birlikte atlatmış, zaferleri kutlamış, kayıpların yasını tutmuştuk. Onlara hayatım pahasına güvenmiştim. Ama aynı zamanda erkeklerin -ben de dahil olmak üzere- kalp meselelerinde aptal olabileceklerini de biliyordum.

"Ciddiyim. O buraya bir iş yapmak için geldi. Bunu ne onun ne de bizim için karmaşık hale getirmeyelim," diye ekledim, ses tonum pazarlığa yer bırakmıyordu. "Ayrıca, eğer işe yararsa, gastronomik ihtiyaçlarımızı daha kalıcı bir şekilde karşılayan dünya çapında bir şefe sahip olabiliriz. Bunu mahvetme."

Archer şarabını bitirdi ve boş kadehi dışarıdaki küçük masanın üzerine koydu. "Yani her zamanki gibi bir iş mi?"

"Kesinlikle," dedim, gözlerim kulübe yoluna dönerken. "Her zamanki gibi iş."

Orman yeşili Land Rover'ı virajı yavaşça dönerek arazinin ana yoluna girdi. Arabası çakılların üzerinde gıcırdayarak durduğumuz yerden kısa bir mesafe ötede durdu. Motor durdu ve kapı açıldı. Becca dışarı çıktı, sanki kışın soğuğuna karşı bir zırh giymiş gibi bir palto, eldivenler ve bir bereyle kendini sardı.

Cipinin arkasına doğru yürürken, botları yeni yağmış karın üzerinde iz bırakırken gözlerimi ayıramıyordum. Bagajı kaldırdı ve yiyecek zulasına, sonra da verandada heykel gibi duran dördümüze baktı.

Modadan çok işlev için tasarlanmış kat kat kışlık kıyafetlerin içinde bile Becca yadsınamaz bir güzellikteydi. Uzun siyah saçları gece yarısı bir şelale gibi sırtından aşağı dökülüyordu, parlak ve hayat doluydu, açık teniyle güzel bir tezat oluşturuyordu.

Derin çikolata havuzları kadar koyu olan gözleri, bakışlarınızı tutabilir ve asla bırakmazdı. Bu gözler kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatabilirdi; zekâ, cesaret ve biraz da muziplikle doluydu. Ama en çok dikkatimi çeken kıvrımlı vücuduydu. Hantal kış kıyafetlerine sarınmış olsa bile, vücudunun kendine has bir dili vardı - tüm doğru yerlerde kıvrımlı, herhangi bir erkeğin izinde durmasını sağlayabilecek kadınlığın fiziksel bir kanıtı.

İçimde bir şeyler kıpırdandı, onun güzelliğine karşı neredeyse ilkel bir tepki. Şehvetli bir cazibeye sahipti ama zarif ve sofistike bir havası vardı. Bu kışkırtıcı bir karışımdı ve beni şaşırtacak kadar güçlü bir arzu dalgası hissettim. Nabzım hızlandı ve bir an için karlı manzara, kulübe ve hatta hayat boyu arkadaşlarım bile arka planda kayboldu ve geriye sadece o kaldı.

"Siz beyler orada öylece durup tüm bu yiyecekleri tek başıma taşımamı mı izleyeceksiniz?"

Hava onun esprileriyle dolup taşıyor gibiydi ve hepimiz kıkırdadık. Çocuklara baktım, her birimiz aynı takdir dolu bakışı paylaşıyorduk, sonra merdivenlerden aşağı ona doğru yürüdüm.

"Görünüşe bakılırsa ben yarı zamanlı market taşımacılığı yapan bir süper kahramanım," dedim ve birkaç poşet kapıp kulübeye doğru ilerledim. Vinnie, Luke ve Archer da beni takip ederek birer kucak dolusu yiyecek aldılar.

Paltolarımızı çıkarabilmek için malzemeleri kulübenin girişine indirirken, kendimi Becca'yı tekrar izlerken yakaladım. Zarafet ve kendinden emin bir rahatlıkla hareket ediyordu, dağdaki inzivamızda çoktan evinde gibiydi. Onunla ilgili bir şey hem yeni hem de harika bir şekilde tanıdık geliyordu, daha önce hiç duymadığınız ama sözlerini bildiğiniz bir şarkı gibi.

Gerçekten tamamen profesyonel bir mesafeyi koruyabilir miydik? Bu düşünce kafamın içinde ısrarcı bir sinek gibi vızıldıyordu. Yıllar süren dostluk ve iş ortaklığı üzerine inşa ettiğimiz kurallarımız vardı. Ama kurallar insan yapımıdır ve insanlar yanılabilir yaratıklardır.

Bunu özellikle karmaşık hale getiren şey, benzersiz ilişkimizdi; dördümüz daha önce de paylaşmıştık - gerçi şimdi bunu irdelemenin zamanı değildi

O kadar. Mesele şu ki, arzunun zayıf doğasını, duygular devreye girdiğinde sınırların ne kadar kolay bulanıklaşabileceğini anlıyorduk.

Son torbanın yerleştirilmesini tamamladığımızda Becca eldivenli ellerini birbirine vurdu.

"Pekâlâ, hadi biraz mutfak büyüsu yapalım!" diye ilan etti, çoktan egemenliğinin sorumluluğunu üstlenmişti.

Hem heyecan hem de bir parça endişe hissettim. Bu yolculuk ya muhteşem bir başarı olacaktı ya da felakete davetiye çıkaracaktı. Ve odadaki diğer yüzlere baktığımda - şeytani sırtışıyla Vinnie, karmaşık bir algoritmayı çözüyormuş gibi delici gözleriyle Archer ve dikkatli gözlemci Luke - onların da aynı olasılıklarla boğuştuklarını biliyordum.

Bu kez bahisler farklıydı; oyun değişmişti. Hepimiz istikrarlı bir denkleme yeni bir değişken eklediğinizde sonuçların öngörülemez olabileceğini bilecek kadar akıllıydık. Asıl soru şuydu: Bu yeni değişkenin getireceği çözüme hazır mıydık?

Bunu sadece zaman gösterecek. Ama lanet olsun, eğer oyunun kendisi birdenbire çok daha ilginç görünmediyse.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

OceanofPDF.com

BECCA

A Kulübenin içine doğru ilerlerken, gözlerim anında onları yeniden buldu -Isaac, Archer, Luke ve Vinnie dört tanrı gibi ayakta duruyorlardı. Nefesim istemsizce kesildi. Her biri testosteron ve kas şaheseriydi, sadece kendi tenine güvenen bir erkeğin yayabileceği zahmetsiz bir çekicilik yayıyorlardı. Bir an için, yürüyen bir hormona dönüşmeden orada nasıl beş gün geçireceğimi merak ettim.

Paltomu çıkarırken zihnimdeki uygunsuz düşüncelerden sıyrıldım ve kendime orada bir iş için bulunduğumu hatırlattım. Yine de havada titreşen heyecan verici enerjiden kaçmak mümkün değildi.

Yaklaştıkça etrafımı sardılar ve aniden kısmen çam, kısmen erkeksi baharat ve hepsi de sarhoş edici olan baş döndürücü bir aroma beni sardı. Duyularım şaşkına dönmüştü; sanki vücudumdaki her sinir ucu onların yakınlığının aşırı farkında olarak hazırolda bekliyordu.

Başa çıkmak için savunma mekanizmam olan mizaha geri döndüm. "Yüce Tanrım, ben gelmeden önce çam ormanında mı yuvarlanıyordunuz?" Elimi teatral bir şekilde yüzümün önünde salladım. "Böyle devam ederseniz alerji ilaçlarımı çıkarmam gerekecek."

Hepsi kıkırdadı, alaycılığımı sevimli buldular ya da belki de sadece kibarlık ediyorlardı. Ama kahkahaları havadaki elektrik akımını dağıtmak için hiçbir şey yapmadı. Aksine daha da güçlendirdi. Adamlar paltolarını çıkardılar, Archer bana doğru geldi, benimkini elimden ustalıkla aldı ve yakın bir yere astı.

Isaac'in gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için diğer her şey kayboldu. Bakışları neredeyse yırtıcı bir yoğunluğa sahipti, tıpkı bir kurdun

Av. Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, hepsinin duyabileceğine ikna olmuştum.

Vinnie bir adım daha yaklaştı ve parfümünün kokusunu aldım, odunsu ve pahalı bir şeydi. Nabzım hızlandı, bu görmezden gelinemeyecek kadar içgüdüsel bir tepkiydi.

Luke bana öyle bir gülümsedi ki, kurnazlığına rağmen omurgamda bir sarsıntı yarattı. Sanki benim bilmediğim bir şeyi, hem heyecan verici hem de biraz korkutucu bir sırrı biliyormuş gibiydi.

Bir de Archer vardı, dövmelerle kaplıydı ama bir heykel gibi dimdik duruyordu. Bakışları üzerimde gezinirken daha bariz, hatta küstahtı. İstedliğini alan, sonuçlarına katlanan bir adam gibi görünüyordu. Yoğun bakışları vücudumda bir ürperti yarattı.

Tüm bunlar birkaç saniye içinde oldu ama dengemi tamamen bozmaya yetti. Hormonlar, profesyonellik ve yadsınamaz cinsel gerilim kaotik bir karışımında bir araya geldi ve beni şaşkın ama garip bir şekilde neşeli bıraktı.

Beş gün, diye hatırlattım kendime. Sadece beş günü atlatmam gerekiyordu. Ama her biri farklı türden bir tehlike ve cazibe sunan gözleri beni delip geçmeye devam ettikçe, merak etmeden duramıyordum - bir şansım var mıydı?

"Vay canına, daha yeni geldiysen bizim nene gibi araba kullanıyor olmalısın," diye takıldı Vinnie, gözleri muziplikle parlıyordu.

Güldüm. "Tek parça halinde geldiğime emin olmalıydım. Siz koca, çaresiz adamlar için başka kim yemek yapar ki?"

Luke da katıldı: "Çaresizlik ağır bir kelime Şef. Yani, su kaynatabiliyor ve hatta hazır ramen yapabiliyoruz. Gurme şeyler."

Gözlerimi şakacı ve dramatik bir şekilde devirdim. "Ah, mutfak !
Açıkça rakibim değilim."

Archer, Luke ve Isaac yiyecekleri toplamak için harekete geçtiklerinde Vinnie hiç beklenmedik bir şey yaptı. Uzanıp elimi tuttu ve beni oturma odasına götürdü. Eli sıcak, güçlü ve o kadar büyüktü ki neredeyse benimkini yutacaktı. Temas basit ama elektrikliydi, doğrudan merkezime yoğun ve baş döndürücü bir şey dalgası gönderdi. Nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum ve onun teninin benimkine değdiği hissinin aşırı farkında olmaya başladım.

Odaya girdikten sonra, Vinnie'nin eli ya da başka herhangi bir parçasıyla ilgili tüm düşüncelerim şaşkınlıktan geçici olarak silindi. Bir boşlukta duruyordum

sadece lüksün özü olarak tanımlanabilecek bir yerdi. Ağzım açık kaldı ama kelimeler ağzımdan kaçtı.

Vinnie şaşkın tepkimden hoşlanmış görünüyordu, dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış belirdi. "Manzarayı beğendin mi?"

"bir saray gibi," diye kekelemeyi başardım.

Kahkahası odayı doldurdu, zengin, içten bir ses, atmosferi daha hafif, daha rahat gösterdi. "Biz rahat olmayı severiz."

Konforlu demek hafif kalırdı. Vinnie beni oturma odasından geçirip mutfağa götürdüğünde hâlâ evin ihtişamını kavramaya çalışıyordum. Yine aklım başımdan gitmişti. Son teknoloji aletler, mermer tezgahlar, kırk kişilik bir Şükran Günü ziyafetini kaldırabilecek gibi görünen bir ocak. Bu herhangi bir mutfak değildi; bir şefin fantezisiydi.

Önümdeki ihtişamı seyrederken Vinnie, "Umarım bu sana yakışır," dedi.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu bir *rüya*."

Vinnie bana etrafı gösterip çeşitli tencere, tava ve mutfak eşyalarını nerede bulabileceğimi işaret ederken, sözlerine odaklanmaya çalıştım ama bu zordu. Elini elimde hissetmek beni terk etmemişti ve ne kadar yakınımda durduğunun rahatsız edici bir şekilde farkındaydım. sırada bir dolabı açmak ya da bir özelliğe işaret etmek için eğiliyordu ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum, beni o sarhoş edici çam ve erkeklik karışımıyla sarıyordu. Turumuz nihayet sona erdiğinde yanaklarımın kızardığını, nefesimin sığlaştığını fark ettim. Bu dört adamla beş gün boyunca nasıl hayatta kalabilirdim ki?

inanılmaz çekici erkekler?

"Hadi," dedi mutfaktaki işimiz bittiğinde. "Sana evin geri kalanını göstereyim."

Üç katlı bina, çevresindeki ormanlık alana zahmetsizce uyum sağlamış gibi görünüyordu; İsviçre tarzı mimarisi sade bir lüks havası veriyordu.

Giriş fuayesi tek başına benim dairemin tamamından daha genişti, pelüş halılar ve oturma odasına kadar uzanan cilalı ahşap döşemelerle süslenmişti. Salonun merkezinde, neredeyse tavana kadar uzanan, karmaşık oymalarla süslenmiş ve sizi rahatça yutacakmış gibi görünen büyük boy deri koltuklarla çevrili anıtsal bir taş şömine vardı.

Ve oh, oturma odası. Sanki bir dergiden fırlamış gibiydi; zenginlik ve rahatlığın mükemmel bir dengesi idi. Mobilyalar belli ki

Kadife döşemeli koltuklardan, bir müzeye aitmiş gibi görünen antika sehpaye kadar üst düzey. Yine de, tüm lüksüne rağmen, oda hala davetkâr hissettiriyordu. Yerden tavana kadar uzanan geniş pencereler, dışarıdaki karla kaplı dağların panoramik manzarasını sunuyordu. Kabarık örtüler kanepelerin arkasına dikkatsizce serilmişti ve dışarıda kar yağarken elimde sıcak çikolatayla burada kıvrıldığımı hayal edebiliyordum.

Vinnie tura devam ederken çenem birden fazla kez neredeyse yere çarptı. Yemek odası da aynı derecede görkemliydi; en az on iki kişinin oturabileceği kadar uzun bir masa ve bir şatoda bile görülebilecek bir avize vardı. Sonra yatak odaları vardı - her biri bir öncekinden daha lüks, hepsi en-suite, derin küvetler ve yağmur duşları ile tamamlandı.

En üst katta Vinnie bana sinema tarzı koltukları ve köşesinde patlamış mısır makinesi olan bir ev sinemasını gösterdi. Sonra özel bir kütüphanenin kapısını açtı; duvarlar yerden tavana kadar kitaplarla kaplıydı, pencerenin yanında yıldızları seyretmek için bir teleskop ve dağlara bakan bir yazı masası vardı.

"Ve bodrum katında bir spor salonu var," dedi. "Daha doğrusu, spor salonu bodrum katında. İstedığınız zaman kullanmaktan çekinmeyin."

Oturma odasına geri döndüğümüzde, huşu ve inançsızlığın bir karışımını hissettim. Bu kulübe lüks bir inzivadan çok daha fazlasıydı; ihtişamı sonsuza kadar kalmak isteyeceğiniz türden bir rahatlıkla dikkatlice dengeleyen bir harikalar diyarıydı. Tek kelimeyle mükemmellikti. Ve önümüzdeki beş günü burada geçirmek üzereydim.

"Burası bambaşka bir yer," dedim.

Kıkırdadı. "Bunu planlarken biraz abartmış olabiliriz. Ama şehir hayatı insanı böyle bir inzivaya çekilmek için can attırıyor. Hadi gel - sana yatak odanı göstereyim."

Vinnie beni öyle bir odaya götürdü ki, kapının girişinde durup manzaranın güzelliğini seyretmek zorunda kaldım. Büyük pencereler karla kaplı dağların nefes kesici manzarasını sunuyordu, adeta benim kişisel zevkim için asılmış bir tablo gibiydi. Odanın kendisi de bir başyapıtı; pelüş halılar, ipek çarşaflarla süslenmiş gösterişli bir yatak ve her nasılsa yine de rahat hissettiren zarif mobilyalar.

Vinnie pencereyi göstererek, "Şu perdeleri kapatmak isteyebilirsin," dedi. "Güneş tam oradan doğuyor. Tabii sabahın beşinde Tabiat Ana'nın uyandırmasını istemiyorsan."

Kıkırdadım. "Her gün saat altıda kahvaltı hazırlamak için mutfakta olacağım, yani bu bir sorun olmayacak."

Şaşırmış görünüyordu. "Buna gerçekten gerek yok. İstersen burada uyuyabilirsin."

"Isaac'le ikinizin de erken kalktığınızı biliyorum. Ben de öyleyim, yani büyütülecek bir şey değil. Ayrıca, siz acıktığınızda yemeğin hazır olduğundan emin olmak için para alıyorum."

Tam dolabı incelerken Luke ve Archer içeri girdiler, bavullarımı sanki hiçbir şey taşıymıyormuş gibi taşıyorlardı.

"Bunları nerede istersiniz?" Luke sordu.

"Sadece yatağın üstü yeterli, teşekkürler." Çantalarımı bıraktıktan sonra onlara döndüm. "Eşyalarımı getirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Sizin için de uygunsa, eşyalarımı yerleştirdikten sonra mutfığa gideceğim."

"Elbette," dedi Archer.

Vinnie kapıya doğru yürüdü ve dönüp bana baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa sormaktan çekinme."

Bunu söyleme şekli omurgamda bir karıncalanma hissi uyandırdı ve şu anda kesinlikle ihtiyacım olmayan başka bir hormon dalgasını tetikledi. Artan gerginliğimi yatıştırmak için güldüm. "Sebze doğramayı ya da hindiyi yağlamayı bilmiyorsan, sanırım ben hallederim."

Archer'ın dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eğer bana öğretmek istersen, çabuk öğrenirim."

Vinnie kendi sırtışını takınarak, "Evet, gerçek bir usta baster diyebilirsin," diye ekledi.

Archer güldü. "Bok kafalı."

Böylece yalnız kalmıştım. Yatağın kenarına oturup muhteşem odayı ve bir o kadar güzel manzarayı seyre daldım. Burada neredeyse bir hafta geçirdikten sonra ayakkabı çekmecesini büyüklüğündeki Çin Mahallesi'ndeki daireme nasıl geri dönecektim?

Yatak odası ne kadar güzel olsa da mutfığın çağrısına karşı koyamadım ve yataktan fırlayıp aşağıya indim. Oraya vardığımda durup bir an nefes almak zorunda kaldım. En çılgın rüyalarımın çıkmış gibiydi. Pırıl pırıl paslanmaz çelik aletlerden mükemmel bir şekilde düzenlenmiş baharat raflarına ve geniş mermer tezgahlara kadar, alan lüks ve verimlilik çılgınlıkları atıyordu. Etrafta dolaştım, her biri en üst düzey mutfak eşyaları ve aletlerle dolu çeşitli çekmeceleri ve dolapları açtım. Çocuklar

Buzdolabından alıp, ufak tefek şeyler atıştırıyorlardı.

"Dikkatli olsanız iyi olur," diye uyardım onları, gözlerim sobadan ayrılmıyordu.

Archer bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu mutfak, çalışma mutfağımızı üniversite yurdundaki bir ocak gibi gösteriyor. Artık iyileştirme isteyeceğimin farkındasın, değil mi?"

Isaac kıkırdadı, tezgâha yaslandı, ağzının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eğer bu hafta hazırladığınız yemekler her zamanki gibi muhteşem olursa, kim bilir? Bazı yükseltmeleri düşünmemiz gerekebilir."

Sırıttım ve onunla gözlerimi kilitledim. "Meydan okuma kabul edildi. Ve atıştırmak yok - akşam yemeğinde hepinizin iyi ve aç olmasını istiyorum."

Vinnie sırtarak, "Evet, hanımefendi," diye cevap verdi.

Hissettiğim kadar sersemlemiş görünmemeye çalışarak onları orada öylece bıraktım. Merdivenlerden odama çıktım, düşüncelerim kafa karıştırıcı bir kasırgaya dönüşmüştü. Bavullarımı açmaya, kıyafetlerimi yerleştirmeye ve banyo malzemelerimi düzenlemeye başladığımda, içimdeki profesyonel beni ele geçirdi. Yapmam gereken bir iş vardı ve ister yurt mutfağı ister gurme mutfağı olsun, onları şaşkına çevirecektim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 4

OceanofPDF.com

VINNIE

Luke, Becca duyma mesafesinden çıkar çıkmaz dişlerinin arasından uzun bir ısılık çıkardı.

"Yine de o kış," diye yorumladı, yüzünde arsız bir sırıtişla.

Archer onaylarcasına homurdandı, kız köşede kaybolurken gözleri hâlâ onu takip ediyordu. İkisine de başımı salladım.

"Beyler, burada mantığın sesi olarak -ve aynı zamanda dava edilmek istemeyen biri olarak- size hatırlatmama izin verin, o yasak bölge." Konuşurken mutfak tezgahına .

Isaac de destekledi. "Vinnie haklı. Yasak çocuklar." Ancak Becca'yla az da olsa flört etmeme fikrinin onu biraz hayal kırıklığına uğrattığını hissedebiliyordum.

Archer sanki bir mıknatıs tarafından çekilmiş gibi mutfağa doğru ilerlemeye başladı. "Tabii, tabii," dedi, "ama birinin onun iyi yerleştüğinden emin olması gerek."

Luke aniden ayağa kalktı ve ikizine baktı. "Eğer o gideceksek bana biraz daha viski lazım."

Şüphesiz yeni şefimize yakın olmak için bir bahane bularak uzaklaşırlarken Isaac'e döndüm. "Sence onu buraya getirmek kötü bir fikir olabilir miydi?"

Isaac Bailey's soslu kahvesinden bir yudum aldı ve geniş omuzlarını silkti. "Hepimiz yetişkiniz, Vinnie. Libidolarımızı kontrol etme yeteneğine sahibiz."

Yüzümdeki ifadeyi koruyamayarak bir kahkaha attım. "Hadi ama Bay Kendini Kontrol Eden. Luke kadar senin de onun kışına baktığını gördüm."

Isaac bir kaşını kaldırdı, yakalandığı belliydi. Ama yönetim kurulu toplantılarında ve müzakerelerde kendisine iyi hizmet etmiş olan o kararlı, soğukkanlı tavrını korudu. "Gözlemlemek ve harekete geçmek iki farklı şeydir," diye karşılık verdi ve yavaşça bir yudum aldı.

"Gözlemlemek, ha? Bugünlerde buna böyle mi diyoruz?"

Kıkırdadı ve elindeki bardağı yanındaki masaya bıraktı. "Bak Vin, o bir profesyonel, biz de profesyoneliz. Onu yemek pişirmesi için tuttuk, romantik bir dramın merkezi olması için değil."

Kısmen ikna olmuş bir şekilde başımı salladım. "Tamam ama Archer mutfak aletlerini parçalayarak onu etkilemeye çalışırsa ya da Luke ona tat testçisi olmayı teklif ederse müdahale ederiz."

Isaac gülümsedi, her şeyi bilen ve biraz da uğursuz bir gülümsemeydi bu. "Katılıyorum. Ama şimdilik herkesi şüpheden uzak tutalım."

Onun için söylemesi kolaydı ama huysuz kişiliği ile müşterilerimiz arasında tampon görevi gören biri olarak olası komplikasyonları kesinlikle öngörebiliyordum. Isaac bize yetişkin olmamız konusunda güvenmiş olabilirdi, ama tarih göstermişti ki işin içinde güzel bir kadın olduğunda yetişkin olmak bizim için pek de iyi bir şey değildi.

"Tamam, kadın çok güzel. Buna şüphe yok. Ama iş yerinde profesyonel bir ortamda kendimizi kontrol etmeyi başarıyoruz; burada da aynısını yapabiliriz."

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, ses tonum pragmatik bir ihtiyatla süslenmiş. "Tatil temelde iyi kararların Bermuda Şeytan Üçgeni'dir. Kuralların ölmek için gittiği yerdir."

Isaac buna bir şey demedi ama Becca'nın mutfaktan gelen ani kahkahası bir siren sesi gibiydi. Sanki bir işaretmiş gibi, ikimiz de mutfağa doğru yöneldik, adımlarımız farklı bir savaşa giden askerler gibi senkronize oldu.

İçeri girdiğimizde Luke ve Archer mutfak adasında oturuyorlardı ve bakışları sanki dünyanın sekizinci harikasıymış gibi Becca'ya sabitlenmişti. Becca dolaplardaki yiyecekleri düzenlemekle meşguldü ve tecrübeli bir general gibi emirler veriyordu.

"Hayır, hayır, bana yardım etmeyin. Ben her şeyi sevdiğim yerde severim," dedi ve onlara bir şekilde hem sert hem de davetkâr bir gülümseme gösterdi.

Mutfakta dolaşırken gözlerim onu takip etti ve daha yüksek bir rafa ulaşmak için uzandığında sikim sertleşti. Gömleği biraz kalktı ve kışkırtıcı bir deri dilimi ortaya çıktı. Kendimi Luke'un daha önceki değerlendirmesine katılırken buldum. O kot pantolonun içindeki kış mı? Tanrı hepimize yardım etsin.

Gerçekliğe geri döndüm ve bir an için Isaac ile gözlerimi kilitledim. Birbirimize bilerek baktık, sessiz bir anlaşma yaptık. Evet, kadın çekiciydi - dikkat dağıtacak kadar - ama buraya mola vermek için gelmiştik, hayatlarımızı zorlaştırmak için değil. Söylemesi yapmaktan daha kolaydı elbette, özellikle de söz konusu kadın mutfak bariyerlerinden daha fazlasını yıkabilecek gibi görünüyorsa.

Archer oturduğu yerden zarıfçe kalktı ve özenle seçtiği şarap kadehine doğru eliyle işaret etti. "Biraz istemediğine emin misin? Bu iyi bir yıl."

"Yemek pişirirken içmem," dedi ve reddini bir gülümsemeye noktaladı. "Sadece sonra. Bir saat içinde akşam yemeği için hazır olur musunuz?"

Hepimiz başımızı sallayarak onayladık.

Beş yıldızlı bir generalin otoritesiyle yemek programını ortaya koyarak devam etti. "Kahvaltıyı yediye kadar hazırladım, ama uyumak isteyen olursa, sıcak tutulacak. Öğle yemeği tam 12:30'da. Farklı bir planınız yoksa akşam yemeği saat yedide."

Hassasiyeti beni hazırlıksız yakaladı ve takdirimi dile getirmekten kendimi alamadım. "Benim için harika çalışıyor - güzel ve düzenli."

Sırıttı ve iltifatı doğal karşıladı. "Birinin sizi hizada tutması gerekiyor."

"Lafı açılmışken, bir şeyler atıştırmaya ne dersin? Bir atı bile yiyebilirim," diye şakacı bir bakış attım.

Gözlerini devirdi ama güldü, "Aman Tanrım, beş yaşında bir çocuk gibisin. Sıkı otur."

Saniyeler gibi kısa bir süre içinde bir dizi peynir, et ve kraker kesme tahtasının üzerinde şekil aldı. Sadece lezzetli görünmekle kalmıyor, sanat eseri gibi görünüyordu. Her şey mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. Tanrım, mutfak ninjası gibiydi.

Her zamanki sorumlu liderimiz Isaac bizi kapıya doğru itti. "Bunu oturma odasına taşıyalım. Chef'e sihrini göstermesi için gereken alanı verelim."

Bize sallarken gözleri parlıyordu. "Adamı duydunuz. Mutfağımdan defolun."

Uzaklaşırken garip bir kayıp duygusu hissettim. Isaac şarküteri tabağını alıp önden gitti. Archer ve Luke da onu takip etti ama Becca'nın manyetik çekiminden ayrılmak konusunda benim kadar isteksiz olduklarını söyleyebilirdim. Becca'nın enerjisinde bir şeyler vardı. Kahkahasında insanın içine işleyen notalar vardı.

bir yanıt almak istedim. Kalmak, dinlemek, biraz daha onun aurasında olmak istedim.

Çıkarken ona son bir soru yönelttim. "Yardımcı şefe ihtiyacınız var mı? En iyileriyle birlikte dilimleyip doğrayabilirim," diye sordum, dudaklarımda yarım bir gülümseme vardı.

Sıcak bir şekilde kıkırdadı ve bu ses güneş ışığının sisi yarması gibi geldi. "Hayır, ben hallederim. Şimdi git, kışt! Tatilinizin tadını çıkarın, bazılarımız çalışmak zorunda."

Onu kovması mizahıyla yumuşatılmıştı ve diğerlerine katılırken kendimi sırtımdan buldum. Yine de bir adım uzaklaşırken ona son bir kez bakma riskini göze aldım. Sanki onu ilk kez görüyordum. Burnumuzun dibindeydi, her gün ofiste tüm C-suite için yemek servisi yapıyordu ve şimdi körmüşüm gibi hissediyordum.

Büyüleyiciydi - hareketleri, konuşma tarzı, kalçalarının kendinden emin salınışı; hepsi güzel, cesur ve inanılmaz derecede çekici bir kadının resmini çiziyordu. Ve ilk kez, onun basit bir yolculuk olması gereken şeye kattığı duygusal karmaşıklığa ne kadar hazırlıksız olduğumu fark ettim.

Önümüzdeki beş günün potansiyeli zihnimde tehlikeli kıvrımlar ve büyüleyici kahkahalarla dolu bir labirent gibi uzanıyordu. Şimdiye kadar yediğim en iyi yemekler gibi şüpheli bir şekilde kokan ve çapkın şakaların ve tokuşturulan bardakların senfonisi gibi ses çıkaran bir labirent.

İnsanları ve durumları yönlendirmedeki tüm becerime rağmen, beni tamamen yönsüz bırakan bir labirent.

Isaac hepimizin yetişkin olduğumuzu, ve cazibemizle başa çıkabileceğimizi düşünebilir. Ama pelüş kanepede arkama yaslanıp, gözlerim hiç şüphesiz mutfak büyüleri yaptığı mutfağa kayarken, bazı labirentlerin sizi kaybetmek için tasarlandığını düşünmeden edemedim.

Ve adamım, kaybolmak için ne güzel bir yol.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

OceanofPDF.com

P Güvertede oturmuş, elimde bir kadeh dumanlı viski tutuyordum, kendimi düşüncelere kaptırırken viskinin yakıcılığı beni topraklıyordu. Karla kaplı

Manzara önümde uzanıyordu, durgun ve sessiz. Yalnızlık berraklık getirdi. Yalnızken düşünmeyi her zaman daha kolay bulmuşumdur.

Becca. Arabayı yanaştırdığı andan beri aklımdaydı, gülümsemesi kardan yansıyan öğleden sonra güneşinden daha parlaktı. Ama ondan önce de sürekli yanımdaydı, enerjisi ofis işlerinin sıradan günlük temposuna hayat katıyordu.

Onu en başından beri fark etmiştim; fark etmemek zordu. Doğuştan gelen bir çekiciliği, sizi içine çeken bir canlılığı vardı. Aynı zamanda büyüleyiciydi.

Ayrıca başka bir şey daha fark ettim: Kardeşlerim ve Isaac onun cazibesinden nasıl da habersiz görünüyorlardı. En azından öyle görünüyorlardı. Isaac'ın uyguladığı "çalışanlarla çıkmak yok" kuralı, çekiciliği görmezden gelmeyi kolaylaştırmıştı. Kural, arkasına saklanılacak uygun bir bariyer görevi görüyordu.

Ama mutfakta gelişen sahneyi izlerken, havadaki söze dökülmemiş elektrik inkar edilemez hale geldi. Archer'ın ona bir kadeh şarap ikram edişi, gözlerinin bir saniye bile fazla kalışı. Vinnie, her zamanki çekiciliğiyle, ona sanki eşsiz ve hayranlık uyandıran bir gün doğumuymuş gibi bakıyordu. Ve Isaac, her zamanki gibi soğukkanlı ve çekingen, sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi ona doğru yöneliyordu.

Her hareket küçük ama anlamlıydı ve hepsinin toplamı hiçbirimizin kabul etmek istemediği bir gerçeğe işaret ediyordu: Becca manyetik bir alandı ve biz de çekiciliğimiz karşısında çaresiz kalan demir parçalarından başka bir şey değildik.

İçimden bir ses onu buraya getirmenin işleri zorlaştıracakını söylüyordu. İşyerinde aşk başka bir şeydi; mesleki nezaket kurallarına göre yaşar ve ölürdü. Ama tatil bir yakınlaşma, gardını düşürme ortamıydı. Sınırlar bulanıklaşabilirdi. Kuralların, özellikle de söylenmemiş olanların, yakınlığın ve paylaşılan anların ağırlığı altında çiğnenmesi daha olasıydı.

Viskimden bir yudum daha aldım ve sıvı cesaretin beni desteklemesine izin verdim. Becca'yla aramızdaki söze dökülmemiş müdahale etmeme anlaşması FourSquare'in duvarları arasında geçerli olabilirdi ama orada, doğanın güzelliği ve izolasyonun ortasında, tüm bahisler kapalıydı.

Isaac hepimizin yetişkin olduğumuzu ve arzularımızı kontrol edebileceğimizi söyledi ama gerçek şu ki, cazibe kontrol edebileceğiniz bir şey değildi. Bu bir orman yangınıydı.

-Tahmin edilemez, her şeyi tüketir. Onu kontrol altına alabilir, bir süreliğine yönetebilirsiniz, ancak doğru koşullar altında serbest kalır ve kükreyerek hayata döner, özenle inşa ettiğiniz tüm sınırları silip süpürür.

Önümüzdeki birkaç günün neler getireceğini merak ederek uzaktaki dağlara baktım. Zirvelerinde ve vadilerinde evcilleşmemiş bir güzellik vardı, ham ve tavizsiz bir şey. Doğanın öngörülemezliğinin bir kanıtı olarak duruyorlardı. Tıpkı hayatımıza giren ve topografyayı henüz tam olarak anlayamadığımız şekillerde değiştiren kadın gibi.

Bir yudum viskinin daha tadını çıkarırken düşüncelerim Becca'nın etrafında dönüyordu. Kahkahası mutfığı dolduruyordu, hafif ve melodikti. Gülümsemesinin kıvrımı, gözlerindeki ışıltı. Aramızdaki enerjiyi göremiyor değildim ve onun da bunu fark edecek kadar zeki olduğunun farkındaydım. Yine de içimden bir ses onun çizgileri aşacak biri olmadığını söylüyordu, özellikle de profesyonel çizgileri. Dürüstlüğü güzelliği kadar gerçek görünüyordu ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Dürüstlük konusunda da kendimizle gurur duyardık. Bu, Isaac'ın işimize aşılacağı temel etiğin bir parçasıydı. Ama bu farklıydı. Becca bir meydan okumaydı, konuşulmamış anlaşmamızın bir testiydi. Bu düşünceyle kadehime sırttım. İşler karışmak üzereydi ve bunu heyecan verici bulmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Kulaklarım arkamda açılan sürgülü kapının sesine takıldı ve beni düşüncelerimden kopardı. Döndüğümde Archer'ın elinde bir kadeh kırmızı şarapla güverteye çıktığını gördüm. Homurdandı, tek heceli bir ifade çok şey anlatıyordu. İkiz olmanın güzelliği, kelimelerin çoğu zaman gereksiz olmasıydı.

"İlk randevusunda aşk acısı çeken bir genç gibi mi hissediyorsun?" Kıkırdadım, sözlerim hem şaka hem de empatiyle doluydu.

Archer bana mizah girişimimden hoşlanmadığını belli eden bir bakış fırlattı ama gözleri zaten doğru olduğunu bildiğim şeyi saklayamıyordu; o da benim gibi kızdan büyülenmişti.

"Sen de hissediyorsun, ha?" Archer sonunda sessizliğini bozarak yanımdaki korkuluklara yaslandı.

"Yapmamak zor."

"Vinnie ona vurulmuş. Bay 'Arkadaşlık Yasağı' Isaac bile gözlerini ondan alamıyor gibi görünüyor," diye ekledi Archer.

"Evet," diye kabul ettim, vahyin ağırlığının çökmesine izin verdim. "Los Angeles'taki o zamanı hatırlıyor musun? Aktrisi?"

Archer'ın gözleri benimkilerle buluştu, ortak kaçamağımızı, kolektif kendimize hâkimiyetimizi paramparça eden kışkırtıcı bir geçmiş deneyimi açıkça hatırlıyordu. Dört erkek, bir güzel kadın. Bu anı aramızdaki havada asılı duruyordu; kurallar bir kenara atıldığında neler olabileceğine dair uyarıcı bir öykü.

"Tarihin tekerrür etmek üzere olduğunu mu düşünüyorsun?" Archer sonunda beni düşüncelerimin labirentinden çekip çıkararak sordu.

Kadehimin dibindeki viskiyi döndürerek bu soruyu düşündüm. Gerçek şu ki, bilmiyordum. Bildiğim tek şey Becca'nın sadece bir baştan çıkarıcı olmadığı, hepimizin belirlediği profesyonel ve kişisel sınırlara meydan okuyan bir kırmızı çizgi olduğuydu. Ve hoşumuza gitsin ya da gitmesin, ona tehlikeli bir şekilde yakın duruyorduk.

"Sanırım öğreneceğiz," dedim, viskimden son bir yudum alıp bardağı bir kenara bırakarak. Archer'ın bakışlarıyla karşılaştım, ikimiz de tehlikelerle dolu ama inkar edilemez derecede heyecan verici bir şeyin eşiğinde durduğumuzun farkındaydık.

Ve işte böyle, eldiveni fırlatmış, kalıbı atmıştık. Hepimiz bunu hissettik, arzunun çekim gücü bizi dönüşü olmayan bir noktaya daha da yaklaştırıyordu.

"Archer'ın sözleri sessizliği bozdu ve Los Angeles'ta hayatlarımızı kısa bir süreliğine karıştıran aktrisin adını verdi. "Deja vu gibi hissettiriyor, değil mi?"

O kaçamağın anıları üzerime yıkıldı. Jessica'yla işler biraz ters gitmişti ama hata bizde değildi. Yine de sürdüğü sürece eğlenceliydi.

"Sence Isaac ve Vinnie biraz keşif yapmaya açık olabilirler mi?"

Archer güldü, hem eğlenceyi hem de dalgınlığı yansıtan zengin, gırtlaktan gelen bir sestti. "Ona nasıl baktıklarını gördün mü? Bence bu soru tartışmaya açık."

Aramıza anlık bir sessizlik yerleşti, gece ağaçların uzaktan gelen hışırtısı ve rüzgârın fısıltısıyla canlandı. İkimiz de aynı ikilemle boğuşuyorduk.

"Biliyorsun," dedi Archer sonunda, "onunla ilgilenip ilgilenmediğini anlamamızın tek yolu her şeyin kendiliğinden gelişmesine izin vermek. Ona doğrudan sormak ateşle oynamak olur. En kötü ihtimalle bu bir tacizdir ve dava açılmasına neden olur."

"Katılıyorum. Eğer bir şey olacaksa, bu doğal ve organik bir şekilde olacaktır. Onu zorlamanın bir anlamı yok," diye ekledim. "Günün sonunda, bu onun seçimi. Biz ne hissedersen hissedelim, bizimle birlikte bu sularda gezinmekle ilgilenmesi gereken kişi o."

Archer gözlerini bana dikerek, "Ve onun hakkında hepimizin aynı fikirde olduğunu söyleyebilirim," dedi. Bakışları benim düşüncelerimin bir yankısıydı.

Hepimiz yetişkindik, hepimiz kendi seçimlerimizi yapabilecek kapasitedeydik. Yine de orada durup ay ışığıyla yıkanan dağlara bakarken, önümüzdeki günlerde bizi bekleyen seçimleri merak etmekten kendimi alamadım.

Hava belirsizlik ve dile getirilmemiş arzularla doluydu ama bir şey açıktı: Becca sıradan bir kadın değildi ve bu da sıradan bir tatil değildi.

Önümüzdeki beş gün sadece dışarıdaki karla kaplı patikalarda değil, aynı zamanda bizi bekleyen duygular, arzular ve kararlar labirentinde de bir yolculuk olacaktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 6

OceanofPDF.com

S u sözde "tatil" için kurduğum derme çatma ofisteki otururken kendimi odaklanamaz halde buldum. Aynı üç aylık pazarlama raporunu üç kez okumuştum ve ne kadar anlamlı olursa olsun yabancı bir dilde de olabilirdi. Normalde, bu

Benim için çocuk oyuncağı.

Ancak Becca beynimin yüzde doksanını işgal ederken, işler farklı bir hikâyeydi.

Gözlerimi bir anlığına kapatarak kafamı boşaltmaya, odağımı tekrar sayılara, projeksiyonlara, hedeflere getirmeye çalıştım. Ama aklıma gelen tek şey Becca'ydı; gözleri, dudaklarının kıvrımı, kahkahalarındaki hafiflik. Sadece görsel olarak değil, bütünselliğiyle de büyüleyiciydi. Zeki, keskin zekâlı ve anlayışlıydı; meramını kaba olmadan anlatır, şakaları bir şekilde yabancılaştırmak yerine dahil etmeyi başarırdı.

Öyle bir havası vardı ki, sadece onun yanında olduğunuzda bile daha iyi olmak istiyordunuz. Bu özellik onda fazlasıyla vardı, ama sorun şu ki, bana Mindy'yi hatırlatıyordu. Mindy, bir zamanlar tıpkı Becca'nın şu anda yaptığı gibi düşüncelerimi dolduran kadın, kalbimi alıp bin parçaya bölen kadın. Bu düşünce çenemin istemsizce gerilmesine neden oldu. Ancak Becca, Mindy'den bir konuda çok farklıydı: Vücudunda zalim bir kemik yok gibiydi.

Başımı salladım ve geçmişteki ilişkilerin hayaletinden kurtuldum. Onu Mindy ile kıyaslamak Becca'ya haksızlıktı. O kendi başına bir insandı ve bir başkasının yansıması olarak değil, olduğu gibi görülmeyi hak ediyordu.

Sandalyede arkama yaslanarak hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdim. Tüm bu zihinsel karmaşanın yaşayan, nefes alan ilham kaynağı sadece birkaç adım ötemdeyken, bu ofiste tıkalı kalmış, anılarla ve keşkelerle boğuşarak ne halt ediyordum? Ve onun düşüncesi beni neden bu kadar etkiliyordu? Kişisel ve profesyonel hayatımı ayrı tutmakta her zaman başarılı olmuştumdur. Bu sınırların bulanıklaşması bana göre değildi.

Kadehimdeki viskiyi döndürürken gözlerim lanet olası pazarlama raporuna geri döndü. Kelimeler üçüncü kez bulanıklaşarak anlamsız bir karmaşaya dönüştü. Zihnim çoktan kilometrelerce uzaktaydı, yani aşağıda, mutfakta.

Gece geç saatlerde mutfakta Becca'ya rastladığımı hayal ettim, ikimiz de uyuyamıyorduk. Belki de gece geç saatlerde bir tatlı hazırlıyordu, oda tarçın ve şekerin sıcak kokusuyla doluydu. Hayalimde kendimi mutfak tezgahına yaslanmış, büyülenmiş bir şekilde onu izlerken buluyordum. Gözlerimiz buluşur ve bilmiş bir gülümsemeyi paylaşırdık.

Yaklaşan her adım manyetik bir çekim gibi hissettirirdi, gözlerimiz kilitlenir, kelimelerin söyleyemediğini söylerdi. Sonunda aradaki mesafeyi kapatırdım, dudaklarımız yumuşak başlayan ama hızla derinleşen bir öpücük buluşurdu; aciliyet ve keşif karışımı bir öpücük. Ellerim belinin kıvrımını bulup onu daha yakına çekerken, onun elleri kollarımda geziniyor, parmakları ensemi hafifçe sıyrıyordu.

Gerilim tırmanacak, her dokunuş birbirimizi ilk gördüğümüz andan beri kaynayan kıvılcımları ateşleyecekti. Ve tam da elinin aşağıya doğru indiğini hayal ettiğim gibi.

"Kendine gel," diye mırıldandım kendi kendime, bu kışkırtıcı hayalden koparak. Gözlerimi tekrar pazarlama raporuna, o lanet olası gerçeklik çıpasına çevirmeye zorladım.

Gözlerim dizüstü bilgisayarımın yanındaki, yılların zor kazanılmış iş bilgeliğiyle dolu deri ciltli deftere takıldı. Sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi elim defteri aldı ve rastgele bir sayfaya çevirerek açtı.

"Tam kontrol bir yanılsamadır," diye yazıyordu el yazısıyla yazılmış notta, yıllar önce zor yoldan öğrendiğim bir ders.

Belki de sadece buydu. Belki de Becca'nın bana hissettirdiklerini kontrol edemiyordum, tıpkı gelgitleri ya da ayın evrelerini kontrol edemediğim gibi. Uzun zamandır ilk kez, hesap çizelgeleri ve beş yıllık planların dışında bir şeylerin olabileceği ihtimalini düşünmek için kendime izin verdim.

Ancak, kontrol *edebileceğim* şey hareketlerimdi. Becca'ya olan çekimimin zihnimde kilitli kalmasına, sırrın asla kaçmamasına izin verebilirdim. Derin bir nefes alarak Vinnie'nin daha önce doldurduğu viski bardağına uzandım ve boğazımdan aşağı süzülürken yumuşak yanışının tadını çıkardım. Vinnie'nin Zengin, meşemsi tatlar yerleşti ve bir an için zihnim boşaldı.

Odaklan, diye hatırlattım kendime, odaklan.

Uzun zaman önce kabul ettiğim bir gerçek olan ara vermeye karar verdiğim için iş durmadı. FourSight sadece bir iş değildi; hayatımın işiydi, benim beynimin ürünüydü. Luke, Archer, Vinnie ve ben onu milyar dolarlık bir girişim haline getirmiştik, ancak bu tür bir başarı kendi kendine devam etmiyordu. Zirveye tesadüfen çıkılmıyordu ve orada kalmak sürekli ve dikkatli bir çaba gerektiriyordu.

Tatil olsun ya da olmasın, her günümün bir kısmını işle uğraşarak geçirmeye kararlıydım. Telefonlar, e-postalar, bugün bir türlü aşamadığım lanet olası pazarlama raporu gibi raporları gözden geçirmek... Hepsi işin bir parçasıydı. Ne de olsa imparatorluk kendi kendini yönetemezdi, her birimizin başında olduğu çeşitli departmanlar da öyle.

Bardağı yere bıraktım, ağırlığı düşüncelerimi yansıtıyordu. FourSight gibi bir şirketin başında olmanın getirdiği bir sorumluluk duygusu vardı. Beslenmesi ve korunması gereken bir çocuk gibiydi. Nasıl ki bir ebeveyn çocuğunu bir tatil için bile olsa asla tamamen ihmal etmezse, ben de şirketten tamamen uzaklaşmazdım.

Rapora tekrar baktım, gözlerimi grafikleri, sayıları, madde işaretlerini işlemeye zorladım. Bu kez anlam kazanmaya başladılar, olmaları gerektiği gibi tutarlı bir analiz haline geldiler. Tatmin olmuş bir şekilde notlar almaya, zihinsel olarak bir sonraki çeyreğin yaklaşımını planlamaya başladım.

Kalemim kâğıdın üzerinde dans ederken, kapalı kapıyı delip geçen bir kahkaha sesi duydum; hafif, melodik bir sesti ve bir an durup başımı kaldırmama neden oldu. Becca. Bu anlık dikkat dağınıklığı uzun sürmedi ama bana işime olan bağlılığımın sarsılmaz olduğunu, hayatın kendi planları, kendi dikkat dağıtıcı unsurları ve öngörülemezliği olduğunu hatırlatmaya yetti. Ve her ne kadar aksini düşünmek istesem de, belki de bu o kadar da kötü bir şey değildi.

Bilinçli olarak rapora geri döndüm, ancak zihnimin arkasında yeni, beklenmedik bir şey olasılığı için ayrılmış küçük bir bölme açıldı. Kendimi piyasa trendleri ve gelir akışları dünyasına kaptırdığımda, beni ayakta tutan, insan kalmamı sağlayan şey bu küçük, el değmemiş kompartımandı. Rakamların ve rakamların dikte ettiği bir hayatta

Sonuç olarak, bu küçük potansiyel parçası her zamankinden daha değerli görünüyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve ben daha başımı kaldırmadan odayı cennet gibi bir koku doldurdu. Eşikte duran Becca'ydı, sanki bir mutfak dergisinden çıkmış gibi görünüyordu. "Akşam yemeği hazır," diye usulca duyurdu.

Durakladı, gözleri benimkilerle buluştu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ne oldu? Aklında yemekten başka şeyler varmış gibi görünüyorsun."

Keşke bilseydi.

"Çalışıyorum," diye cevap verdim, her zaman sahip olduğum odaklanmanın bugün seyrelmış görüldüğünü kabul etmek istemiyordum.

Birkaç adım daha yaklaştı, ayak sesleri yumuşak bir şekilde parke zemine çarpıyor ve pişirdiği mutfak sihrinin kokusu onu sarıyor, odayı sarıyordu. "Tatilde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Dudaklarımdan alaycı bir kahkaha kaçtı. "Tatil bir ruh halidir Becca, çoğu CEO'nun karşılayamayacağı bir ruh hali."

Ellerini kalçalarına koyarak masaya doğru yürüdü ve yemin ederim kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Isaac, seni işte görüyorum, biliyorsun. Genellikle ben yemeği servis ettikten çok sonra orada oluyorsun. Her zaman en son sen çıkıyorsun, bir tür işkolik münzevi gibi masanın üzerinde kambur duruyorsun."

Bir an için hazırlıksız yakalandım. Hafif, alaycı bir tonla sarmaladığı keskin gözlemi, kendi etrafımda inşa ettiğim sınırları delip geçti. Sayılar, grafikler ve hiç bitmeyen e-postalarla dolu bir hayat yaşamama izin veren sınırlar.

"Evet ama saat beşte paydos ederek milyar dolarlık bir şirket kuramazsın," diye karşılık verdim ama sözleri çoktan yerini bulmuş, inşa ettiğimi düşünmekten hoşlandığım dokunulmazlık balonunu delmişti.

"Anlıyorum," dedi sesi yumuşayarak. "Ama Isaac, CEO'ların bile yemek yemeye ihtiyacı vardır. Ve rahatlamaya. Ve hatta belki de işlerden uzak bir haftanın tadını çıkarmaya."

Gözlerinin içine baktım ve bir an için bir anlayış, işveren ve çalışanın basit mekaniğinin ötesine geçen bir derinlik gördüm. Aynı anda hem tedirgin edici hem de rahatlatıcıydı, tam olarak uzlaştıramadığım bir çelişkiydi bu.

İç çekerek dizüstü bilgisayarını kapattım, birdenbire doğanın güzelliği ile çevrili bir odada kilitli kalmanın ne kadar saçma olduğunu farkına vardım.

İyi yemek vaadi ve hoşuma gitse de gitmese de hayatımı zenginleştiren insanların arkadaşlığı.

"Pekâlâ Şef," dedim, ayağa kalkarak. "Bakalım ne hazırlamışsın."

Odadan çıkarken garip bir özgürleşme hissine kapıldım. Belki dağlar, belki rutinden kopuş, de Becca'nın samimi sözleriydi. Her neyse, uzun zamandır ilk defa sorumluluklarımın ağırlığı biraz daha hafiflemişti.

Ofisten çıkarken, ayak seslerim Becca'nınkilerle senkronize oldu ve mekânı duyulabilir, ritmik bir gerilimle doldurdu. Konuşulmamış bir şeyin başlangıcı, ikimizin de tam olarak ifade edemediği sözcüklerin ve olasılıkların bir araya geldiği bir fırtına gibi hissettirdi.

"Alışkanlıklarıma gerçekten aşinasın, değil mi?" Sonunda sessizliği bozarak söyledim ama aramızda giderek artan gerilimi değil.

"Gecenin her saati ayakta olduğunu, ofisindeki deri koltukta yaşadığını ve sabahları insan gibi görünmek için yönetici banyosunu kullandığını biliyorum," diye cevap verdi, sesinde bir parça endişe vardı. "Isaac, bu sağlıklı değil. Ne kadar sorumluluk taşırsan taşı, ara vermen gerekir. Aksi takdirde çökeceksin ve bunun sen dahil kime ne faydası olacak?"

Sözleri beni bir kadeh viski gibi çarptı - keskin, sıcak ve beklenmedik bir şekilde yatıştırıcı. Ve beni bu kadar önemsiyor gibi görünmesi beni gerçekten şaşırttı. "Sağlığım için mi endişeleniyorsun?" İçimde oluşmaya başlayan şaşkınlık ve merakı maskeleyemeye çalışarak sordum.

Durdu, dönüp bana baktı ve gülümsedi; yarı empati, yarı gizem dolu bir gülümsemeydi bu. "Birinin sana bunları söylemesi gerek Isaac, yoksa kendini erken bir mezara sokacaksın. Ya da kalp krizi geçirirsin."

Sesindeki samimiyetten, ondan yayılıyor gibi görünen gerçek endişeden etkilendim. Bu, profesyonel hayatımda dikkatle kaçındığım bir kırılankı, şirketime damgasını vuran çivi gibi sert kişiliğimi korumak için bilinçli olarak sertleştirdiğim yumuşak bir noktaydı. Yine de, burada, bu anda, onunla birlikte, her şey çözülmüş gibi görünüyordu.

"Önemsediğin için teşekkürler Becca," dedim, sesim amaçladığımdan daha yumuşaktı, duygusal zırhım biraz daha az güvende hissediyordu. "İnsanların benim için endişelenmesine alışık değilim. Özellikle de benim için çalışan birinin."

Gözleri benimkilerle buluştu ve orada bir şey görebiliyordum - onun sıradan bir çalışan olmadığını, kalabalıktaki herhangi bir yüz olmadığını düşündüren bir şey. "Belki de buna alışmanın zamanı gelmiştir," diye cevap verdi. "Ve belki de kendine daha iyi bakmaya başlamanın zamanı gelmiştir. İyi bir yemekle başlayarak."

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

OceanofPDF.com

I Ona bir kadeh şarap doldurdu - çok süslü bir şey değil, sadece gecenin yemek macerasıyla iyi eşleşecek bir bağbozumu.

"Al," dedim, bardağı ona uzatarak, "iştahını kabartmak için."

Isaac bir yudum aldı, gündelik tatil kıyafetleri içinde bile CEO gibi görünüyordu. "Bu harika kokuyor, Becca. Nedir bu?"

Yüzüme şakacı bir sırıtma yerleşti. "Ah, sabır, Sayın CEO. Bu bir erdemdir, bilirsiniz. Sadece Archer'ın artık buradaki tek şarap uzmanı olmadığını bilin."

Gözlerini devirdi ama yüzündeki sırıtış ilgisini çektiğini, hatta belki biraz etkilendiğini gösteriyordu. "Bilmesi gerekenler esasına göre, ha?"

"Aynen öyle," diyerek dikkatimi önümdeki cızırdayan tavaya çevirdim. Ben.

Sotelenmiş sarımsak ve otlarımla yüz yüze geldiğim an İç eleştirmen sesini yükseltti. *Ne oluyor Becca? O senin patronun, üniversitedeki oda arkadaşın değil. Ama kafamdaki 'çalışan görgü kuralları' alarmlarının yüksek sesle çınlamasına rağmen, Isaac ile konuşmak... şey, normal hissettirdi. Hatta kolay. Mutfığa adım attığım anda duruş farkı ortadan kalkmış, onun kişisel şefinden, mutfak sanatçısı ve samimi sırdaşın garip bir melezele dönüşmüş gibiydim.*

Tencerede sebzeleri çeviriyordum, canlı renkleri Isaac'ın her zaman burnunu gömdüğü sıradan sayılar ve raporlarla tam bir tezat oluşturuyordu. Bu zıtlığı sevdim - yemek pişirmenin karmaşık olmayan neşesine karşı her gün gezindiği karmaşık iş dünyası. Bir an için Isaac'ın bitmek bilmeyen elektronik tablolar ve e-postalar denizini geride bırakıp benim tatlar, baharatlar ve dokular dünyama daldığını hayal ettim. Öyle bir dünya ki, ister inanın ister inanmayın

değil, mükemmel dengelenmiş bir yemek üç aylık bir rapordan daha fazla sorunu çözebilir.

Yemekleri tabaklara yerleştirirken -yenilebilir bir şaheser olarak düşünmekten hoşlandığım şekilde özenle düzenlerken- Isaac'ın ortaya çıkarmaya başladığım katmanlarını düşünmeden edemedim. Acımasız bir iş adamının katı dış görünüşünün ardında iyi bir yemeğin, iyi bir şarabın ve hatta belki de Fortune 500 listesinde yer almayan iyi bir şirketin değerini bilen bir adam vardı.

Ona baktım. Telefonuyla oynuyordu, muhtemelen milyon dolarlık bir anlaşma ya da aynı derecede korkutucu bir şey için pazarlık yapıyordu. Yine de mutfağımdaydı ve yemeğimi tatmak için bekliyordu. Ve o anda, işveren ve çalışan arasındaki sınırlar önemsizleşti, yerini daha yeni keşfetmeye başladığımız daha insani bir bağ aldı.

"Biliyor musun, eğer senin yemeklerin olmasaydı, muhtemelen Joe's Pizza, Shake Shack ve Mamouns Falafel ile beslenip masamda bitki gibi yaşardım."

Tertemiz ofisini darmadağın eden New York'a özgü paket servisleri gözümün önüne getirerek güldüm. "Oh, yani temelde bir Wall Street kankası mı olacaksın?"

"Onun gibi bir şey," diye sırttı, elinde bir kadeh şarap vardı.

Gözlerim onun üzerinde gezindi; beyaz gömleği, dar kot pantolonunun içine sokulmuştu.

-Herhangi bir öğrenci birliğinden ya da 7/24 çalışan bir ofis sakininden çok farklıydı. Ne olduğunu anlayamadan kelimeler ağızımdan dökülüyordu. "Ama belli ki spor yapmaya vaktin var."

Aman Tanrım. Yüzüm anında 'Az önce söylediğime inanamıyorum'un elli tonuna büründü. Sanki kaynayan sosa duyduğum ani ilgi son on saniyeyi geri sarabilirmiş gibi tekrar ocağa döndüm.

Peçetesini masaya bıraktı ve ayağa kalktı. Elinde şarap kadehiyle bana doğru yürümeye başladı. Midem düğümlendi. İşte bu kadardı. Sonunda beni fazla... fazla her neyse o olduğum için uyaracaktı.

"Sence spor yapıyor gibi mi görünüyorum?" dedi, benden sadece birkaç adım durarak. Ses tonu okunamazdı ve ifadesini ölçmek için arkamı dönmeye cesaret edemedim.

Spatulayı bir can simidi gibi kavradım. "Yani, falafel ve hamburger yiyerek hayatta kalan birine benzemiyorsun, bu kesin."

Güldü, mutfakta yankılanan samimi, içten bir kahkaha ve omuzlarımdaki gerginliğin hafiflediğini hissettim. Belki de sınırı aşmamıştım;

Belki de yanlışlıkla yeni bir tanesine rastlamıştım - ikimizin de bulmayı beklemediği ama şimdi keşfedilmemiş bir bölgenin tüm vaatlerini barındıran bir çizgi.

Hâlâ telaşlıydım ama aynı zamanda şaraptan ve sohbetimizin samimi doğasından dolayı biraz cesaretlenmiştim. "Bak, haddimi aştıysam özür dilerim. Seni yalnız bırakayım-"

Sözlerimi bitirmeden Isaac uzanıp elimi tuttu ve beni olduğum yerde durdurdu. Gözlerim birbirine kenetlenmiş ellerimize kaydı. Onunki büyüktü, benimkini sarıyordu, parmakları güçlü ve güvenliydi. Şaşırmıştım ama yine de inkar edilemez derecede doğal hissetmiştim.

Başımı kaldırdığımda, daha önce sadece üç aylık raporlara ve iş stratejilerine yöneltildiğini gördüğüm bir yoğunlukla gözlerimin içine bakıyordu. "Becca, profesyonel bir bağlam dışında kimsenin sağlığımla, refahımla ilgilenmesine alışık değilim. Bu yüzden sana teşekkür etmek istedim."

Kelimeler havada asılı duruyordu, neredeyse elle tutulur gibiydi, sanki uzanıp onlara dokunabilirdiniz. "Rica ederim Isaac," dedim usulca, gülümseyerek. Elim hâlâ onun elindeydi ve ikimiz de bunu değiştirmek için acele ediyor gibi görünmüyorduk. "Ee," diye söze girdim, "bu hafta çok çalışmayı bırakmayı deneyecek misin? Ne de olsa tatildesin."

Cevap vermeden önce bir süre bunu düşünmüş gibiydi. "Denerim."

Ve sonra gülümsedi. Kibar bir iş toplantısı gülümsemesi değil, gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst, gözlere ulaşan bir gülümseme. Bu harikaydı ve onun için çalıştığım süre boyunca gördüğüm kadarıyla son derece nadirdi. Kendimi onurlandırılmış hissettim, biraz da yakalanması zor bir türü yeni fark etmiş bir kuş gözlemcisi gibi.

O anın içinde, o gülümsemenin içinde, neredeyse istemsizce ona doğru eğildiğimi hissettim. Dudaklarım aralandı, gözlerim onunkilerle buluştu ve kalbimi durduran birkaç saniye boyunca, aramızdaki mesafeyi kapatmak için, aniden yapmasını çok istediğimi fark ettiğim şeyi yapmak için fazladan birkaç santim daha eğilmeyi düşünüyor gibiydi.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ritmi diğer tüm sesleri bastırıyordu - ocaktaki sosun kaynaması, evdeki diğer insanların uzaktan gelen konuşmaları, beynimin ateşle oynadığını söyleyen mantıklı kısmı. Ama şu anda tek istediğim yanmaktı. Ve gözlerindeki bakıştan, bakışlarının dudaklarıma ve sonra tekrar gözlerime kayışından, belki o da istiyor gibi görünüyordu.

Tam da evrenin bir kez olsun benim lehime komplo kurduğunu düşündüğüm anda oturma odasından büyük bir patlama sesi yankılandı. Uykulu bir yüze çarpan soğuk bir su gibi beni gerçekliğe geri döndürdü. Geri adım attım,

Elimi onunkinden çektim ve hemen açıklanamaz bir kayıp duygusu hissettim. Ama patronum ve ben profesyonel olarak tehlikeli bir şeyin kıyısına kadar gelmişken bunun belli olmasına izin veremezdim.

"Gallo'lar iyi bir şey yapmıyor gibi görünüyor. Yemek masasına gitmek için beş dakikanız var," dedim ve havada hâlâ devam eden yoğun gerginliği yatıştırmak için arsızca göz kırptım.

O lanet gülümseme geri dönmüştü ve dizlerimin kemikten çok daha az sağlam bir şeyden yapılmış gibi hissetmesine neden oldu. "Orada olacağım," diye söz verdi.

"Görüyorum ki öylesin," diye karşılık verdim, soğukkanlı olmaya çalışıyordum ama kimseyi, en azından kendimi kandırmadığımdan şüpheleniyordum.

Hazırladığım yemeğe geri döndüğümde kalbim hızla çarpıyordu ve düşüncelerim karmakarışık. Julia Child aşkına, patronum böyle bakarken, böyle gülümserken ve elimi böyle tutarken nasıl profesyonelliğimi koruyabilirdim ki?

Sanki bu benim her zamanki soğukkanlı tavrımı bozmaya yetmiyormuş gibi, aynı derecede tutuklayıcı üç adam için çalıştığımı da unutmayalım. Isaac soğukkanlı, işine bağlı biri olabilir ama Gallo'lar? Her biri kendi cazibesini ortaya koyarak çalışma ortamımı gerçekçi olmayan bir TV dizisinin seti hissettiriyordu.

İşyerindeki şakalaşmalardan daha güçlü bir şey yapmanın tam zamanı olduğuna karar verdim. Kendime mütevazı bir kadeh burbon doldurdum, akşam yemeğinin hazır olduğu, tatlıların buzdolabında güvenle saklandığı ve tüm niyet ve amaçlar için mesai dışı olduğum gerçeğiyle iş ortası içkisini haklı çıkardım.

Bardağımı aldım ve ısıtılmalı teraslardan birine çıktım. Manzara önümde uzanıyordu, sessiz ihtişamıyla neredeyse gerçeküstü görünen doğal güzelliklerden oluşan bir goblen. Burası bir sığınak, şehir hayatının kaotik eziyetinden lüks bir kaçıştı. Dumanlı sıvıyı yudumlarken, bir an için kendimi bu huzurlu ortamda var olmaya bıraktım ve burbonun sıcaklığının yıpranmış sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim.

Ama viski bile zihnimin ön saflarına yerleşmiş rahatsız edici düşünceleri tamamen bastıramadı. Bu iş berbat edilemeyecek kadar önemli ve iyiydi. Patronlarımdan biriyle -ya da Tanrı korusun, dördüyle birden- romantik bir ilişkiye girmek, çok rahatsız edici bir İK toplantısına ve muhtemelen işsizliğe giden tek yönlü bir biletti.

"Ne yani Becca? Patronların GQ'nun sayfalarından fırlamış gibi görünüyor diye hayalindeki işi bırakacak mısın?" Kendi kendime sordum, havanın ısırın soğğunun noktayı vurgulamasına izin verdim. "Evet, bu harika görünecek

bir özgeçmişte: Son işten ayrılma nedeni? Bir çatı katı fantezisine kapıldım."

Bu kirli ama inkar edilemez derecede ilgi çekici bir düşünceydi, özel düşüncelere daha uygun bir türdü ve kesinlikle işyeri davranışları için uygun değildi. Ama bu sadece bir düşünce olabilirdi, zihnimin fantezi mahzeninde kilitli kalacak, asla gün ışığını görmeyecek geçici bir cazibe.

Burbonumu bitirdim, dilimin üzerinde yuvarlanan ve boğazımda rahatlatıcı bir yol açan son damlaların tadını çıkardım. Sonra telefonuma baktım. Isaac'e herkesi yemek odasına çağırmasını söylediğimden beri beş dakika geçmişti.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi berrak dağ havasıyla doldurdum ve kendimi dengeledim. Elimde boş bardağımla içeri girdim, akşam yemeğini servis etmeye hazırdım, sakın ve profesyonel Becca'nın performansını sergilemeye hazırdım.

Ama bardağımı tezgâhın üzerine koyarken, Isaac'in gülümsemesinin, elinin elimi sardığı hissinin ve henüz dokunmadığım dudaklarımda hâlâ karıncalanan neredeyse öpücüğün görüntüsünden kurtulamıyordum. Böylece, adımlarımdan emin ve yüzüm soğukkanlılığın resmi olarak yemek odasına girerken, yanımda dikkatlice saklanmış ama her zamankinden daha sıcak yanan bir cep dolusu 'keşke' taşıdım.

CHAPTER 8

OceanofPDF.com

ARCHER

I masanın başından onu izliyordu, gözleri hala daha önceki konuşmamızda kıvılcımlanan o yaramazlık ışıltısını taşıyordu. Doğal bir karizması, insanları kendine çeken bir sıcaklık ve zekâ karışımı vardı, Ben de dahil. Ve içine çekilmekten hoşlanmadım.

"Becca, lütfen akşam yemeğinde bize katıl," dedim, sesim bir ricadan ziyade bir emrin pazarlığa açık olmayan ağırlığını taşıyordu.

Başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu, belli ki profesyonellik ile ortak bir yemeğin rahat samimiyeti arasındaki dengeyi tartıyordu. "Ben genelde daha geç yerim," diye başladı ama Vinnie ve Luke çoktan söze girmişlerdi.

"Saçmalama. Bize katılmalısın," diye sırttı Vinnie.

"Kesinlikle," diye ekledi Luke, onun rahat onayı meseleyi çözdü.

Isaac yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla son noktayı koydu. "Kahvaltı ve öğle yemeği sizin kararınız, ancak akşam yemeği bir grup meselesi olmalı. Lütfen her akşam bize katılın."

Güldü, gözleri odayı biraz daha aydınlatan bir ışıkla dans ediyor gibiydi. "Sen böyle söyleyince nasıl reddedebilirim ki? Siz dördünüzle birlikte yemek yemek, mutfakta tek başıma yemek yemekten kesinlikle bir adım önde."

Gecenin menüsünü detaylandırırken yemeğe olan tutkusu açıkça görülüyordu. "Biberiye ve kekikle terbiye edilmiş kızarmış tavuğumuz var. Yanında sarımsaklı patates püresi ve bademli sote sebzeler var. Tatlı olarak da vanilyalı dondurma eşliğinde elmalı gevrek yiyeceğiz."

Şarap şişesine uzandım ve ona bir bardak doldurdum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. Sıvı, seçimler ve sonuçlardan oluşan anlık bir girdap gibi sıçradı. İkimiz için de.

"Bu özellikle iyi bir bağbozumu," diye başladım, gözlerim hâlâ onunkilere kilitlenmişti. "Çoğunlukla Cabernet Sauvignon, biraz Merlot ve biraz da Cabernet Franc içeren bir karışım. Hem dengeli hem de karmaşık olduğunu göreceksiniz. Burun zengin, frenk üzümü, sedir ve hafif bir anason notalarıyla dolu. Damakta, meyve, toprak ve baharat katmanları ile cesur ama zorlayıcı değil, hepsi uzun, zarif bir bitişle sonuçlanıyor."

Önce bana, sonra şaraba, sonra tekrar bana baktı. Sırıtmaya başlamadan önce bir an gözleri büyüdü. "Biliyor musun, bir Buick'e bench press yapabilecekmiş gibi görünen bir adamın şarap hakkında bir sommelier ustalığıyla konuştuğunu görmek her zaman bir gezidir."

Kıkırdadım, ses amaçladığımdan daha derindi. "Görünüş aldatıcı olabilir. Birinin bir dünyada üstün olması, başka bir dünyadaki ince şeyleri takdir edemeyeceği anlamına gelmez. Hepimizin kendi katmanları var."

Gülümsemesi derinleşti ve iyi bir noktaya değinildiğini kabul edercesine başını salladı.

"Teşekkür ederim Archer," diye gülümseyerek bardağı elimden aldı. Parmaklarımız bir saniyeliğine birbirine değdi ama o saniyede bir akım geçti, bir yay kirişinin çekilmesi gibi hissettiren bir gerilim.

İfademin okunmamasına dikkat ederek başımı salladım. Kendimi kontrollü bir adam olarak görmeyi seviyordum ama benim bile kontrol edemediğim, ne kadar uğraşırsam uğraşayım uzaklaştıramadığım şeyler vardı. Ve lanet olsun, o da hızla bu şeylerden biri haline geliyordu.

Yerime oturduğumda önce kardeşlerime ve Isaac'e, sonra da Becca'ya baktım. O farklıydı, günlerimizi dolduran güç dinamikleri ve toplantı odası gerilimine hoş bir tezat oluşturunuyordu. Gürültüyü kesip atma, her şeyi olduğu gibi basitleştirme gibi bir becerisi vardı.

Ama onu izledikçe - Vinnie'yle gülüşünü, Luke'u dinleyişini ve Isaac'le dalga geçişini - işlerin çok karmaşık bir hal almak üzere olduğunu fark ettim. Ve uzun zamandır ilk kez, karmaşıklığın aslında iyi bir şey olup olamayacağını merak ettim.

Akşam yemeği bir film sahnesi gibi gelişti; bizim gibi genellikle sessizlik içinde ya da klavye şakırtıları arasında yemek yiyen erkekler için nadir bir durumdu. Kahkahalar uzun zamandır duymadığım kadar özgürce akıyordu. Sanki Becca'nın üzerimizde, hatta genellikle kartlarını göğsüne yakın tutan Isaac üzerinde bile bir tür sihirli etkisi vardı.

Konu çocukluk hikâyelerine geldiğinde, her birimiz bir şeyler kattık. Vinnie havai fişeklerle yaşadığı talihsizlikleri anlattı, Luke ise

ağaç ev yapmaya çalıştığı ve kolunu kırdığı yaz hakkında konuştu. Isaac göl kenarındaki aile tatillerini anarak hepimizi şaşırttı, konuşurken yüzü nadir görülen bir gülümsemeyle yumuşadı. Anne ve babası vefat etmişti ama onlarla kurduğu anıların mutlu anılar olduğu açıktı - saf, zamanla lekelenmemiş.

Becca çatalını bıraktı ve konuşmadan önce ne kadar paylaşacağını ölçüyormuş gibi masanın etrafına bakındı. "Tamam, sanırım sıra bende. Hikâyem ben on yaşlarındayken bir Noel'de geçiyor. Kardeşim Mikey yedi yaşındaydı. Babam birkaç yıl önce vefat etmişti, bu yüzden sadece ben, annem ve Mikey kalmıştık."

Bir an durakladı, sanki sahneyi zihninde tekrar görüyormuş gibi gözleri parladı. "Para her zaman sıkıntılıydı, biliyor musun? Annem sadece ışıkları açık tutmak ve masaya yemek koymak için iki işte çalışırdı. Bu yüzden Noel yaklaştığında fazla bir şey beklemememiz gerektiğini bilirdik."

Hikâyenin özüne inerken gözleri parlıyordu. "O yıl annem bizi oturttu ve ailemiz için sadece bir hediye alacağımızı söyledi. Mikey ve ben aldırmadık; sadece Noel için heyecanlıydık. Birkaç gün sonra annem eve bu enerji dolu tüy yumağıyla geldi - siyah labrador yavrusu, kuyruğu o kadar hızlı sallanıyordu ki muhtemelen küçük bir jeneratörü çalıştırabilirdi."

Grup kıkırdadı ve Becca'nın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Ona Sadie adını verdik ve size söyleyeyim, o günden sonra evin kraliçesi oldu. Annem Sadie'ye ayırabildiği her şeyi harcadı; yiyecek, oyuncak, ne gelirse. O Noel, ağacın altında Sadie'den başka hediyemiz yoktu ama umurumuzda değildi. O köpek çok şımartılmıştı ve biz ona tapıyorduk."

Hikâyesini bitirdi, gözleri sanki mütevazı geçmişini yargılamamız için bize meydan okurcasına her birimizle buluştu. "O yıl bana bazen en iyi hediyelerin paketini açtıklarınız olmadığını öğretti. Onlar hayatınıza hızla giren, Noel ağacını deviren ve süsleri her yere saçan ama evinizi onlarsız bir hayat düşünemeyeceğiniz kadar büyük bir sevgiyle dolduran hediyelerdir."

Bir an için masa sessizdi. Sonra Isaac kadehini kaldırdı. "En iyi hediyelere," dedi.

Bardaklar tokuşturuldu, aramızdaki ortak anlayış ve derinleşen bağ bir anı mühürledi. Ve uzun zamandır ilk kez, yönetim kurulu odalarının ve kar hanesinin ötesine geçen bir şeyin parçası olduğumu hissettim. Becca'ya baktım, gözlerimiz kısa bir an için buluştu ve fark ettim ki

O en iyi kaos türüydü, tam orada, yüzünüze bakana kadar ihtiyacınız olduğunu bilmediğiniz türden.

"Becca, sen de köpekleri seven biri olmalısın, öyle mi?" Vinnie sadece kendisinin yapabileceği bir şekilde sohbeti yönlendirerek sordu.

Becca sırttı, "Kesinlikle. Kediler iyidir ama bir köpeğin sadakati ve şapşallığı beni her zaman kazanır."

Vinnie başını salladı ve boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlandığıyla ilgili bir soru daha yöneltti. Doğa yürüyüşleri yapıyordu, fotoğrafçılığı seviyordu ve eski filmlere bayılıyordu. Kendimi zihinsel notlar alırken buldum, her ayrıntıyı bir hazine gibi saklıyordum.

Grubumuza daha önce kimsenin uymadığı bir şekilde uyum sağladı. Yine de, o sadece erkeklerden biri değildi - o farklıydı, o... daha fazlasıydı.

Yemek sona erdiğinde havada hâlâ sohbeti dolduran dürüstlük ve kahkahalar vardı. Hepimizin Becca ile bir bağ hissettiğini söyleyebilirim - her birimiz bir şekilde bir ebeveynimizi kaybetmiştik. Kadeh kaldırdığımızda gözlerini kaçırmasında bir şeyler vardı, o berrak gözlerin ardında saklı bir şeyler.

Vinnie'nin mizahi atıp tutmalarından birini başlatmasını ya da Luke'un empatik araştırmacı moduna geçmesini diledim. Ama yapmadılar ve bunu deşecek kişi de kesinlikle ben değildim. Her zaman insanların paylaşmaya hazır olana kadar sırlarını saklamalarına izin verilmesi gerektiğine inanmışımdır.

Temizlik zamanı geldiğinde hepimiz ayağa kalktık, neredeyse hep bir ağızdan yardım teklif ettik. Bize el salladı, gözleri kararlı bir ifadeyle parlıyordu.

" Bırak da işimi yapayım. Mutfak benim alanım."

Hepimiz tekrar yerimize oturduk ama Isaac, Luke ve Vinnie'yi yemek salonunda zarifçe dolaşırken ona gizlice bakarken yakaladım. Ben de aynısını yapmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Mekânın sahibiydi, savaşa giden birlikleri yöneten bir general gibi komuta ediyordu.

İçkilerimizi tazeledik ve oturma odasına geçtik, biz yudumlarken ve düşünürken ateş çıtırdıyordu. Sohbet hafıftı - şüphesiz hepimizin aklında çözmeye çalıştığımız aynı şey vardı.

"Pekâlâ beyler," diye seslendi sonsuzluk gibi görünen ama aslında sadece yarım saat kadar süren bir sürenin ardından. "Ben duş alıp yatacağım. Yarın erken kalkacağım."

Hepimiz ayağa kalktık ve iyi geceler diledik, her kelimedede hiçbirimizin dile getirmedeği ama hepimizin hissettiği bir şey vardı - saygı, entrika ve

Tam olarak çıkaramadığım başka bir şey. Çok sinir bozucuydu.

Koridordan yatak odama doğru yürürken adımlarım ağırdı ama zihnim daha da ağırdı. Sözleşmeler, güvenlik detayları ve şimdi de anlaşılmaz bir şekilde Becca'yla ilgili düşüncelerle doluydu. Yatak odasının kapısının önünden geçerken kulağıma yumuşak bir ses geldi. Bir inilti. İçgüdüsel olarak durdum, içimdeki tüm koruyucu lifler gerildi.

Hasta mıydı? Yaralı mıydı?

Sonra mırıldandığını duydum, ilk başta yumuşak ve anlaşılmazdı ama giderek daha netleşiyordu. İsimlerimizi söylüyordu-Isaac, Luke, Vinnie ve hatta benimkileri. Kaşlarım çatıldı ve sonra kapının ardında gerçekte neler olduğunu lanet olası bir yük treni gibi hissettim.

Sikeyim.

Bunu fark ettiğimde tüm vücudum gerildi, kanım ilkel ve kontrol edilemez bir tepkiyle güneye doğru akmaya başladı. Kendimi sabitlemek için yumruklarımı sıktım. O Becca'ydı, benim çalışanımdı ve başka türlü düşünmek kesinlikle yasaktı.

İçeri girmeli miydim? Kesinlikle hayır. Bu, bir kez geçildiğinde geri dönüşü olmayan bir çizgiydi. Pisliğin teki olabilirdim ama canavar değildim. Kardeşlerime söylemeli miydim? Bu daha karmaşık bir soruydu. Bir yandan, bu onun mahremiyetine bir tecavüzdü; diğer yandan, şüphelendiğim şeyi doğruladı - sadece benim tarafımdan değil, görünüşe göre onun tarafından da hissedilen bir alt akım, bir gerilim vardı.

Derin bir nefes aldım ve kendimi hareket etmeye zorladım, botlarım sanki kurşundan yapılmış gibi hissediyordum. Bir kadının en özel anlarına kulak misafiri olacak türden bir adam değildim, bu anlar benimle ilgili fantezileri içerse bile.

Çocuklarla konuşturdum. Aramızda sözlü olmayan bir anlaşma vardı: İşle kişisel meseleleri birbirine karıştırmazdık. Ama yine de hiçbirimiz Becca'nın hayatımıza girip kararlarımızı gölgeleyeceğini hesaba katmamıştık.

O an için odama yöneldim ama uyumanın zor olacağını biliyordum. Düşüncelerim iş, aile ve şimdi de bilmeden hepimizin dünyasını hafif ama geri dönülmez bir şekilde değiştiren bir kadınla karmakarışık. Bizi istiyordu. İster kabul edelim ister etmeyelim, büyüleyici olduğu kadar karmaşık da olan bu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorduk. Ama ne pahasına?

CHAPTER 9

OceanofPDF.com

VINNIE

SKadehimdeki sıvıyı döndürürken, yıllanmış viski kokusu burnuma çarptı. Gevşemeyle özdeşleştirdiğim bir kokuydu ve harikalar yaratıyordu. benim ruh halim için.

Oturma odasının şömineden gelen ısıltısı her şeye yumuşak bir dokunuş katıyordu. Luke ve ben pelüş deri koltuklara yayılmış, başlarımız birbirine yakın, haftanın programını gözden geçiriyorduk. Kayak, seçkin yürüyüş noktaları ve balık tutmak için çok ihtiyaç duyulan dinlenme zamanı. Bu benim özlemimi çektiğim türden bir tatildi. Eziyetten bir mola.

Ama sık sık "düşünen" diye adlandırdığım kardeşim Archer içeri girdiğinde düşüncelerim yarıda kesildi. Onda bir terslik olduğu gözümünden kaçmadı. Her zamanki sakın tavrında bir dalgalanma vardı, görmezden gelemeyeceğim bir anormallik.

"Yatmaya gittiğini sanıyordum?"

"Uyuyamadım," dedi garip bir bakışla.

Arkama yaslanıp ona meraklı bir bakış attım. "Neden kanarya yutmuş kedi gibi bakıyorsun, kardeşim?"

Archer'ın bakışları etrafta dolaştı ve sonunda ofis kapısına takıldı. "Isaac nerede?"

Luke gözlerini devirdi ve viskisini yudumladı. "Ofiste. Her zamanki gibi işine gömüldü."

Archer iç geçirerek karşıma oturdu, yüz hatları gergindi. "Neye rastladığıma inanamayacaksınız."

Merakımı uyandırarak eğildim. Archer kolay kolay telaşlanacak biri değildi ve bunun dinlemeye değer olacağından emindim.

Archer ofise doğru bir bakış daha attı, sonra sesini alçaltarak, "Becca'yı duydum... odasında. Eğleniyordu. Ve isimlerimizi söylüyordu."

Bir anlığına sessizlik hüküm sürdü. Sözleri bir elektrik yükü yarattı, söylenmemiş bir gerilim etrafımızı sardı. Sessizliği bozan tek şey şömineden gelen yumuşak çıtırtı oldu.

Bir kıkırdamayı bastırarak sııttım. "Bizimle kafa buluyorsun, değil mi?"

Ama Archer'ın gözlerindeki ciddiyet bana bilmem gereken her şeyi anlattı. "Şaka yapmıyorum."

Luke bardağını dikkatle masanın üzerine koyarak, "Hepimizin adı mı?"

diye sordu. Archer yavaşça başını salladı. "Her birinin."

Karışık duygularla dolup taşım. Şaşkınlık, heyecan ve derinlere inersem bir tutam kendini beğenmiş memnuniyet vardı. "Bu ince bir çizgi," diye yüksek sesle düşündüm. "Bir yandan, o bizim çalışanımız. Ama öte yandan..."

Luke araya girdi, "Belli ki o da bizden etkilenmiş."

Ensemi ovuşturarak düşüncelerimi toplamak için bir an durdum. "Becca'nın özel anlarında ne yaptığı onu ilgilendirir. Ama bunu bilmek? Denklemeye yeni bir değişken ekliyor."

Archer acı çekmiş görünüyordu. "Kendi işime bakmalıydım. Ama şimdi ne yapacağız?"

Düşünceli bir duraksamadan sonra cevap verdim: "Bunu kendimize saklıyoruz. Eğer isterse bize gelebilir. O zamana kadar işimiz her zamanki gibi."

Luke başıyla onayladı. "Kolay olmayacak ama onun mahremiyeti her şeyden önemli."

Viskimi bitirirken, sıcaklığı yeni keşfedilen kargaşaya karşı çok az rahatlık sağladı. "Bu tatil hepimizin beklediğinden daha ilgi çekici olacak."

Paylaştığımız sırrın ağırlığı üzerimizdeyken, odanın sessizliği ofis kapısının belirgin bir şekilde tıklanarak açılmasıyla bozuldu. Isaac içeri girdi ve odayı okuma becerisi sayesinde kaşları birbirine çarptı. Keskin gözleri aramızda gezindi ve ortamdaki değişimi hemen fark etti.

"Siz üçünüz sadece tatil planı yapmak için fazlasıyla yoğun görünüyorsunuz," diye kuru bir yorum yaptı, gözleri sonunda bana takıldı. Kahretsin, çok iyiydi.

Luke koltuğunda kıpırdanarak Archer'a baktı, sanki liderliği ele alması için sessizce ona yalvarıyordu. Archer boğazını temizledi, alışılmadık derecede rahatsız görünüyordu.

"Bu... biraz karışık bir durum," diye tereddütle başladı Becca hakkındaki son keşfini anlatırken.

Isaac'e duyduklarını ve kızın her birimizin adını nasıl zikrettiğini anlattı. Neyin hayalini kurduğuna hiç şüphe yoktu.

Isaac yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan dinledi. Kaşları hafifçe çatıldı ve Archer sözlerini bitirdiğinde bilinçli bir nefes aldı. "Hayır. Kesinlikle olmaz," dedi keskin bir ifadeyle. "O bir çalışan. Onunla ilişkiye girmek bizi bir dava kâbusunun içine sokabilir. İtibarımıza ne yapacağından bile."

Onun pratikliği hem bir lütuf hem de bir lanetti ama dilimi daha fazla tutamadım. "Isaac, hadi ama," diye alay ettim, koltuğuma geri yaslandım, sesimi yumuşak ve düz tutmaya çalıştım, ama kulaklarım için bile açık olan bir kenar vardı. "Biz hayvan değiliz. Onu köşeye sıkıştıracak değiliz. Hiçbirimiz onu bir şeye zorlayacak değiliz."

Luke ses tonunu sertleştirerek araya girdi. "Eğer hayır diyorsa, zaman hayırdır. Nokta."

Isaac burun kemiğini sıktı. "O kadar basit değil. Algı her şeydir. Eğer bir fıslıtlı bile dışarı sızarsa, bunun sonuçları zarar verici olabilir, özellikle de bu ortamda."

"Nereden geldiğini anlıyorum," dedim kelimelerimi özenle seçerek. "Ama bu aynı zamanda karşılıklı saygıyla da ilgili değil mi? Becca saf bir stajyer değil. Zeki, sezgileri güçlü ve kendini nasıl idare edeceğini biliyor. Eğer kendini rahatsız hissederse bize haber verir ve biz de bunu ele alırız."

Archer, her zamanki barışçı tavrıyla, orta yolu bulmaya çalıştı. "Bakın, hiçbir şeye atlamıyoruz. Sadece duyduklarımızı değerlendiriyoruz. Isaac'e katılıyorum, dikkatli olmalıyız. Ama Vinnie'nin de haklı olduğu bir nokta var."

Isaac sanki sorumluluğunun ağırlığını omuzlarıma aktarabilecekmiş gibi bana ters ters baktı. "Bu bir kaçamak değil, Vinnie. Bunun sonuçları olabilir."

Sırıttım, ironi kaçmamıştı. "Tatilin amacı da bu değil mi zaten? Sonuçlarından bir süreliğine kaçmak için mi?"

Bana erimiş lavı dondurabilecek bir bakış fırlattı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

İç çekerek ayağa kalktım ve gerindim. "Bakın, hepimiz nerede durduğumuzu biliyoruz. Bu hassas bir durum ama biz çaylak değiliz. Bunu olgunlukla ele alacağız."

Arkama yaslandım, bardağımdaki kehribar renkli sıvıya baktım ve cevap vermeden önce sessizliğin ağırlığını bir süre dinlendirdim, "Isaac, gördüğüm kadarıyla bizden rahatsız olacağını hiç sanmıyorum."

Archer başıyla onayladı ve arkadaşımıza yan gözle bir bakış attı. Isaac, kolay etkilenecek biri değildi, bir elini saçlarının arasında gezdirdi, Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Karşı koymayı çok zorlaştırıyor." Gözlerinde bir titreşim, bir kırılganlık belirtisi vardı. "Ama direnmeliyiz."

Kıkırdadım, espriden çok güvensizlikten. "Gerçekten mi? Bu kadar aşıkâr olan bir şeyi inkâr etmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun? En azından ona seçim şansı verelim."

Archer'ın sesi yükseldi ve aynı fikirde olduğunu vurguladı, "Kesinlikle. Biz kimiz ki onun adına karar veriyoruz?"

Isaac'in çenesi sıkıldı, kararlılığının fiziksel bir göstergesiydi. "Bu şirketle ilgili, Vin. Her zaman öyleydi. Herhangi bir şeyin bunu tehdit etmesine izin vermeyecek kadar çok çalıştık."

Sırıtarak karşılık verdim, "Hadi ama Isaac. Mesele sadece şirket değil, değil mi? Ona nasıl baktığını gördüm. Hepimizin ona bakışını. Ve bu yönetim kurulu gözleriyle değil. Bundan daha derin."

Gözleri parladı ama sesi kontrollüydü. "Şirket bunca yıldır bize destek oldu. Bunu bir hevesle bir kenara atamayız. O bir çalışan. Sorumluluklarımız var."

Isaac'in temkinliliği ile benim yüzsüzlüğüm arasındaki dengeyi sağlayan Archer devreye girdi. "Isaac, şirket her şey demek değildir. Biz ofis kapılarımızdaki unvanlardan daha fazlasıyız."

Isaac başını salladı, alnındaki endişe çizgileri her zamankinden daha belirgindi. "Ama ne için her şeyi riske atmak? Birkaç günlük eğlence için mi?"

Ayağa kalktım, sesim yumuşak ama inanç doluydu, "Bu sadece birkaç günlük bir eğlence değil ve sen de bunu biliyorsun. Bir bağ var. Bir enerji. Bu kadar doğru hissettiren bir şeyi neden inkâr edelim?"

Isaac derin bir nefes aldı, ellerini kalçalarına dayadı. "Bu o kadar basit değil. Ve bu sadece benimle ilgili de değil. Ya işler yolunda gitmezse? O zaman ne olacak?"

Archer bir elini yüzünde gezdirerek içini çekti. "Bizler yetişkiniz. Bununla başa çıkacağız. Her zaman yaptığımız gibi. Her zaman yapacağımız gibi."

Hava gerginlik, dile getirilmemiş duygular ve alınması gereken kararların ağırlığıyla doluydu. Mesele sadece Becca değildi. Güç, güven ve öncelikler dengesiyle ilgiliydi. Kan ve iş bağıyla birbirine bağlı üç kardeş, şimdi en iyi arkadaşlarıyla keşfedilmemiş topraklarda geziniyordu.

Luke boğazını temizleyerek dikkatimizi ona çekti. Ayağa kalktığında odadakiler susmuş, bekliyor gibiydi. Yıllar geçtikçe onun bakış açısına değer vermeye alışmışım, her zaman ihtiyat ve fırsat arasında bir yol bulduğunu biliyordum.

Sesi sakın ve eşitti. "Bence hepiniz kendi açılarınızdan haklısınız. Isaac, şirketle ilgili endişelerinde haklısın. Bu bizim geçim kaynağımız. Bu bizim aile mirasımız. Kağıt üzerindeki rakamlardan çok daha fazlası; kanımız, terimiz ve gözyaşımız."

Isaac'ın Luke'un onayını takdir ederek başını sallamasını izledim.

Luke devam etti, "Ancak, Vinnie, Archer, siz de haklısınız. Becca saf bir kız değil. O yetişkin bir kadın. Hepimizin gördüğü ve hissettiği kadarıyla, ortaya çıkabilecek her türlü durumun nüanslarını anlayabilecek kapasitede olduğuna inanıyorum."

Luke'un sözleriyle teselli bularak sııttım. Ama tüm dikkatimi çeken bir sonraki söylediği şey oldu.

"Ama benim önerim şu," diye devam etti Luke, bakışları sırayla her birimizin üzerinde sabitlenmişti. "Bırakalım ilk hamleyi o yapsın. O bir şey yapmazsa biz de bir şey yapmayız. Onun seçimine, iradesine saygı duyalım. Bırakalım top onun sahasında olsun."

Archer hemen aynı fikirde olduğunu dile getirdi, "Bana adil geliyor. Bırakalım o yönetsin."

Başımı sallayarak kadehimi kaldırdım. "Ben de varım. Bakalım bu iş nereye varacak, ama onun şartlarına göre."

Her zaman düşünceli olan Isaac dalgın görünüyordu, kaşları çatılmıştı. "Hâlâ çekincelerim var ama eğer izleyeceğimiz yol buysa, bunun arkasında durabilirim. Ama bir şartla."

Hepimiz beklentiyle ona baktık.

"Hepimiz hemfikir olmadıkça hiçbir konuda harekete geçmeyiz. Her adımda" diye vurguladı.

Haklı bir noktaydı. Becca ile ilişkimiz sadece bireysel bir girişim değildi. Hepimizi ve birbirimizle olan ilişkilerimizi etkileyecekti. Her adımın tabiri caizse oy birliğiyle atılmasını sağlamak, bu tehlikeli sularda gezinmenin akıllıca bir yoluydu.

"Katılıyorum," dedim.

Luke başını salladı, "Yeterince adil."

Archer kadehini kaldırdı, "Anlayış ve saygıya."

Isaac'ın bakışları her birimizin üzerinde bir süre daha oyalandı, muhtemelen samimiyetimizi anlamaya çalışıyordu. Sonunda yumuşadı ve kadehini de kaldırdı.

Önümüzde uzanan kararların ve gelecekteki yolların ağırlığı zihinlerimizde netleşirken kadeh kaldırdık. Akşam kardeşler ve arkadaşlar arasında basit bir sohbet olarak başlamıştı ama çok daha fazlasına dönüşmüştü. Gelecekte ne olursa olsun, bu işte birlikteydik.

OceanofPDF.com

CHAPTER 10

OceanofPDF.com

LUKE

Tün, havada bıçakla kesilebilecek kadar yoğun, hissedilir bir gerilimle başladı. Her adım, her kelime bir gecede gelişen bir yoğunlukla yüklü gibiydi.

Kendi kendini tayin eden arabulucu olarak Dördümüzü gözlemledim, değişik tokuşları dikkatli bir hassasiyetle tarttım.

Her zamanki gibi pürüzsüz olan Vinnie, Becca'ya yakın olmak için sayısız neden buluyor gibiydi; günün programını konuşurlarken parmakları Becca'nın kolunu okşuyor, ona bir odaya kadar eşlik ederken sırtının alt kısmına kısa bir dokunuş yapıyor, hatta önemsiz bir şey uzatırken elini nazıkçe kavırıyordu. Zekice ama barizdi... dikkatli bir göz için.

Archer'ın hareketleri Vinnie'ninkileri yansıtıyordu ama yine de masaya kendi cazibesini getirmişti. Şakacı dürtmeler, kulağına önemsiz bir şey fısıldamak için abartılı eğilmeler, uzun bakışlar. Bu bir cazibe ve ince davet dansıydı.

Becca üzerindeki etkisini inkâr edemezdim. İkisinden biri her temas ettiğinde teni narin bir gül tonunda kızarıyordu. Gözleri biraz daha parlıyor, dudakları neredeyse kalıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Onların jestlerine karşılık veriyordu; nazık bir dokunuş, yumuşak bir kahkaha.

Yine de geniş evimizin yaşam alanlarında dans devam ederken, Isaac ortalıkta görünmüyordu. Günün hareketli etkileşimleri yerine ofisinin sığınağını seçtiğini fark ettim. İlk başta bunun sadece bir tesadüf olduğunu düşündüm, ancak yemeklerini çalışma alanının yalnızlığında yediğinde, model belirginleşti. Belki de olası komplikasyonları en aza indirmeye çalışarak kendini uzak tutmaya çalışıyordu.

Bu yemek zamanlarından birinde Becca Isaac'in odasına girdi ve merakım arttı. Onların konuşması bir mırıltıydı, kelimeler

Bulunduğum yerden anlaşılmıyordu ama duygular öyle değildi. Becca'nın kahkahası net bir şekilde yankılanıyordu; neşeli ve flört eder gibi görünen bir melodi. Çok geçmeden Isaac'ın kendi derin kıkırdaması da karışıma katıldı.

Yakındaki bir duvara yaslandım ve sonuçları düşündüm. Becca söz konusu olduğunda aramızdaki en korunaklı kişi olan Isaac, anlık da olsa duvarlarını indirmiş görünüyordu. Onun için güvenli bir alan olan ofisin sınırları mı onu daha duyarlı hale getirmişti? Yoksa kuruyor olabilecekleri gerçek bir bağ mıydı?

Günün geri kalanı da benzer bir şekilde ilerledi - yüklü etkileşimler, kalıcı dokunuşlar, çalıntı bakışlar.

Güneş ufkun altına inip evi sıcak, altın rengi bir renge büründürürken bir an düşündüm. Becca'nın liderlik etmesine izin verme anlaşmamız güçlü bir şekilde devam ediyordu. Yine de günün gelişen olayları bir şeyi çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu - ilk açık hamleyi onun yapmasını beklessek de, Isaac dahil hiçbirimiz onun üzerimizdeki etkisini inkâr edemezdik.

Evin kalbi olan yemek alanı, akşam güneşi odayı kehribar tonlarına boyarken kahkaha sesleri ve tokuşturulan kadehlerle aydınlanıyordu. Yemek masasının etrafına yerleştığımızda mutfaktan yayılan kokular Becca'nın akşam yemeği için özel bir şeyler hazırladığını belli ediyordu.

Elinde büyük bir servis tabağı, dudaklarını süsleyen gururlu bir gülümsemeyle içeri girdi. "Beyler," diye söze başladı, sesinden beklenti damlıyordu, "Umarım siz de benim kadar açsınızdır. Bu gece, yavaş pişirilmiş bir dana bourguignon hazırladım. Kırmızı şarapla marine edilmiş ve havuç, soğan ve mantarla yavaşça pişirilmiş yumuşak sığır eti parçaları. Sosu kıvamlı, taze otlar ve biraz da pastırma ile zenginleştirilmiş." Tabağı bir çırpıda yere bıraktı, buhar narin dallar halinde yükseliyordu.

Yemeğimizi yedik ve sohbet koyulaştı, bazıları zorlukla kontrol altına alınmış imalarla doluydu.

Becca her şeyi olduğu gibi kabul etti. Kahkahaları içten ve zorlamasız bir şekilde çınlıyordu. Ancak tavrında ince bir değişiklik, daha önce mevcut olmayan yüksek bir farkındalık vardı. Genellikle yumuşak bir pembe olan yanakları şimdi daha derin bir kızarıklığa sahipti. Bir yorumu dinlemek için eğilmesinden şarabını yudumlarkenki kasıtlı tavrına kadar her hareketinden duygusallık sızıyordu. Gözleri, o etkileyici pencereler, bir adamdan diğerine geçip duruyor, her birini

gereğinden bir saniye daha uzun bakarak, söylenmemiş sözleri ve paylaşılan sırları iletir.

Bir noktada, bir tabağı uzatmak için masaya uzandığında parmakları benimkilere değdi. Temas kısıydı, neredeyse tesadüfiydi, ama içime gönderdiği elektrik yükü yadsınamazdı. Öne doğru her eğilişinde kusursuz göğüs dekoltesini görmemi sağlayacak kadar alçak bir bluz seçmiş olması da işe yaramadı. Bir keresinde beni bakarken yakaladı, ama cevap olarak yaptığı şeytani sırıtış, bakmama izin vermekten çok mutlu olduğu mesajını gönderdi.

Gece, doyurucu yemekler, eğlenceli şakalaşmalar ve kaynayan gerilimin bir karışımı içinde ilerledi. Becca'nın gizemli gülümsemesi gizli derinlikleri ve keşfedilmemiş arzuları ima ediyordu; yüzüne kalıcı olarak kazınmış gibiydi.

Tatlılar servis edilip son şaraplar da içilirken, tatilimizin nasıl bir hal aldığını düşündüm. Rahatlatıcı bir kaçamak olması gereken şey, sınırların ve arzuların baş döndürücü bir keşfine dönüşmüştü. Her şeyin merkezinde Becca vardı, doğanın bir gücü, özenle düzenlenmiş hayatlarımızı kesin bir şekilde sarsmıştı.

Ana yemek sona ermeye başladığında Becca, gözlerinde muzip bir parıltıyla masadakilere hitap etti. "İtiraf etmeliyim ki, mutfakta ne yapacağımı biliyor olsam da, iş şaraba gelince, Archer bu gece için dizginleri ele almakta ısrar etti." Archer'a alaycı bir bakış fırlattı. "Görünüşe göre benim kırmızı seçimim 'acemi bir seçim' miymiş?" Parmaklarını tırnak işareti yapmak için kullandı.

Masanın etrafında kıkırdamalar yankılandı. Archer sırtarak ve kaşlarını kaldırarak meydan okumayı hemen kabul etti. Bardağındaki koyu renkli sıvıyı döndürerek koyu yakut renginin ışığı yakalamasını sağladı. Kadehi burnuna götürerek, sanki şarabın sırlarını çözmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı.

"Şey," diye söze başladı, sahte bir ciddiyet havasıyla, "sığır bourguignon gibi zengin ve güçlü bir yemekle eşleştirirken, kendi başına ayakta durabilen bir şarap tercih etmelisiniz. Bu," diyerek şişeyi gösterişli bir şekilde işaret etti, "2015 Château Mouton Rothschild. Ağırıklı olarak Cabernet Sauvignon olmak üzere Fransa'nın Pauillac bölgesinden gelen bir Bordeaux karışımı."

Düşünceli bir yudum aldı ve devam etmeden önce damağına oturmasına izin verdi. "Cesur, tam gövdeli bir profile sahip. Burunda siyah kuş üzümü, menekşe ve bir tutam sedir notaları bulacaksınız. Damakta ise," dramatik etkisi için durakladı, "böğürtlen ve kiraz katmanları,

moka ve grafit nüansları ile desteklenir. Bitiş, bir miktar baharatlı meşe ile uzun ve kadifemsi."

Masa bir an sessiz kaldı, herkes Archer'ın ayrıntılı açıklamasını inceliyordu. Sonra Vinnie söze girdi: "Yani... iyi bir şarap, öyle mi?"

Becca içten bir kahkaha attı. "Bunu söylemenin bir yolu da bu."

Ana yemekten sonra Becca, her kaşıқта zengin çikolata sızan ve yanında bir top vanilyalı dondurma ile tamamlanan çökmekte olan erimiş lav pastası servis etti. Her ısırık, sıcak, yapışkan çikolatanın soğuk, kremsi vanilya ile enfes bir dansıydı. Açıkçası Becca yine kendini aşmıştı ve masanın etrafındaki herkes tatlı bir coşku içindeydi.

Herkes tatlının tadını çıkarırken çatal bıçak ve bardak sesleri azaldı, takdir mırıltıları havayı doldurdu. Son kaşıkların da tadına varıldıktan sonra grup tabaklarını ve bardaklarını toplamaya başladı ve hep birlikte mutfığa doğru ilerledi. Bu sefer yardım teklifimize itiraz etmedi.

Becca bir tabağı durularken, muzip bir gülümsemeyle omzunun üzerinden baktı. "Ben de jakuziye girmeyi düşünüyordum. Bana katılmak isteyen var mı?" diye sordu, sesi sıradan bir ıslanmadan daha fazlasını ima eden bir ton taşıyordu.

Archer ve ben bakışlarımızı değiştirdik, aramızda sessiz bir konuşma geçti. Davetindeki alt tonu hissedebiliyorduk. Jakuzi bir mahremiyet alanıydı, şehvet sızdıran bir yerdi. Becca'nın tepkileri ölçmek, henüz geçilmemiş suları test etmek için kullandığı bir yol olabilirdi.

Isaac, yüzü okunmuyordu ama sesi dikkat çekiyordu, "Hayır, teşekkürler" diye cevap verdi. Bir an için onun bakışlarını tuttu, aralarında sessiz bir mesaj geçtikten sonra garnitürden tencereyi ona uzattı.

Vinnie arsızca sırtıttı. "Kulağa eğlenceli geliyor," dedi, sahneyi şimdiden gözünde canlandığı belli.

Archer sırtarak ve gözlerinde bir parıltıyla ekledi, "Bir şişe şarap getireceğim. Partiyi devam ettirebiliriz."

Sessiz kaldım, durumu düşündüm, olası sonuçları, riskleri ve faydaları hesapladım. Atlamadan önce her açıdan düşünmek benim doğamda vardı.

"Burayı temizlemek için yaklaşık yirmi dakikaya ihtiyacım olacak," dedi Becca, sesinde biraz da beklenti vardı. "Sonra üstümü değiştirmek için yukarı çıkacağım."

Vinnie, her zamanki hevesli kunduz, jakuziyi için hemen güverteye çıktı. Dolapları karıştırmaya başladım, sonunda bir

dış mekan kullanımına uygun plastik bardak seti.

Ofisin kapısı yankılanan bir gümbürtüyle kapandı, bu Isaac'ın içindeki fırtınanın açık bir göstergesiydi. Peşinden giderken adımlarım daha sessiz ve bilinçliydi. O benim en iyi arkadaşımı ve arzuları ile eylemleri arasında oluşan uçurum her neyse, ele alınması gerekiyordu. Kapıyı iterek a tı ımda onu sırtı kaskatı kesilmiş, elleri masasının kenarını kavramış halde buldum.

"Neden buna bu kadar kar ısın Isaac?" Sesim düz ve ölçülü bir Şekilde ba ladım. "Madem ilgi gösteriyor, neden kendimizi geri çekelim?"

Isaac'ın keskin nefes alışı bir an için odadaki tek ses oldu. Ba ını kaldırdı ve gözlerindeki ham duygu beni bir an için Őa kına  evirdi. Bu sadece Becca'yla ilgili değildi. Daha derindi.

"Neler oluyor?" Bastırdım.

Yanıt verirken sesi titriyordu. "Becca... bana bir Şeyler hissettiriyor. Mindy ile ilk tanıştı ımda hissettiklerimi. O yola tekrar giremem, girmeyece im."

Bu açıklama beklenmedikti. İtirafının a ırlı ını düşünerek kapıya yaslandım. Mindy, Isaac'ın ilk gerçek a kıydı ve ihaneti derin yaralar bırakmıştı. Duygusal olarak o zamandan beri kilitlenmişti ve ben bu duyguların hâlâ ne kadar derin olduğunu fark etmemiştim.

"Ben hiç açık olmadım Isaac," diye itiraf ettim, "bu yüzden neler ya adı ını tam olarak anladı ımı iddia edemem. Ama bu duygulardan kaçmaya devam edemezsin. Bu seni parçalıyor."

Burnunun kenarını sıkarak derin bir nefes verdi. "Bu sadece a k potansiyeliyle ilgili değil Luke. Acı potansiyeli de var."

Yavaşça ona yakla tım ve güven verici bir elimi omzuna koydum. "Anlıyorum. Ama ke kelerin gölgesinde ya ayamazsın. Eğer bu konuda rahat de ilsen, o zaman geri  ekil. Kimse seni bir Şeye zorlamıyor."

Gözleri benimkilerle bulu tu, anlayış arıyordu. "Peki ya bunu, bunların hiçbirini istemiyorsa? O zaman ne olacak?"

"Becca katılmazsa, bu i  biter. Nokta," diye onayladım. "Ama ilgisini  ekti ine dair bir his var içimde. Ve eğer karşılıklı rıza varsa, biz kendi kararlarımızı yeti kinleriz. Onun ve birbirimizin sınırlarına saygı duyaca ız."

Isaac düşüncelere dalmış, duygusal riskleri anlamlı bir Şey yapma potansiyeline karşı tartıyordu. Geçmişin a ırlı ına karşı

şimdiki zamanın.

"Jakuzide olacağız," diye ekledim usulca. "İstersen bize katıl. Ama bunu bizim için ya da onun için yapma. Kendin için yap. Neye karar verirsen ver, sorun değil."

Bu sözlerle birlikte onu düşünceleriyle baş başa bıraktım ve kapıyı usulca arkamdan kapattım. Isaac'in iyiliği için, geçmişiyle yüzleşecek gücü bulmasını ve daha parlak, ortak bir gelecek olasılığını kucaklamasını umuyordum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 11

OceanofPDF.com

Tüstümü değiştirmek için odama girdiğimde heyecanım damarlarımda zonkluyordu. Bu gece için seçtiğim iki parçalı tankini yatağın üzerinde. Seçilmiş bir parçaydı; onu her giydiğimde, söze dökülmeyen bir güç, belli bir cazibe hissediyordum. Kıvrımlarımı mükemmel bir şekilde vurguluyor, beni baştan çıkarıcı ve kontrollü hissettiriyordu.

"Isaac'e kimin ihtiyacı var ki?" Kendi kendime fısıldadım, sözlerime bir parça hayal kırıklığı karışmıştı.

Her ne kadar içten içe onun da orada olmasını ummuş olsam da, dörtte üç hiç de fena sayılmazdı. Ve ne üçlü olacaklarına söz verdiler.

Yanaklarımda bir kızarıklık belirdi, dün geceki vahşi fantezinin anıları zihnimde oynayıyordu. Hiçbir zaman hayal kuran biri olmamıştım ama bu ortamda, bu adamlarda beni hayallere sürükleyen bir şeyler vardı.

Her şeyin tam olarak doğru görüldüğünden emin olduktan sonra, akşamın soğuşundan korunmak için kapüşonlu bir tişört giydim, bacaklarım çıplaktı. Aynaya hızlı bir bakış, derin bir nefes ve yola koyuldum.

Sadece bir jakuzi takılması, dedim kendime. Baskı yok. Olmasını istemediğin hiçbir şey olmaz.

Ama arka kapıdan dışarı adımımı attığımda, karşımdaki manzara okuduğumu asla itiraf edemeyeceğim aşk romanlarından fırlamış gibiydi. Her biri eşsiz bir cazibe yayan üç çarpıcı adam beni bekliyordu. Avlunun yumuşak ışıkları onların cazibesini daha da artırıyor - yontulmuş yüz hatlarıyla Luke, her zamanki muzip sırıtişıyla Vinnie ve yoğun bakışlarıyla ortaya çıkarmak için sabırsızlandığım gizemler vaat eden Archer.

"Geç kaldın," Luke'un sesi yumuşak ve alaycı bir şekilde üzerimden geçti.

Alaycılığına sırtarak bir kaşımı kaldırdım. "Geç kalmak her zaman modadır."

Vinnie'nin kahkahası bulaşıcıydı. "Her zaman beklemeye değer," diye yorum yaptı, gözleri sıcak ve davetkârdı.

Archer bir kadeh şarap uzattı. "Balonun en güzel kızı için," diye fısıldadı cazibeli sesi.

Bardağı elime aldığımda parmaklarımız birbirine değdi ve kıvılcımlar uçuştı, inkar edilemez ve yoğun.

Zengin şaraptan bir yudumun arkasına saklanarak cesaretimi topladım. "Isaac nerede?" Hayal kırıklığının çok belirgin olmamasını umarak rahat görünmeye çalıştım.

Vinnie ve Archer arasındaki ortak bir bakış her şeyi anlatıyordu. "Yetiştmesi gereken işler var," diye yanıtladı Vinnie sonunda. "Ama senin iyi vakit geçirdiğinden emin olmamızı istedi."

Sırıttım, bakışlarının toplam ağırlığı beni heyecanlandırdı. "Üçünüzle mi? Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum." Kapüşonumu çıkardım. Bunu yapar yapmaz, daracık takım elbisemin görüntüsüne diktikleri bakışların sıcaklığını hissedebiliyordum.

Kendimi çok güçlü hissettim.

Jakuziye girdiğimde, ılık su beni sararken, profesyonel ilişkilerimizin sınırlarının bulanıklaşmaya başladığını hissettim. Tepemdeki yıldızlar, yumuşak baloncuklar, onların uzun bakışları, hepsi unutamayacağım bir akşam vaat ediyordu.

Isıtılmış su tarafından güçlendirilen şarabın sıcaklığı baş döndürücüydü.

Archer şakacı bir sırıtışla kadehindeki şarabı hafifçe çevirerek koyu yakut rengindeki sıvının yarı saydam kenarlarda dans etmesine izin verdi.

"Bu, Becca, oldukça şehvetli bir şarap," diye başladı, sesi şarabın cazibesine uygun olarak muziplikle doluydu. "2015 Pinot Noir şarabı, duyuları harekete geçiren şaraplar üretmesiyle ünlü bir bağdan... şey, diyelim ki duyuları harekete geçirmeleriyle biliniyorlar."

Gülümsedim. Archer gibi iri yarı birinin şarabın inceliklerini belagatle beni her zaman gülümsetmiştir.

Biraz daha yaklaştı ve gecenin serin esintisiyle tezat oluşturacak şekilde vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Bacaklarına dikkat edin," diyerek şarabı işaret etti ve kadehin kenarından aşağı süzülmesine izin verdi. "Uzun, ince ve inanılmaz derecede baştan çıkarıcı." Bakışları göz kırparak benimkilerle buluştu.

Bir yudum aldım ve sıcaklığı dilime yayıldı.

"Muhtemelen ilk fark edeceğiniz şey yumuşak, kadifemsi dokusudur. Esnektir, damağınızı bir sevgilinin kucaklaması gibi sarar." Alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı ve yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

"Ama bu sadece ilk dokunuşla ilgili değil," diye fısıldadı, daha da yakına eğilerek. "Bu katmanlarla ilgili. Koyu kirazlar, böğürtlenler, bir parça vanilya - karmaşık ama her katman mükemmel bir şekilde dengelenmiş. Bir tatlar dansı, her adım sizi daha da derinlere götürüyor, daha fazlası için özlem duymanızı sağlıyor."

Sonra bir yudum aldı, gözleri benimkilere kilitlendi, anın oyalanmasına izin verdi, imaların aramızdaki havada asılı kalmasına izin verdi. "Ve tıpkı tutkulu bir akşam gibi, kalıcı bir etki bırakıyor, ilk karşılaşmadan uzun süre sonra bile devam eden bir son."

Vinnie'nin uzattığı eli tuttuğumda omurgamda bir ürperti hissettim ama bu soğuk akşam havasından kaynaklanmıyordu. Onun yönlendirmesiyle fokurdayan suyun içine daha da yerleştim ve kendimi stratejik olarak onunla Luke'un arasına yerleştirdim. Etrafımın sarılmış olması, suyun sıcaklığı ve vücutlarının yakınlığı heyecan vericiydi.

O anın tadını çıkardım, kendime durumu tam olarak takdir etme izni verdim. Her biri kendi yoğunluğunu yansıtan üç çift göz bana sabitlenmişti. Heyecan verici, sinir bozucu ve çok yeniydi.

Bir nefes kaçtı, göğsümdeki çırpınma hissini dengelemeye çalışıyordum. Ama Vinnie fark etti. "İyi misin Becca?" Derin ve endişeli gözleri benimkileri aradı.

Şarap, fokurdayan su ve adrenalin karışımı, sahip olduğum tüm kısıtlama duvarlarını yıktı. Ben daha ne olduğunu anlamadan kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Peki, aşk hayatlarınız nasıl gidiyor?"

İncelik buraya kadarmış.

Sessizlik. Sonra Archer, her zaman meydan okumalarla yüzleşmeyi seven biri olarak, daha da yaklaştı ve elleri nazikçe dizlerimin üzerinde durdu. Dokunuşunun sıcaklığı, tavrının soğuk dış görünüşüyle tezat oluşturunuyordu. Gözlerinde şakacı bir parıltı vardı. "Tam olarak ne bilmek istiyorsun Becca?"

Zihnim tutarlı bir yanıt oluşturmaya çalışıyordu. Ama ben daha kelimeleri bir araya getiremeden Luke'un boğuk ve baştan çıkarıcı sesi doğrudan kulağıma fısıldadı. Sıcak nefesinin tenime değdiğini hissettiğimde tüylerim diken diken oldu.

Archer sırtıttı. "Sorunuza soruyla cevap vermeye ne dersiniz?"

"Elbette.

" Bir

durakla

ma.

"Bizi istiyor musun?"

Başımı salladım, kelimeleri zorlukla bulabildim. "Evet. Evet, istiyorum. Hepinizi." Ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyordum. Ama işte oradaydılar, açıktaydılar.

Luke eğilerek bana doğru yaklaştı. Dudaklarını boynumun kenarında hissetmek içimi ürpertti. Sıcak ve davetkâr nefesi tenimde gezinerek kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Bir an için gözlerimi kapattım ve bu hissin üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Vinnie'nin çeneme nazikçe dokunmasıyla gözlerim açıldı ve beni kendisine doğru çevirdi. Eğilmeden önce gözleri kısa bir süre benimkileri aradı. Dudaklarının yumuşaklığı beni şaşırttı ve kendimi öpücüğe doğru eğilirken buldum. Beklenmedik bir hassasiyet vardı, bu da onu daha da yoğun hale getiriyordu.

Jakuzinin karşısında, Archer'ın muzip sırıtışı ciddileşmiş, gözleri delip geçmişti. Ellerinin bacaklarımdan yukarı kaydığını hissetmek beni şimdiki zamana geri getirdi. Parmakları bacaklarımı nazikçe ayırırken nefes alışım hızlandı. Bakışlarının derinliğiyle birleşen bu nazik hareket, sessiz bir soruyu barındırıyor ve bana her şeyi durdurmak için son bir şans sunuyordu. Yine de vücudumdaki her hücre daha fazlası için çılgılık atıyordu, o kadar derin bir ihtiyaçtı ki bunu inkâr etmem mümkün değildi.

Tek ses nefes alış verişlerimiz ve suyun hafifçe dalgalanmasıydı. Sanki dünya durmuş, evren zamanın bu tekil anı etrafında dönüyormuş gibi hissediyordum.

"Ne yapıyoruz biz?" Durumun ciddiyetinden aniden bunalmış bir halde fısıldamayı başardım. Ancak sorarken bile bedenim içgüdüsel olarak onların dokunuşlarına doğru eğildi, yakınlıklarını arzuladı.

"İstedğin bu, değil mi?" Luke fısıldadı, dudakları kulağımın kıvrımında geziniyordu. Sözleri hem bir soru hem de bir ifadeydi ve ben sesimi bulamadım.

"Ben... evet. Ama..."

"Ama?" Vinnie usulca sordu, parmakları hafifçe yanağımı okşuyordu.

"Aramızdaki ilişkinin tuhaflaşmasını istemiyorum," diye itiraf ettim. "Bu çok ani, çok beklenmedik bir şey. Ve sizi gerçekten seviyorum çocuklar. "

Archer'ın parmakları kalçamda durakladı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Hayat beklenmediktir, Becca. Bazen, sadece içine dalmalı ve kucaklamalısın

öngörülemezlik. Yine de, eğer çok ..."

Bu, eğer istersem her şeyi bitirmek için bir işaretti. Adamlar beni deli gibi arzuluyorlardı, ama kaldırılabileceğimden fazlası olursa çekmem için bana bir fırlatma kolu verecek kadar centilmendiler. Ama ben onları istiyordum ve bu konuda aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Yavaşça başımı salladım, içimi garip bir sükûnet duygusunun kapladığını hissettim. "Tamam," diye fısıldadım, kararımın ağırlığının çökmesine izin vererek. "Bunu istiyorum."

Luke beni kendine çekti, dudakları dudaklarımı arıyordu. Vinnie'nin parmaklarının nazik okşaması ve Archer'ın dokunuşunun sıcaklığı birleşerek duyularımın aşırı hızlanmasına neden oldu.

Zaman uzuyor gibiydi, anlar birbirinin içine sorunsuzca karışıyordu. Dudakların, ellerin ve fısıldanan sözlerin sarhoş edici dansında kendimi kaybettiğimde diğer her şey kayboldu.

Hissettiklerim bunaltıcıydı. Gecenin serin havası tenimi neredeyse ısıtıyor gibiydi, özellikle de jakuzinin sıcak suyunun aksine. Buhar hafifçe yükseliyor, gece gökyüzüne doğru sürükleniyor, yumuşak bir örtü gibi etrafımızı sarıyordu. İçimden geçen duygu kasırgasını zar zor algılayabiliyordum; her dokunuş, erkeklerle karşılıklı her bakış, hislerimi daha da arttırıyordu.

Luke'un dudakları boynumun kenarında oyalanıyor, parmakları köprücük kemiğim boyunca dans ediyor ve karıncalanma izleri bırakıyordu. Vinnie diğer tarafımdaydı, dokunuşu topraklayıcı bir varlıktı. Çenemi nazikçe çevirdi, gözlerimiz sessiz bir sözde buluştu. Dudakları şefkatli bir öpücükle benimkilerle buluştu, uzun zamandır yaşamadığım bir tutkuyla doluydu. Eli üstümün altında hareket etti, göğsümü tuttu ve meme ucumu okşadı. Suyun altına uzandım ve onun sert uzunluğunu tuttum, bu his karşısında iç çektim.

Archer, o muzip parıltısıyla tam karşımda duruyordu. Elleri yavaşça bacaklarımdan yukarı kayarken, yoğun ve araştıran bakışlarını hissedebiliyordum. Her hareketi kasıtlıydı, bana düşünmem ve karar vermem için bolca zaman tanıyordu. Ama içimde hiç tereddüt yoktu. Arzu karşılıklıydı.

Yaslandığımda, güçlü ama nazik ellerin tenimi okşadığını hissettim. Luke'un parmakları köprücük kemiğim boyunca ilerleyerek içimde bir ateş yaktı. Archer'ın böylesine sert bir adam için her zaman şaşırtıcı derecede yumuşak olan elleri sırtımdan aşağı kayarak beni hafifçe kamburlaştırdı. Vinnie'nin şakacı dokunuşları açıktı, parmak uçları kalçalarım boyunca kayıyor, alay ediyor ve kışkırtıyordu.

Dokunuşları birleşerek bedenimin üzerinde karmaşık bir arzu dansı ördü. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde değer verildiğimi, istendiğimi ve yaşadığımı hissettim.

Erkekler arasında paylaşılan her fısıltı, her kıkırdama, gelişen gerilimin daha fazla farkına varmamı sağladı. Su, onların arzularının ritmiyle senkronize bir şekilde, birleşik nefeslerimizle birlikte alçalıp yükseliyor gibiydi.

Erkeklerin kendilerini sudan ayıran son kumaş engellerini de atma zamanı geldiğinde beklentim doruğa ulaştı. Teker teker, çıplak formlarını gözlerimin önüne sermeleri tam bir şölen oldu. Her biri farklı ama aynı derecede çekici olan iyi tanımlanmış vücutları, ortam ışıkları altında parlıyor ve hayal gücümle alay eden gölgeler oluşturuyordu. Erkeklikleri etkileyiciydi, kalın, uzun ve sertti, onları görünce amım sıkıştı.

Küvetin buharı yükseliyor, etrafımızda rüya gibi bir perde oluşturuyordu. Hem samimi hem de gerçeküstüydü; gece, su ve üçü de dikkatle bana odaklanmıştı. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum, her biri arzuyla doluydu.

Vinnie'nin parmakları tenimde desenler çiziyor, dokunduğu her yerde alevler tutuşturuyordu. Suyun nazik alıştırmaları ve küvetin ışıklarının yumuşak parıltısı etrafımızda bir sığınak yarattı.

Kollarını bana doladı, siki karnıma baskı yapıyordu. Ona daha fazla direnemedim, uzanıp sikini tuttum ve bana doğru yönlendirerek başını girişime yerleştirdim.

"Hazır mısın?" diye

sordu. "Çok hazırım."

"Bekle. İhtiyacımız var mı...?"

Başımı salladım. "Hayır. Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Onun düşünceli tavrı içime bir sıcaklık yaydı. Adamlar beni umutsuzca istiyordu, bunu söyleyebilirdim. Ama yine de rahat olmamı istiyorlardı.

"Lütfen," dedim. "Beni bekletme."

Bununla birlikte, içeri doğru itti. Başımı geriye attım ve inledim, erkekliği içimi dolduruyor, beni en lezzetli şekilde geriyordu. Çok geçmeden dibe vurmuştu, bacaklarımın arasındaki on santimi gitmişti. Vinnie ve ben bir bütün haline geldiğimizde, dış dünya . O anın ham yoğunluğu her hissin, her dokunuşun farkında olmamı arttırdı.

Diğer adamlar saygılı olsalar da dikkatle izlediler ve bakışları deneyime başka bir yoğunluk kattı. Archer ve Luke, açıkça

etkilenmiş, sanki sıranın kendilerine gelmesini bekleyemiyorlarmış gibi ateşli ve arzulu ifadeler takınmışlardır.

Sanki kendi dünyamızda, zamanın durduğu ve önemli olan tek şeyin şimdi ve burası olduğu bir balonun içindeydik. Dokunuşları, sözleri, ortak bakışları, hepsi duyguların ve hislerin bir kreşendosunda doruğa ulaştı.

Vinnie suyun altında beni gittikçe daha sert itti ve çok geçmeden ikimiz de serbest kalmanın eşiğine geldik.

"İşte!" Bağırdım. "Tıpkı..."

Bitiremedim. İçimden güçlü bir orgazm geçti, bacaklarım Vinnie'nin beline dolandı ve ben boşalırken onu daha yakına çekti. O da bana katıldı, kaslı vücudu içime boşalırken gerildi.

Bittiğinde, suyun içinde iç içe geçmiş halde kaldık, gece üzerimize dingin bir örtü serdi. Ben Vinnie'ye yaslanmışım, kalp atışları bana karşı sabitti, Luke'un parmakları kolumdaki boş desenleri izlemeye devam ediyordu ve Archer her zamanki sırtışıyla küvetin karşısından bana göz kırpyordu.

O anda, bunun derin bir şeyin sadece başlangıcı olduğu açıktı.

CHAPTER 12

OceanofPDF.com

ARCHER

Becca'nın Vinnie ile geçirdiği zaman yüzünden kızarmış olan yüzü memnuniyetin bir resmiydi, ama gözlerinde açlıktan başka bir şey olmadığını gösteren bir ifade vardı.

henüz bitmemişti. Bulunduğum noktadan sırtının her kıvrımını, her kavisini görebiliyordum ve bu kışkırtıcıydı. Ama beklemek zorundaydım. Luke'un sırasıydı.

"Sıra sende," diye sırttı Vinnie Luke'a, gözlerinde bir gurur parıltısıyla. Her zaman sakın ve soğukkanlı olan Luke acele etmedi. Becca ile göz göze geldi ve "Nasıl istersin?" diye sordu.

Bir an tereddüt etti, kararın ağırlığına kapıldı, ama sonra gözlerinde o tanıdık cesur kıvılcım belirdi. "beni," diye cevap verdi, sesi beklentiyle doluydu.

Luke'un ağzının bir köşesi yarım bir gülümsemeyle kalktı. "Pekâlâ o zaman." Akıcı bir hareketle Becca'yı suyun içinde döndürdü ve yüzü kendisine dönük olacak şekilde konumlandırdı.

Ay ışığı Becca'nın tenine gümüşü bir parlaklık veriyor, onu ruhani bir görünüme büründürüyordu. Luke ellerini Becca'nın beline koyarak onu kendine çekti ve vücutlarını aynı hizaya getirdi. Becca başını arkaya yatırıp Luke'un omzuna yasladı, gözleri zevkle kapalıydı.

Oturduğum yerden, yüzlerindeki her duyguyu görebiliyordum. Tutku, beklenti, güven. Luke itti ve çok geçmeden tek ses suyun şırıltısı ve senkronize nefes alışları oldu. Becca'nın vücudundaki gerginliğin arttığını görebiliyordum; küvetin kenarını sıkıca kavramış, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Luke tekrar tekrar içine girerken mükemmel, dolgun göğüsleri sallanıyordu.

Kreşendo giderek yükseldi ve kısa süre sonra Becca'nın inlemeleri saran ağaçlarda yankılandı. Doruk noktası güçlüydü, çarpan bir dalga

Bu salınım suda ve izleyen hepimizde yankılanıyor gibiydi.

Luke'un kendi doruk noktası da hemen ardından geldi; başını arkaya atmış, gözlerini sımsıkı yummuş, elleriyle kadının kalçalarının yumuşaklığını kavramıştı. Bunun gücü vücudundaki enerjiyi çekmiş, onu bitkin ama tatmin olmuş bir halde bırakmış gibiydi.

Sonrası ham duyguların ve bağın resmiydi. Nefes nefese ve ısıt ısıt olan Becca, Luke'a iyice yaslandı. Luke ise kollarını Becca'ya dolayarak onu kendine çekti, sıcaklık ve rahatlık sağladı.

Jakuzinin boğucu sisi içinde, etrafımız buharla kaplıyken, gerçeği fanteziden ayırt etmek zordu. Vinnie kıvılcımı ateşlemiş, Luke da alevi tutuşturmuştu; şimdi sıra bendeydi ve bu deneyimi Becca için unutulmaz kılma arzusu duyuyordum.

Kendimi küvetin kenarına konumlandırırdığımda, kış havasının soğukluğunu sırtımda hissettim ve fokurdayan suyun sıcaklığının bacaklarıma vurduğunu fark ettim. Elimi Becca'ya uzatıp onu kendime doğru çağırdım. Hiç tereddüt etmeden ıslak elleri benimkilerle buluştu, parmakları benimkilerle sıkıca birbirine geçti.

Bulunduğum noktadan, bir kedi gibi amaç ve zarafetle hareket edişini izledim. Kendini üzerimde konumlandırırdı ve ondan yayılan sıcaklığı, aramızdaki hissedilebilir enerjiyi hissedebiliyordum. Kabinden gelen ortam ışığına karşı silüetini hayranlıkla seyretmek için bir an durdum: sırtının kavisi, kıvrımlarından aşağı süzülen su damlacıkları, gözlerindeki beklenti dolu bakış.

Üzerime inişi yavaş ve ölçülüydü, ikimizin de her santimin, her hissin tadını çıkarmasına izin veriyordu. Küvetin buharı etrafında bir hale oluşturmuş, o tekil anda onu hem dokunulmaz hem de tamamen benim gibi göstermişti. İç içe geçmiş bedenlerimizin ötesindeki dünya soluklaştı, her ses boğuldu, her dikkat dağınıklığı bulanıklaştı.

Üstümdeki hareketleri ritmik ve hipnotikti. Nemden ağırlaşmış saçlarının omuzlarına dökülüşünü, ara sıra göğsüme değmesini büyülenmiş bir halde izledim. Her dalgalanmada, aşağı doğru bastıran ağırlığı beni daha derine çekerken, artan bir yoğunluk hissettim. Gözlerimiz kilitlendi ve gözlerinde sayısız duygu gördüm - şehvet, güven, meydan okuma. Zıplayan göğüslerini ellerimle kavradım, mükemmel, pembe meme uçlarıyla alay ettim, sertleştiklerini hissettim.

Serbest bırakılma anı hızla yaklaştı, ancak ona giden yolculuk, aramızdaki bağın bir kanıtı olarak uzun sürdü. Üzerimize çöktüğünde, bunu yaptı

Diğer her şeyi önemsiz kılan bir büyüklükle. Dünya küçüldü, sadece biz, buhar, su ve ortak doruk noktamız vardı.

Sonrasında, o göğsüme yaslanmışken, sahiplenici bir dürtü hissettim, bir hak iddia etme, onun anısına silinmez bir iz bırakma arzusu. "Bir dahaki sefere," diye fısıldadım, sesim duygusallıktan boğuklaşmıştı, "sadece ağzımla bitirmeni ."

Bana bakmak için geri çekildi, gözleri yaramazlık ve vaatle parlıyordu. "Meydan okuma kabul edildi," diye mırıldandı ve anlaşmamızı yakıcı bir öpücükle mühürledi.

Hepimiz işimizi bitirip yüzümüzde gülümsemeler belirdiğinde, uzanıp Pinot Noir'ı aldım.

"Şimdi," dedim içkiyi uzatarak. "Kim ikinciği ister?"

OceanofPDF.com

CHAPTER 13

OceanofPDF.com

Taz önce aramızda yaşananların yoğunluğunu takip eden durgunluk hem gerçeküstü hem de topraklayıcıydı. hâlâ göğsümde hızla çarpıyordu ve adrenalin yavaşça dağılırken, her dokunuşun, fısıldanan her kelimenin anıları zihnimde canlı bir şekilde oynuyordu. Jakuzinin yumuşak fokurdaması yumuşak bir arka plan parçasıydı ve yukarıdaki gece gökyüzü, yıldızlarla bezenmiş, sahneyi neredeyse başka bir dünya haline getirdi.

Vinnie'nin sıcak, sert göğsü sırtıma bastırıyor, kolu belimi sıkıca sarıyordu. Ritmik nefes alışının benimkiyle senkronize olduğunu hissedebiliyordum. Bu sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da kurduğumuz bağın sessiz bir kanıtıydı.

"Biliyor musun," diye mırıldandı Vinnie, sesinde bir kıkırdama belirtisi vardı, "eğer şimdi uyuyakalır ve aşağı kayarsan, kahramanı benim oynamam gerekir." Espri yaptığı belliydi ama sesinin altında yatan koruyuculuk kalbimin pır pır etmesine neden oldu.

Ben daha karşılık veremeden güçlü kollar beni önden sardı. Yüzü benimkinden birkaç santim ötede olan Luke'un yüzünde gurur ve endişe karışımı bir ifade vardı.

"Seni yukarı çıkarmama ne dersin? Düzgün bir yatağa ihtiyacın var gibi görünüyor."

Sırıttım ve onu hafifçe dürttüm. "Sanırım idare edebilirim Luke. Göründüğüm kadar kırılgan değilim." Ama sözlerime rağmen Luke beni kaldırdı ve gücünü gösteren bir rahatlıkla kollarına aldı.

Ilık sudan dışarıdaki soğuk havaya geçiş anında oldu ve titredim. Neredeyse içgüdüsel olarak omuzlarımda bir havlu belirdi. Archer bana bilmiş bir bakış attı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Sana soğuk olacağını söylemiştim."

Luke evin içinde gezinirken, ortamın sıcaklığı ve tanıdıklığı içine işlemeye başladı. Işıkların yumuşak parıltısı, Vinnie ve Archer'ın alçak sesle bir şeyler tartışırken uzaktan gelen sesleri, her şey doğru hissettiriyordu.

Luke hiç vakit kaybetmeden yatak odama girdi ve doğruca bitişikteki banyoya girdi. Beni yere bırakırken pelüş halı ayaklarıma iyi geldi. Oda, mermer tezgahı ve geniş duşu vurgulayan yumuşak bir ışıkla yıkanıyor.

Luke eğilip musluğu çevirdi, suyun sesi odayı doldurmaya başladı. Buhar yükselmeye başladı ve damlacıklardan yayılan ısıyı hissedebiliyordum. Ben daha bir şey söyleyemeden Luke'un eli yavaşça yüzümü kavradı ve beni yumuşak, uzun süren bir öpücüğün içine çekti. Öncekinden farklıydı - şefkatli, güven verici.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Sesi boğuk bir fısıltıydı, şakacı olduğu her halinden belliydi.

Duştan çıkan buharın kokusu banyoyu sıcacık yapıyordu, hem bir merhem hem de bir davet. Luke'un teklifi beni hazırlıksız yakalamıştı. Vücudum hâlâ az önceki gibi uğuldası da, mantıklı aklım sınırları zorlamanın mantığını sorguluyordu. Ama boyun eğmeyen güveniyle söz verdiğinde, çekincelerim erimeye başladı.

"İçimde var mı emin değilim," dedim. "Sizler bir kızın enerjisini nasıl harcayacağınızı gerçekten biliyorsunuz."

Ancak bu sözleri söyler söylemez gecenin bitmediğini anladım.

"İçinde düşündüğünden daha fazlası var Becca," diye fısıldadı, nazik bir meydan okumaydı bu.

"Hmm, belki de haklısındır. Bunu öğrenmenin bir yolu var, ha?"

Beni geniş duşa götürmesine izin verdim, ayaklarımin altındaki mermer serindi ama suyun kucaklamasıyla hızla ısındı. Aynı taştan kusursuzca oyulmuş bir bank davetkâr bir şekilde beni çağırıyordu. Luke beni nazikçe götürdü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Vücudu başka bir şeydi, düşün geri kalanı gibi taştan oyulmuş gibi görünüyordu.

"Güzel ve rahatlatıcı bir şeyle başlayalım," dedi.

Ben bankın üzerine yerleşirken, Luke zarif bir şekilde önümde dizlerinin üzerine çöktü. Bu hareketin önemi gözümde kaçmamıştı; bu baskın adam benim zevkim için kendini savunmasız bir konuma sokuyordu. Ve

Ağız kalçalarımın hassas birleşim noktasıyla buluştuğunda nefesim kesildi, dünyam dilinin hissine ve kurduğu ritme daraldı.

Zevkin o keskin sınırını benden çekmesi uzun sürmedi, adı dudaklarımdan nefes nefese bir ünlemle döküldü. O anın mahremiyeti, ezici hissi beni titretti. Ağzına sertçe boşaldım, parmaklarımı saçlarının arasına sokarken vücudum titriyordu.

"Gördün mü?" diye sordu işim bittiğinde, ağız uyarılmamla parlıyordu. "Her şeye rağmen içinde biraz daha varmış."

Ancak elleri nazik bakımlarını durdurmadı. Saçlarımı yıkamama yardım ederken gösterdiği şefkatli özen, kafa derime yaptığı masaj, sırtımda, kollarımda ve bacaklarımda yavaşça çizdiği daireler, yorgunluğu ve gerginliği temizlemesi, şimdiye kadar paylaştığımız her hareket kadar samimiydi. Gözlerim ağırlaştı ve her saniyenin tadını çıkararak onun dokunuşuna yaslandım.

Dışarı çıktığımızda pelüş bir havlu beni sardı, tenimdeki yumuşaklık önceki ıslak kayganlıkla tam bir tezat oluşturuyordu. Luke beni özenle kuruladı, her dokunuşu paylaştığımız bağın derinliğinin altını çiziyordu.

Yatak odamın huzur veren loşluğunda, şifonyerimi karıştırdım ve yumuşak bir çift pijama çıkardım. İçine girdiğimde tenime karşı fısıldadılar, rahatlatıcı bir kucaklama.

Dışarıda gece derinleşirken, ay ışığının gümüşü parlaklığı perdelerin arasından süzülüyordu. Luke, şimdi bir havluya sarınmış halde yatağın kenarına yaklaştı. Eğilerek dudaklarını benimkilerle buluşturdu; basit bir jestti ama bir dünya duyguyu içinde barındırıyordu.

Uykunun davetkâr kucağına yerleşmeden odamın kapısı hafifçe aralandı. Kalp atışlarım hızlandı ama korkudan değil. Kapıda Vinnie ve Archer duruyordu, tamamen giyinmişlerdi, loş ışıktaki yüz ifadeleri okunamıyordu.

Üçü birlikte bir birlik, kardeşlik ve ortak anlayış tablosu çiziyordu. Saçları nemli ve üzerinde sadece bir havlu olan Luke da bu erkeklik mozağının bir parçası olarak onlarla birlikte duruyordu.

Odaya sessizlik çöktü, tek ses biriken nefeslerimizdi. Kelimelere ihtiyaçları yoktu. Sadece varlıkları bile kurduğumuz bağın, aramızda oluşan sözsüz anlaşmanın bir kanıtıydı.

Gecenin kalan yoğunluğu içimde nabız gibi atmaya devam ederken, her erkek eğilip alnıma yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu. Bu öpücükler, paylaşılan savunmasızlığın ve aşılın sınırların güzelliğiyle yankılanan sessiz bir minnettarlık senfonisiydi.

Yatağımın rahatlığına çoktan alışmış olan bedenim, gecenin ayrılmaz bir parçası haline gelen yakınlığı arzuluyordu. Onları yanımda istiyordum, kalp atışlarının sabitliğini, tenlerinin sıcaklığını - birlikte ördüğümüz sihrin gerçek olduğunu hatırlatmalarını.

"Keşke biriniz -ya da hepiniz- kalsanız," diye mırıldandım, kelimeler yarı fısıltıyla dökölüyordu, cesaret ve korkunun karışımıyla doluydu.

Archer usulca kıkırdadı, dudakları kendine özgü sırtışıyla kıvrıldı. "Bu bir Kaliforniya kralı, değil mi? Bize uyar."

Vinnie ve Archer, boylarına yakışmayan bir zarafetle yatağın iki yanına geçtiler, çarşaflar protesto edercesine hafıfe hışırdıyordu. Her iki taraftan da gelen zıt sıcaklık beni sardı; biri sabit bir güç, diğerı ateşli bir tutku yayıyordu.

Bu arada Luke tereddüt etti, muhtemelen üstünü değiştirmek için ortadan kaybolmadan önce bize tuhaf bir bakış attı. Döndüğünde, kardeşler arasındaki şakacı dostluk hissediliyordu. Vinnie ona takıldı, sesi muziplikle doluydu. "Görünüşe göre buradaki yerini kaırmışsın," diyerek yanımdaki yatağa vurdu ve göz kırptı.

Luke gözlerini devirdi ama dudaklarını çekiştiren eğlenceli gülümsemeyi gizleyemedi. "Diğer tarafta yer var mı?" diye sordu Archer'a. O da omuz silkerek yer açtı. Luke'un sıcaklığı kısa sürede diğerlerinin sağladığı rahatlatıcı kozaya katıldı.

O rüya gibi hoşnutluk sisi içinde, sabit nefesleri beni uyuştururken, düşüncelerim garip bir şekilde bu tabloda eksik olan tek yüze sürüklendi. Isaac. Gizemli tavrı, yaydığı sessiz güç, keşfedilmemiş derinliklerin ipuçları - hepsi beni içine çekti. Bu gece onunla daha farklı, belki de daha derin olabilirdi. İçimi bir özlem acısı kapladı, o da bu ortak anın bir parçası olsaydı.

CHAPTER 14

OceanofPDF.com

ISAAC

Otuz dakika önce.

F loş odanın tenhaliğında cama yaslandım ve soğuk dokunuşun damarlarımda dolaşan ateşi bastırmasına izin verdim. Becca, büyüleyici Becca, dışarıdaydı, gülüyordu, gülümsüyordu, teni jakuzinin suyundan parlıyordu. Vücudunun her kıvrımı bir cazibe hikayesi anlatıyordu ve diğer adamlar etrafını sarmış, onun çekiciliğinin tadını çıkarırken çekerken, arzu içimde bir bıçak gibi büküldü.

Daha önce de baştan çıkarıcı durumlarla karşılaşmıştım, daha küçük erkekleri kıracak zorluklarla yüzleşmişim ama Becca'nın ay ışığına bürünmüş görüntüsü neredeyse tüm metanetimi bozmaya yetmişti. Onu elinden tuttuğumu, parmaklarının benimkilerle iç içe geçtiğini hissettiğimi, bakışlarını bana doğru yönlendirdiğimi ve o zevkli iniltileri kendim için çaldığımı hayal ettim.

Ama kendimce sebeplerim vardı. Ağır basan, aşabileceğimden ya da aşmam gerektiğinden emin olmadığım bir bariyer oluşturan nedenler. Şirketin başı olarak, her zaman tetikte olması gereken kişi olarak, riske giremezdim, onunla değil. O sadece bir kaçamak ya da kısa süreli bir baştan çıkarma değildi; Becca ile bahisler yüksekti. Kalbimde kimseye itiraf etmediğim bir kırılma vardı, savunmasız olmaktan, herkesin tanıdığı baskın, kontrollü patrondan daha az görülmekten korkuyordum. Onun kadar saf ve samimi biri tarafından incitmekten korkuyordum.

Bu yüzden teselliyi gölgelerde, şehvetli seslerden ve kışkırtıcı görüntülerden uzakta buldum. Gözlerimin önünde cereyan eden karmaşık zevk dansı bana işkence ediyor, her kararımı, mesafemi korumak için attığım her adımı sorgulamama neden oluyordu. İçimi kemiren bir his beni çeğiştiriyor, fısıldıyordu

Neyi kaçırdığımı, çekingenliğimi bir kenara bırakırsam neyin parçası olabileceğimi.

Ama geri çekildim, ayaklarım beni ofisin derinliklerine götürdü. Tanıdık olanın rahatlığı beni karşıladı: koyu maun, eski kitapların sarhoş edici kokusu ve pırıl pırıl bar tezgahı. Kendime bir kadeh yıllanmış viski koyduğumda, kehribar rengi sıvı parıldadı ve içimdeki kargaşadan geçici bir kurtuluş vaat etti. İlk yudum bir merhem gibiydi, yumuşak ve ateşliydi, içimi yakıyor ve özlemimin kenarlarını uyuşturuyordu.

Ofis benim sığınağımdı, tüm maskeleri indirip sadece Isaac olabileceğim bir yerdi - patron değil, alfa değil, sadece düşünceleri olan ve elinde içkisi olan bir adam. Pelüş deri koltuğa yerleştiğimde gecenin ağırlığı üzerime çöktü. Raporları, rakamları, onun görüntüsünü bozacak her şeyi düşündüm. Yine de kahkahası yankılandı, kaçamadığım bir siren şarkısı.

Bu gece uykunun kolay gelmeyeceğini biliyordum. İçimde, sahiplenmek, tatmak, dokunmak isteyen adam ile hoşgörünün bedelini bilen lider arasında bir savaş vardı. Şimdilik görev kazanmıştı.

Dakikalar ilerledikçe bilgisayarın sessiz uğultusu, koridorlardan gelen boğuk kahkaha ve fısıltılı konuşma seslerinin gölgesinde kalıyordu. Döşeme tahtalarının yumuşak gıcirtısı, kumaşların hışırtısı, ayak seslerinin kısıklığı - her biri dışarıda gelişen sahnenin, kendimi kasten uzaklaştırmayı seçtiğim sahnenin canlı bir hatırlatıcısıydı. Şimdiye kadar farkına bile varmadığım açık bir yaraya tuz basmak gibiydi.

Arkama yaslandım, minderli koltuğa gömüldüm, kendimi elektronik tablolar ve pasta grafikler dünyasına kaptırmaya çalıştım. Bunun tedavi edici olması, insani duyguların ulaşamadığı sayıların sıradan dünyasına bir kaçış olması gerekiyordu. Ancak hafızanın dalları, yasaklanmamış ve güçlü bir şekilde bilincimi sarmaya başladı.

İhanetin keskin acısı gözlerimin önünde parladı, asla tam olarak iyileşmeyen bir yara. Mindy. Bu isim bir duygu kasırgası yaratmaya yetmişti. Kahkahaları, dokunuşunun sıcaklığı, fısıltıyla verdiği sözler -Her şey nasıl bu kadar yanlış gitmişti? Birlikte geçirdiğimiz son anların acısı hâlâ damağımda, asla tam olarak temizleyemediğim bir tat olarak kalmıştı. Onu onunla, onca insan arasında *onunla* birlikte bulduğum an, bir parçam paramparça olmuştu. Söзде arkadaşım, dışarıda güvendiğim tek kişi

Gallo kardeşlerin sıkı sıkıya bağlı çemberi. Bu ihanet hala içimde dalgalanmalar yaratan bir darbe oldu.

Ve en kötüsü? Sanki işime olan bağlılığım, durmak bilmeyen azmim onun sadakatsizliğini haklı çıkarıyormuş gibi beni suçlaması.

"Hiç ortalıkta yoksun Isaac!" diye bağırıyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu, sözleri öfke ve suçluluk karışımıydı. "İşini beni sevdiğinden daha çok seviyorsun." Bu sözler canımı yakmış, eski güvensizliklerimi açığa çıkarmış, değerimi ve önceliklerimi sorgulamıştı.

Kristal bardağı kavrayışım sıkılaştı. Kenarlarının neredeyse avucumu kestiğini hissedebiliyordum, hafif bir acı, hala burada olduğumu, hala gerçek olduğumu, hala hissedebildiğimi hatırlatan küçük bir hatırlatma. Derin bir yudum aldım, viskinin boğazımda bir yol açmasına ve beni şimdiki zamanda topraklamasına izin verdim.

Ama gözlerimi her kapattığımda, kardeşlerin ve Becca'nın yüzleri önlerinde dans ediyor, farklı bir acıyı, özlemi, kaçırılmış fırsatları ortaya çıkarıyordu. İşte buradaydım, geçmişimin hayaletleriyle savaşırken, kapımın hemen dışından belirsiz, çekici bir gelecek beni çağırıyordu. Ama şimdilik anılarımın içinde hapsolmuş, geçmişteki ihanetlerin izleri tarafından hapsedilmiştim.

Viskimi yudumladım, o güne dair anılar zihnimi doldurdu...

New York'ta, Hell's Kitchen'daki eski dairemde onları birlikte görmüştüm. Şimdi eski arkadaşım Clay geri dönmüş, Mindy'nin kalan eşyalarını almak için onunla birlikte gelmişti. Yumuşak bir dille daireme girmiş, eşyalarını alıp ne kadar çabuk giderse her şeyin o kadar çabuk biteceğini söylemişti.

Ama onun evimde olduğu gerçeğini anladığımda, öfkemi zar zor dizginleyebildim. Clay çileden çıkarıcı bir umursamazlıkla yatak odamdan çıkarken parmak eklemlerim bembeyaz kesilmiş, derimi parçalayacak kadar sıkılmıştı. Dikkatsiz bakışları odayı taradı ve alaycı bir sırıtışla üzerime yerleşti. Kendimi ona doğru fırlatmamak için her türlü özdenetimi göstermem gerekti. Her santimim intikam almak, içimde hissettiğim acıyı dışarı vurmak için çılgılık.

"Acele et, pislik. İyi olmanı ve gitmeni istiyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Clay omuz silkti, rahat tavırları kanımın daha da kaynamasına neden oldu. "Sabırlı ol kardeşim. Sinirlenmek kalbin için iyi değil."

Adamın cüreti. Sanki her şeye hakkı varmış gibi mabedime, çaldığı kadınla birlikte inşa ettiğim yere girmesi. Yüzüme inen bir tokat gibiydi, henüz iyileşmemiş bir yarayı hatırlatan çığ ve yakıcı bir hatırlatmaydı.

Bırakmaya hazırdım. Ama o beni çok zorladı.

"İnan bana dostum, ben de buradan çıkmak için can atıyorum. Önümüzde Mindy ile yoğun bir gün var... ve gece." Sözlerini bir sırtışıyla tamamladı. Ve işim bitmişti.

Başka bir şey söylemeden ona doğru atıldım. Yanımda olan Vinnie tam zamanında önümü kesti ve kollarını göğsüme dolayarak beni mengene gibi kavradı.

"Yeter, Isaac!" diye bağırarak beni geri çekti. Sert ve emredici sesi beni uçurumdan geri çekmeye yetti ama içimdeki öfke fırtınasını dindirmeye yetmedi.

Daha önce pek çok kez yaptığı gibi ön kapıdan girerek göründü.

Mindy'nin sesi gergin atmosferi yararak geçti. "Sen gerçekten bir pislisin, bunu biliyor musun Isaac?" Bir zamanlar yumuşak ve hayranlık dolu olan gözleri şimdi bana hançer gibi saplanıyordu. Aşık olduğum kadın gibi bile görünmüyordu. Yüzü öfkeyle buruşmuş, gözleri kızgınlıkla alev alev yanıyordu.

Clay'in yanına koştu ve bana sert bir bakış fırlattı. "Her zaman beni sevdiğini söyledin," diye tükürdü, sesinden zehir damlıyordu, "ama tek bildiğin iş - iş ve kıskançlık. Bir dahaki sefere sana aşık olan kadına acırım."

Bu fiziksel bir darbeden daha fazla acı verdi. Clay'kolunu omzuna atarak kapıya doğru ilerlediler ve Vinnie ile beni gerginlik ve çözülmemiş duygularla dolu bir odada bıraktılar.

Vinnie beni bıraktı, yüzü sempati ve endişenin bir resmiydi. "İyi misin, kardeşim?"

Cevap vermedim. Düşüncelerim bir kasırgaya dönüşmüştü; acı, öfke ve pişmanlıktan oluşan bir kakofoni. Mindy'nin Clay'le gidişini izlemek ilişkimizin tabutuna çakılan son çiviymiş. Kırılmaz sandığım aşkım milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Ve orada, bir zamanlar paylaştığım evimin yankılanan sessizliğinde dururken, bir daha kimsenin bu kadar yakınlaşmasına izin vermeyeceğime yemin ettim.

Deri ofis koltuğumun tanıdık rahatlığında arkama yaslanırken, Mindy ve Clay'in anıları göğsüme ağır bir baskı yapıyordu. Yudumladığım viskinin ağızda bıraktığı tat, acımı uyuşturmaya çalıştığım sayısız gecenin acı bir hatırlatıcısıydı. O zamanlar, altın rengi sıvı benim kaçışım, kalp ağrısından geçici bir rahatlamaydı.

Bulanık ve puslu gecelerde eve döndüğümde, gözlerim zar zor odaklanırken Gallo kardeşlerden birinin beni beklediğini görürdüm. Beni en kötü halimde gördüler, paramparça olmuş ruhuma sessiz tanıklık ettiler. Archer, söze dökülmeyen gücüyle; Vinnie, soytarı, her zaman beni güldürmeye çalışırdı; ve Luke, bilgeliğiyle beni topraklardı.

Masamın üzerindeki viski şişesine baktım. Yarısından fazlası boştu ama etkisi azalmıştı. Gallo kardeşler bunu görmüş, böyle bir tesellinin geçici olduğunu anlamamı sağlamıştı.

Ve iyileşme sürecimin tam ortasında Becca hayatıma girdi. Onun varlığı fırtına bulutlarını yaran güneş ışığı gibiydi. Kendimi karşı konulmaz bir şekilde ona doğru çekilirken buldum, ancak her yaklaştığımda geçmişimin hayaletleri beni geri çekti. Mindy'nin ihanetinin acısı hala tazeydi ve tekrar açılma fikrini ürkütücü bir olasılık haline getiriyordu.

Sandalyemi döndürdüm ve ay ışığıyla yıkanan geceye baktım. Dışarıdaki dinginlik içimdeki fırtınayla tam bir tezat oluştuyordu.

"Ben o değilim," diye bir ses yankılandı zihnimde. Bu Becca'ydı, bana hiç söylemediği ama söylediğini hayal edebildiğim sözler söylüyordu. Korkularımı hiç dile getirmemiş olsam da, onları hissetmiş gibi görünüyordu.

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı. Kalbimi tekrar ortaya koymaya hazır mıydım?

Becca'yı içeri alabilir miyim?

Bir şey inkar edilemezdi: Becca, Mindy'nin tam zıttıydı. Mindy'nin soğuk ve bencil olduğu yerde Becca sıcakkanlı ve cömertti. Mindy beni aşağı çekmeye çalışırken, Becca beni yukarı kaldırıyordu.

İçimde kabaran duygularla boğuşarak derin bir nefes aldım. İstirap, endişe, tomurcuklanan umut. Ve nefesimi verirken bir yemin ettim: Aşkın tekrar içeri girmesine izin vereceğime, ne kadar zorlu olursa olsun risk alacağıma. Çünkü Becca'yla gerçek mutluluğa ulaşma ihtimali, olası kalp kırıklıklarına göğüs germeye değerdi.

Koridora ulaştığımda Becca'nın odasından gelen yumuşak kehribar rengi ışık koridoru aydınlatıyordu. Açık kapıdan onu görebiliyordum, Gallo kardeşlerin arasına yerleşmiş bir memnuniyet tablosu. Yumuşak, ritmik sesler

Çarşafkların hafif hışırtısıyla noktalanan nefes alışları neredeyse hipnotik bir ninni yaratıyordu.

Nazik bir hayalin içine çekilmek yerine, beklenmedik bir sızı göğsümü sardı. Kıskançlık. Acı, yabancı bir tat. Kendimi her zaman bu tür duyguların üstünde görmüştüm, özellikle de alışılmadık durumumuz göz önüne alındığında. Ama onu orada, bu kadar rahat görünce, bu tablonun bir parçası olmak, onun yanında olmak için inkar edilemez bir dürtü hissettim.

Eşikte tereddüt ederken, onlara katılma fikrini düşündüm. Hoş karşılanan bir ekleme mi yoksa davetsiz bir misafir mi olacaktı? Gallo kardeşler her zaman açık fikirli olmuşlardı, aramızdaki bağ çoğu aileden daha derindi. Ama bu... bu hepimiz için keşfedilmemiş bir bölgeydi.

Beni aralarına kabul edip Becca'nın yanında bana yer açacaklar mıydı? Yoksa tereddütlerimi, iç çatışmalarımı hissedip uzak durmamı mı dilerlerdi?

Kapı çerçevesini iterek yatak odama doğru ilerledim. Düşüncelerim karmakarışık ve karmakarışıktı. Ben her zaman mantıklı olan, duygulardan çok mantığa güvenen biri olmuşumdur. Yine de burada, alışılmadık bir kıskançlık ve özlem kasırgasına kapılmıştım.

Parmaklarım komodinin ahşap yüzeyinde huzursuz bir ritim tutturarak içimdeki kargaşayı yankıladı. Becca'yla konuşmalı mıydım? Duygularımı ve korkularımı ortaya dökmeli miydım? Yoksa sadece atılmalı, çekincelerimi bir kenara bırakmalı ve kendimi bunun bir parçası haline mi getirmeliydim?

Yatağıma çöktüm, düşüncelerimin ağırlığı beni aşağı itiyordu. Ancak bu içsel mücadele beni tüketirken bile, gürültünün üzerinde tek bir farkındalık yükseldi: İyileşmem gerekiyordu. Becca için değil, Gallo kardeşler için değil, kendim için. Geçmişimle barışana, ihanetimin şeytanlarıyla yüzleşene kadar, ne kadar cazip olursa olsun, herhangi bir geleceğin parçası olmayı umut edemezdim.

Yorganı üzerime çekerek Becca'nın odasından gelen sesleri bastırmaya çalıştım. Ama sesler devam ; neler olabileceğini, neleri kaçırdığımı nazikçe hatırlatıyorlardı. Yarının yeni bir gün olacağına karar verdim. Yüzleşmek, iyileşmek ve ilerlemek için bir gün. Sadece çok geç olmamasını umuyordum.

CHAPTER 15

OceanofPDF.com

BECCA

Telefonumun tanıdık zil beni rüyalarımın çekip çıkardı, önceki gecenin hissi hala tenimdeydi. Tembel bir gülümsemeyle uzandım, her lezzetli ağrıyı hissediyordum. Yanımdaki yatak

Boş, soğuk çarşaf Gallo kardeşlerin erken ayrılışının bir kanıtı.

El yordamıyla etrafı yokladım, parmaklarım sonunda telefonun etrafına dolandı. Ekranda annem görünüyordu ve ben hâlâ uykulu bir şekilde "Alo?" diye cevap verdim.

"Becca, tatlım! Nasılsın? Uyandırdım mı seni?" Annemin sesi, hayatım boyunca tanıdığım o enerjik tonuyla çınlıyordu.

"Sayılır, ama yine de kalkmam gerekiyordu," dedim saç tellerimi yüzümden iterek. "Ne oldu?"

"Sana Noel'i hatırlatmak istedim canım. Eve geliyorsun, değil mi? Söz vermiştin!" Sesinde bir parça çaresizlik vardı. Annemle aramızda başka hiçbir şeye benzemeyen bir bağ vardı. O benim hem ebeveynim hem de sırdaşımdı.

Güldüm ve yorganı çeneme kadar çektim. "Yüzüncü kez söylüyorum, evet. Noel arifesinde orada olacağım. Uçağım öğlen 1'de iniyor. Neden sorup duruyorsun?"

Gizemli bir şekilde kıkırdadı. "Oh, sana küçük bir sürprizim var.!"

Şakacı bir kızgınlıkla inledim. "Hadi ama anne, bir ipucu bile mi yok?"

"Kesinlikle hayır!" diye alaycı bir sertlikle karşılık verdi. "Sen sadece bekleyip göreceğiz." Annemle konuşurken sık sık olduğu gibi sohbet değişti. "Mikey'le son zamanlarda konuştun mu? Noel'de bize katılacak mı?" diye sordu, sesi umut ve endişeyle renklenmişti.

Kalbimi bir suçluluk duygusu sardı. Annem Mikey'nin rehabilitasyonda olduğunu bilmiyordu. Ona söylememem için bana yalvarmış, savaşıını özel olarak sürdürmek istemişti. Her gün onun için bir mücadeleydi ve bu kararına saygı duyuyordum ama bu gibi konuşmaları zorlaştırıyordu.

"Emin değilim anne. Arayıp ona sormak isteyebilirsin," diye geçiştirdim.

İçini çekti, hayal kırıklığı sesinden okunuyordu. "Deniyorum sevgilim ama hiç cevap vermiyor. Bazen benden kaçtığını hissediyorum."

"Sorun sen değilsin anne," diye onu rahatlattım, keşke daha fazlasını söyleyebilseydim. "Sadece bazı şeyler yaşıyor. Ona biraz zaman ver."

Daha fazla ısrar edemeden annem konuyu değiştirdi, DEHB'den kaynaklanan coşkusu sohbeti yeni bahçe projesine yönlendirdi. Onu yarım kulakla dinledim ve tipik dağınık enerjisine gülümsedim.

Annemle sohbet ederken pencereye doğru yürüdüm ve perdeleri kenara çekerek nefes kesici bir kış manzarasını gözler önüne serdim. Manzara, sabah güneşinin altında ıslık ıslık parlayan el değmemiş bir kar tabakasıyla örtülmüştü. Her bir ağaç dalının üzerinde, onları elmas gibi parıltıyan narin kristal yapılara dönüştüren bir kırığı tabakası vardı. Gökyüzü saf bir masmaviydi ve aşağıdaki bozulmamış beyazla çarpıcı bir tezat oluştuyordu. Üzerime bir huzur çöktü, kış harikalar diyarının güzelliği annemin tanıdık sesine sakın bir fon oluştuyordu.

Parmaklarım saçımın bir tutamıyla dalgınca oynadı, onu ilmekler halinde döndürdü. Biz konuşurken, yatağıma geri döndüm, yumuşaklığı beni yanlış bir zamansızlık hissine sürükledi.

"Ee hayatım, patronlarınla işler nasıl gidiyor? Ayrılmadan önce çok gergindin. Hayal ettiğin kadar korkutucu muydular?" Annem sordu, sesinde aynı endişe dokunuşu vardı.

Sıcak küvet olayının anıları zihnimde dönüp dururken içimden bir kıkırdama geçti. "Bu... beklenmedikti," diye başladım, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Yani, en iyi şekilde ele avuca sığmazlar. İş beni sürekli tetikte tutuyor ama jakuzilerini kullanmama izin verme nezaketini gösterdiler ki bu da çok hoştu."

Ve işte tam bu noktada bilgi kesildi.

"Kulağı harika geliyor!" Annem cıvıladı. "İyi bir ıslanmayı her zaman sevmişsindir. Onca işin arasında rahatladığın anlar bulmana sevindim. Bir de cebine giren ekstra parayı düşün. Mutfağı yeniden yaptırmayı düşünüyordum, ipucu ipucu."

Annem belli ki dalga geçiyordu ama yine de içinde büyüdüğüm eve katkıda bulunma düşüncesi kalbimi ısıttı. "Bu harika olur. O eski mutfağın yüzünü yenilemenin zamanı gelmişti."

Annem kıkırdadı, "Değil mi? Sabırsızlanıyorum. Çok gecikti. Ve belki de ekstra kazancınla kendini biraz şımartabilirsin. Belki bir spa günü?"

Şımartıldığım bir günü hayal ederek gülümsedim. "Tanrım, bu harika olurdu. Ama şu anki programımla geçirebileceğim en iyi spa günü jakuziye hızlıca dalmak olacak."

Sohbetimiz, annemin mahalle dedikodularını tartıştığı ve benim de kulübede yaşadığım daha hafif, daha komik anlardan bazılarını paylaştığım neşeli bir hal aldı. Konuşmamızın rahatlığı ve akışı çok değer verdiğim bir şeydi. Birbirimizden yüzlerce kilometre uzakta olsak bile, sanki yanımdaymış gibi hissediyordum.

Ancak başucumdaki saate endişeli bir bakış attığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. "Kahretsin," diye fısıldadım sertçe.

Endişe anında annemin sesini renklendirdi. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Panik içinde kendimi toparlayarak, "Uyuyakalmışım anne!" diye bağırdım. Genelde şimdiye kadar kahvaltım hazır olurdu. Zamanın akıp gitmesine izin verdiğime inanamıyorum."

Yumuşak bir iç geçirdi, onlarca yıllık anneliği . "Ah, tatlım. Her zaman çok vicdanlısın. Sadece senin de dinlenmeye ihtiyacın olduğunu unutma."

Biraz sinirli de olsa gülerек eşyalarımı toplamaya başladım ve zihnimi kahvaltı telaşına hazırladım. "Bunu unutmayacağım. Ama şimdilik gitmem gerekiyor. Seni çok seviyorum ve uçağım iner inmez seni arayacağım, tamam mı?"

Annem alamet-i farikası olan kıkırdamasıyla, "Tekrar havalanmadan önceki yirmi dört saat boyunca mı?" diye takıldı.

Sırıtarak, sabahın aciliyetinin ağırlığını hissederek ama annemle paylaştığım bağ için minnettar olarak karşılık verdim, "Kesinlikle! Şimdi gerçekten koşmam . Seni seviyorum anne."

Yataktan fırladığımda parke zeminin soğuk hissi karşıladı. Artık her an önemliydi. Giyecek uygun bir şeyler bulmak için odayı tararken dikkatim kapının yumuşak, ritmik vuruşuna kaydı. Aceleyle bornozuma uzandım, üzerime geçirdim ve kapıyı açtım, yarı yarıya kahvaltı istemeye gelenlerden biri olmasını bekliyordum.

Sürpriz bir şekilde, elinde nefis bir kahvaltı çeşidiyle dolu bir tepsi tutan Isaac'ti. Taze kızarmış ekmek ve demlenmiş kahvenin kokusu yayılıyordu, bu da bana az önceki utancımı bir anlığına unutturdu.

Kekeleyerek, "Çok özür dilerim Isaac," derken yanaklarım yanıyordu. Yemin ederim alarmımı kurmuştum. Ben..."

Fokurdayan özürlerimi nazik bir kıkırdamayla susturdu. Her zaman temkinli olan gözleri yumuşacıktı. "Hey, sorun değil," diye yatıştırdı, "Anlaşılan Vinnie alarmını kapatmış. Biraz daha dinlenmeyi hak ettiğini düşünmüş."

Öfkeyle inledim. "O adam benden azar işitecek!"

Isaac'ın kahkahası bir melodi gibiydi, sakinleştirici ve nazikti. "Dürüst olmak gerekirse, en iyisi bu olabilirdi. Buraya geldiğinden beri yorulmadan çalışıyorsun."

"Hâlâ sorumluluklarım var," diye homurdandım.

Sırtışı genişledi ve kendinden daha emin bir hal aldı, onu arkadaşlarından ayıran zahmetsiz karizmasını sergiledi. "Şu anda tek sorumluluğun yatağına dönmek ve senin için hazırladığım kahvaltının tadını çıkarmak."

Bir kaşımı kaldırdım, böyle bir şeyi talep edecek kadar yanaklıydı. Ama gülümsemesi bulaşıcıydı, silahsızlandırıcıydı ve omurgamdan aşağı garip bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Belki jestindeki gerçek ilgiden, belki de elindeki kahvaltı tepsisinin cazibesinden kaynaklanıyordu. Her iki durumda da, bu kombinasyon karşı konulmazdı.

Gözlerimi dramatik bir şekilde devirerek yatağa çekildim ve pelüş yastıklara yerleştim. "İyi, ama sadece yemek getirdiğin için," diye takıldım.

Isaac tepsiyi yatağın üzerine koydu, içindekiler özenle düzenlenmişti. Altın rengi tatlılık vaat eden kabarık krepler, çıtır çıtır domuz pastırması, taze demlenmiş bir fincan kahve ve hatta beyaz porselene karşı kıpkırmızı yaprakları canlı olan tek bir gülün bulunduğu bir vazoda vardı.

"Senin için," dedi usulca, gülü göstererek. "Sabahını aydınlatabileceğini düşündüm."

Şaşırmıştım. Çok basit bir jestti ama Isaac'ten gelince çok şey ifade ediyordu. Bu onun daha önce görmediğim bir yanıydı ve kalbimin beklenmedik bir şekilde çarpmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim Isaac. Bunun anlamı çok büyük," diye fısıldadım, parmaklarım gülün serin yapraklarını okşarken.

Başını salladı, gözleri bir an için yoğunlaşmış, söylenmemiş düşüncelerle dolmuştu. "Bir şey değil Becca. Kahvaltının tadını çıkar."

Yemeğimi yemeye başladığımda, o anın şaşırtıcı hassasiyetini düşünmeden edemedim. Bu adamlarla her gün, beklenmedik sıcaklık anları, yoldaşlık ve şimdi Isaac'in hareketiyle daha derin bir şeyin ipucuyla dolu bir maceraydı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 16

OceanofPDF.com

ISAAC

Toca küveti kaçamağının ertesi sabahı, gece boyunca beni ele geçiren pişmanlık ve kıskançlık duygularından kurtulamıyordum. Vinnie, Archer ve Luke benim can simitlerimdi ve onlara içimi döktüğümde, her türlü mutluluk şansını sabote ettiğimi fark etmeme yardımcı oldular korkunun.

Becca tanıştığım hiçbir kadına benzemiyordu ve bunu kendime itiraf etmek zorundaydım. Beni kendine çeken sadece güzelliği değil, ruhu ve nezaketiydi. Ama aynı zamanda ondan saklandığımı, kendimi tekrar incinme karşı koruduğumu da biliyordum.

Ben de meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim. O sabah şef rolünü üstlendim ve herkes için kahvaltı hazırladım. Ama Becca için ekstra özen gösterdim. Doyurucu bir kahvaltı hazırladım ve onu yatağında servis etmek üzere özenle bir tepsiye yerleştirdim.

Merdivenlerden odasına doğru yürürken, içimde bir beklenti dalgasının yanı sıra bir gerginlik de hissettim. Ne diyecekti acaba? Ani tavır değişikliğimi sorgular mıydı? Kapısını nazikçe çaldım ve bekledim.

Saçları karmakarışık, omuzlarına dökülüyordu ve yastığın belli belirsiz izi yanağını buruşturmuştu. Bir an şaşırılmış gibiydi ama sonra yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı. Yorgani kendine doğru çekerek içeri girmem için yer açtı.

Neden uyuduğunu, bunun onun hatası olmadığını anlattım. Onun gibi çalışkan birinin görevlerini aksatma fikri karşısında öleceğini düşündüm. Ona haberi verdiğime sevindim.

Onu kahvaltısının tadını çıkarması için yalnız bırakmaya hazırdım ama yola çıkar çıkmaz beni durdurdu.

"Bilginiz olsun, yemek için ne kadar minnettar olsam da porsiyon olarak sizin yarınız kadar yiyorum." Yemeğe doğru başıyla işaret ederek gülümsedi.

Tepsisindeki yemek miktarı onun boyundaki bir kadının yiyebileceğinden çok daha fazlaydı. Güldüm. "Alışkanlık işte, sanırım."

"Otur," dedi. "Şu pastırma için bana yardım et."

Dediğini yaptım ve pencerenin yanındaki iki kişilik küçük masada karşısına oturdum. Dışarısı bembeyaz parılıyordu ve muhteşem bir gün olacağı benziyordu. Becca bir tabağa biraz domuz pastırması doldurdu ve bana doğru itti.

Bir an tereddüt etti, çatalı ağzının ortasındaydı. "Dün gece neden jakuzide değildin?" diye sordu, bakışları sabit ve araştıracıydı.

Bir an için şaşırılmışım. "Beni izlerken gördün mü?" Beni özlem anımda yakalamış olabileceğini düşünerek kekeleydim.

Başını sallayarak kıkırdadı. "Hayır, ama az önce şüphelerimi doğruladın," diye cevap verdi sinsi bir gülümsemeyle.

Kendime rağmen güldüm. Beni yakaladı. "Dürüst olmak gerekirse, bazı yüklerim var. Geçmişteki hatalar ve acılar. Bu beni katılma konusunda tereddütte bıraktı."

Uzun bir süre beni inceledi, çatalı havada durdu. "Biliyorsun, hepimizin geçmiş var," diye başladı usulca. "Ama her gün yeni bir şey için bir şanstır."

Haklı olduğunu fark ederek başımı salladım. Belki de geçmişimi bırakıp önümdeki potansiyel geleceği kucaklamamın zamanı gelmişti. Bu düşünceyle birlikte oda hafifledi ve doğru kararı verdiğimi anladım.

Odadaki sıcaklık elle tutulur gibiydi ve derin bir nefes aldım, geçmişteki şeytanlarımla yüzleşmeye hazırdım. "Bir kadın vardı... Mindy. O benim her şeyimdi, ya da ben öyle sanıyordum."

Çatalını bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Ne oldu?"

Düşüncelerimi toparlamak için bir an durup yere baktım. "Beni yakın arkadaşım olarak gördüğüm biriyle . Yıkıcıydı." Bunca yıl sonra bile acım hâlâ tazeydi ama bunu yüksek sesle itiraf etmek katartık bir his veriyordu.

Becca'nın ifadesi yumuşadı, bakışları empatiyle doldu. "Çok üzgünüm Isaac," diye mırıldandı. "Bu gerçekten zor olmalı."

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı salladım. "Bu beni kırdı. Kendimi yeniden biriyle çıkma ya da aşkı bulma fikrine kapattım. Güvenim sarsılmıştı.

paramparça oldu ve ben korktum."

Biraz daha dik oturdu ve elini uzatıp koluma hafifçe dokundu. Parmaklarının tenimdeki hissi içimde bir elektrik çarpmasına neden oldu. "Isaac, bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama sen mutluluğu hak ediyorsun. Hayatına devam etmeyi ve aşkı yeniden bulmayı hak ediyorsun."

Acı acı sıırttım. "Yıllardır kendime bunu söylüyordum. Ama seni görmek, senin etrafında olmak... Tekrar denemeye hazır olup olmadığımı sorgulamama neden oldu."

Becca'nın gülümsemesi ışıltı ışıltı, umut ve anlayış doluydu. "Tatildeyiz Isaac," diye alaycı bir tonla belirtti. "Tatil kuralları geçerlidir. Eğlenmek için buradayız, hiçbir şartımız yok. Hiçbir şeyi tanımlamak için baskı yok."

Sözleri üzerime döküldü, hafif ve özgürleştirici. Haklı olduğunu biliyordum. Bu, çekingenliğimi bir kenara bırakıp sadece anın tadını çıkarmak için bir fırsattı. Ve ona bakarken, davetkâr gözleri ve dudaklarının eğlenceli , inkar edilemez bir çekim hissettim.

İçimdeki kargaşayı hissetmiş gibi daha da yaklaştı, yüzü açık bir davetle yukarı doğru eğildi. Kalp atışlarım hızlandı. Yüzümde nefesinin sıcaklığını, ayrılmış dudaklarındaki yumuşaklık vaadini hissedebiliyordum.

Masanın üzerinden eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırdım ve o anın tatlılığının tadını çıkardım. Öpücük ilk başta nazikti, dudakların sadece bir fırçasıydı, ama hızla derinleşti. Bir itiraf, bir söz verme, bir serbest bırakma gibi hissettirdi. Geçmişin, Mindy'nin ve ihanetinin ağırlığı her geçen saniye üzerimden kalkıyor gibiydi.

Kalbim hızla çarpıyor, başka bir şeye odaklanmamı zorlaştıran bir yoğunlukla kulaklarımda çınılıyordu. Yumuşak ve davetkâr dudaklarının hissi beni daha da derine çekti. Her içgüdüm beni ona daha yakın olmaya, onu daha fazla hissetmeye itiyordu. Ayağa kalktım ve onu kendimle birlikte yukarı çektim, dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırmadan önce onu kendime doğru düzleştirdim.

Öpüşme devam ederken, parmaklarının ustalıkla gömleğimin düğmelerini çözdüğünü, göğsümün hatlarını çizdiğini ve beni aramızda kalan engelleri kaldırmaya teşvik ettiğini hissettim. Nazik bir itmeyle bornozunu ayırdım ve altındaki yumuşaklığı ortaya çıkardım.

Hafifçe soludu, kahverengi gözleri arzuyla kararmış, dikkatle benimkilere bakıyordu. Vücudunun kıvrımları, narin teni, hepsi duyular için bir ziyafetti. Ellerim vücudunun üzerinde geziniyor, yumuşaklığına, sıcaklığına, inkar edilemez cazibesine hayran kalıyordum.

Ben öpücüğü derinleştirdikçe, o da benimkiyle eşleşen bir coşkuyla karşılık verdi. Bir tutku dansına kilitlenmiş iki ruh gibiydik, ikimiz de aynı şeyin peşindeydik - kendimizi anın içinde kaybetmek. Nazik elleriyle kemerim ve pantolonum üzerinde çalışarak beni sadece iç çamaşıırıma kadar indirdi. Her dokunuş , aramızda paylaşılan her nefes oluşan gerilimin bir kanıtıydı.

Eli boxer-şortumun kemerinin altına kaydı, taş gibi sert sikimi ve yavaşça okşadı, parmak uçları ucumla alay etti. Ben de ona karşılık verdim, elimi kalçalarının arasına götürdüm ve külotunun ince, yumuşak kumaşından amını okşadım.

Kendi dünyamızda kaybolunca etrafı unutmak kolay oldu. Bu yüzden yemek dolu tepsi devrilerek yere düştüğünde ve içindekiler döküldüğünde ikimiz de gerçekliğe geri döndük. Dağınıklığa baktım, yüzümde eğlence ve pişmanlık karışımı bir ifade vardı.

"Bu beklenmedik bir şeydi," dedim, sesimde bir kahkaha tonu vardı.

Becca kıkırdadı, yanakları kızarmıştı. "Sanırım kendimizi kaptırdık."

İkimiz de daha fazla tepki veremeden odanın kapısı açıldı ve Gallo kardeşlerin tanıdık yüzleri ortaya çıktı. Vinnie'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı, dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirdi.

"Görünüşe göre kahvaltı partisini kaçırdık," diye alay etti.

Archer, her zamanki centilmenliğiyle, devrilen tepsiyi hızla yerden alırken, Luke içten bir kahkaha attı, "Görünüşe göre yatakta kahvaltı yepyeni bir anlam kazanmış."

Oda neşe ve gerginlik karışımıyla doluydu. Becca arsız bir sırıtışla bornozunu düzeltti. "Siz çocuklar her zaman kusursuz bir zamanlamaya sahipsiniz," diye espri yaptı.

Elimi saçlarımda gezdirdim, biraz utandım ama çoğunlukla eğlendim. "Kapıyı çalabilirdin," diye işaret ettim, soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışarak.

Vinnie göz kırptı. "Bunun neresi eğlenceli?"

Becca kıkırdadı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Madem buradasınız, katılmak ister misiniz?" diye takıldı, sesi hafif ve şakacıydı.

Gallo kardeşler bir bakış attılar ve belli ettiler. Ve önceki şüphelerime rağmen, ben de öyleydim.

CHAPTER 17

OceanofPDF.com

VINNIE

Fodanın içine girip Isaac ve Becca'yı birbirlerine sarılmış gördüğüm anda içime bir sıcaklık yayıldı, hızlı ve inkar edilemezdi. Hem savunmasız hem de güçlü bir şekilde çekici ve Isaac oraya ilk ulaşmayı başarmış olsa bile manzarayı takdir etmekten kendimi alamadım. Ortamda yoğun bir beklenti vardı ama aynı zamanda

Altta yatan bir rahatlık - son iki gün boyunca inşa ettiğimiz bir rahatlık.

Luke ve Archer da aynı şekilde büyülenmiş görünüyordu. Karşılıklı bakışarak niyetlerimizi sessizce bildirdik. Bu hem heyecan verici hem de sinir bozucu bir duyguydu. Kıyafetlerimizi iç çamaşırlarımıza kadar çıkarmaya başladığımızda havayı gerilim kapladı.

Becca'nın bakışları birimizden diğerine geçerken, dudakları sinsi ve alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Görünüşe göre bugün oldukça popüler bir kıyım," diye mırıldandı, ses tonundan şakacı bir alaycılık akıyordu.

Luke kıkırdadı, derin sesi eğlenceyle gürlüyordu. "Tahmin bile edemezsin," diye karşılık verdi ve ona şehvetli bir bakış fırlattı.

Durumun lojistiğini çözmeye çalışırken, yarı şaka, "Peki, bu dansa nasıl başlayacağımıza dair bir tercihiniz var mı?" diye sordum.

Becca güldü, "Bunu size bırakmama ne dersiniz? Orkestrasyon konusunda size güveniyorum."

Luke bir adım öne çıktı ve Becca külotunu çıkarmadan önce bornozu omuzlarından çekerek ayaklarının dibine yere düşmesine izin verdi. Yatağa sırt üstü uzandı, vücudu kıvrımlar ve yumuşaklıktan oluşan bir tuvaldi ve arzularımızı resmetmemizi bekliyordu. Archer kendini bacaklarının arasına yerleştirdi, bakışları yoğun ve odaklanmıştı. Kadın beklentiyle titriyordu.

Geri kalanımız kendi noktalarımızı bulduk, dokunuşlarımız ve okşamalarımız vücudunu haritaladı, her santimin takdir edilmesini sağladı. Oda yumuşak iç çekişler, nazik inlemeler ve iç içe geçmiş arzuların hissedilir enerjisiyle doldu.

Paylaştığımız samimiyette bir güzellik vardı. Ham ve sınır tanımayan bir şeydi. Fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı; güven, bağlantı ve ileride ne olacağının heyecan verici bilinmezliğiyle ilgiliydi.

Archer'ın Becca üzerinde sihrini konuşturduğunu görmek, dilinin amının pembe, parıldayan çizgisinde dans edişini izlemek, onun nefes alışlarını ve inlemelerini duymak, içimde ilkel ve çığ bir şeyler uyandırdı. İzlemesi büyüleyiciydi ve Becca'nın gezinen eli beni ararken, parmakları daha ileri gitmeden önce iç çamaşırımın bel bandıyla alay ederken daha da büyüleyiciydi. Vücudumun neredeyse anında tepki verdiğini hissettim. Parmaklarının sertliğimin etrafındaki hissi, önümdeki manzarayla birleştiğinde, baş döndürücü bir karışımdı.

Beni avucunun içine aldığı anda gözlerimiz buluştu. Bakışlarında bir ateş yanıyordu, bir meydan okuma, bir alay. Gülümsemekten kendimi alamadım. "Eğleniyor musun?" Boğuk bir sesle fısıldadım, sesim kontrolü sağlama çabasıyla renklenmişti.

Becca karşılık verdi ve dudaklarını tehlikeli bir şekilde bana yaklaştırdı. Sıcak ve titrek nefesinin hissi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Acele etmedi, alay etti ve test etti, ben neredeyse daha fazlası için yalvarana kadar her anı uzattı. Sonra dudaklarını etrafıma sardı ve beni ağzına aldı.

Her dokunuşunu, her okşamasını, dilinin her hareketini sanki on kat güçlenmiş gibi hissettim. Belki de izlemenin ve izlenmenin, hem gözlemci hem de aktif bir katılımcı olmanın karışımından dolayı her his artmış gibiydi. Bu bir zevk dansıydı, alma ve vermenin, egemenlik ve boyun eğmenin bir karışımıydı.

Becca'nın yumuşak homurtuları Archer'ın onunla olan çabalarındaki başarısını işaret ediyordu ve vücudunun onun bakımlarına tepki olarak titremesini takdirle izledim. Oda arzu kokuları ve sesleriyle doluydu. Luke sırasını almak için pozisyon aldığı anda, yoğunluk neredeyse elle tutulur hale gelmişti.

Luke'un kendinden emin, kendinden emin bir hali vardı. Becca anında karşılık veriyor gibiydi, vücudu kamburlaştı, elleri çarşafı kavrıdı. Tecrübeli olduğunu belli eden bir ritimle hareket ediyor, dikkatini tamamen altındaki kadına veriyordu. İkili zaman kadar eski bir dansla birlikte hareket ediyor, bedenleri hem tutkulu hem de şefkatli bir ritim buluyordu.

Tüm bu süre boyunca Becca'nın bana olan ilgisi hiç azalmadı. Onun dudaklarını ve dilini hissetmek, inlemelerini duymak enfes bir işkenceydi. Bu deneyim bunaltıcıydı, duyuların ve duyguların aşırı yüklenmesiydi.

Çok geçmeden o tanıdık gerilimin içimde sıkıca sarmalandığını hissettim ve yaklaşmakta olan zevkin sinyalini verdim. İnledim, ellerim Becca'nın başını kavradı ve onu teşvik . "Becca," diye homurdandım, sesim arzuyla kalınlaşmıştı. Ve sonra gitmiştim, bir his ve zevk dünyasında kaybolmuştum. Yoğunluğu serbest bırakılması beni bıraktı nefessiz, hissi hem tükenmiş ve

canlandı.

Oda paylaştığımız tutkuların ısıltısıyla doluydu. Bu gibi anlar çizgileri bulanıklaştırıyor, egemenlik ve boyun eğme, izleyen ve katılan ayrımlarını neredeyse gereksiz kılıyordu.

Paylaşılan bir deneyimden sonra odada özel bir enerji oluşur. Luke ve Becca'nın birlikte hareket etmesini izlerken, havada yankılanan bir samimiyet akımı vardı. Luke, dur durak bilmeyen cazibesi ve ustalığıyla Becca'yı altında kıvrandırıyor ve inletiyordu. Bu manzara neredeyse şiirseldi, zihninizde silinmez bir iz bırakacak türdendi. Senkronize bir şekilde salıverilmeleri, Becca'nın çılgınlığının Luke'un iniltisiyle iç içe geçmesi, paylaşılan zevkin bir kanıtıydı.

Archer Becca'yı arkadan almak için pozisyon aldı. Dinamiklerdeki değişim aşikârdı ama Becca bunu benimsedi ve Archer'ın coşkusunu körükleyen bir hararetle onu geri itti. Kalçalarını tutarak ritmi kontrol etti ve Becca'nın her bir santimini hissetmesini sağladı. Güçlü ve emin hamleleri Becca'nın zevkten çıkardığı seslerle birleşince ikisinin de kendi dünyalarında derinden kaybolduğu anlaşıyordu.

Sonunda Becca'yı başka bir yoğun serbest bırakmaya getirdiğinde, parlak, tutkulu ve anlık olarak kör edici bir havai fişek gösterisine tanık olmak gibiydi.

Üçümüzün işi bittiğinde, sahne Isaac için hazırды.

Becca'ya bakışı farklıydı. Biz saf şehvetle oynarken, Isaac'in bakışlarında özlemi, çok uzun süre gizli kalmış duyguları haykıran bir derinlik vardı. Hareketleri kasıtlı ama şefkatliydi. Ona sanki değerli, el üstünde tutulması gereken bir şeymiş gibi dokunuyordu.

Isaac her okşayışında, her öpüşünde söylenmemiş binlerce kelime iletiyor gibiydi. Uzak kaldığı için duyduğu pişmanlığı, bu yakınlığa duyduğu özlemi ve bu şans için duyduğu minneti ifade eden sözler. Becca ona şöyle karşılık verdi

Eşit bir şevkle, parmakları sırtında desenler çiziyor, gözleri hem şaşırtıcı hem de yüreklenendirici bir yoğunlukla onunkilere kilitleniyordu.

Ritimleri, bir kez kurulduktan sonra, durgun ve çılgınca bir karışımıdı. Anın tadını çıkarma ihtiyacından söz eden yavaş, derin itişler, vücutların çarpıştığı, dudakların buluştuğı ve zevk seslerinin duvarlarda yankılandığı dizginlenemez tutku anlarıyla birleşti.

Isaac ve Becca birlikte hareket ederken, geri kalanımız sessiz bir takdirle izledik. Bu sadece bir hareketten daha fazlasıydı. Bu, tanıdığımızı sandığımız bir adamın, tutkulu olduğı kadar savunmasız bir yanını ortaya çıkarmasıydı.

Paylaştıkları deneyimin kreşendosu hem görsel hem de işitseldi. Isaac, her zamanki sakin haliyle zevkin sancıları içinde kaybolmuş, sesi derin bir memnuniyet baritonuna dönüşmüştü. Becca'nın tüm vücudu hissettiğı hazzın bir kanıtı gibiydi, sesi oktavlara ulaşarak tensel boşalmasını işaret ediyordu.

Kısa süre sonra hepimiz birlikte yatıyorduk, vücutlarımız ter içindeydi, hepimizin yüzünde memnun gülümsemeler vardı.

Çok geçmeden Becca ayağı kalktı.

"Umarım bütün gün yatakta kalmayı planlamıyorsunuzdur - keşfedilecek bir kış harikalar diyarımız var!"

CHAPTER 18

OceanofPDF.com

Tabah güneşi kalın çam gölgeliklerinin arasından süzülüyor, ışınları kulübemizin karla kaplı güvertesinde parıltıya dönüşüyor. Kahvemi yudumlarken gelişen sahneyi izlemekten kendimi alamıyordum. Archer ve Vinnie, Becca'nın düğün hazırlıklarına yardım ediyorlardı. yürüyüşü, kayışları ayarlama ve teçhizatıyla rahat olduğundan emin olma.

Orada durmuş, rahat yürüyüş kıyafetleri içinde bir kış hayali gibi görünüyordu. Kıyafetinin sessiz tonları, etrafındaki parlak beyaz dünyayla güzel bir tezat oluşturuyordu. Başını yumuşak bir bere örtüyordu, saçlarının dağınık dalları soğuk esintide dans ederek kaçıyordu. Buzlu zeminde canlı bir renk sıçraması olan atkısı hafifçe sallanırken, botları taze kar üzerinde keskin ayak izleri bıraktı.

Yürüyüşlerine başladıklarında içimi bir nostalji duygusu kapladı. Becca sadece birkaç gün içinde hepimizin hayatına sihir katmıştı. Mutfak becerileri hepimizi hayran bırakmıştı; zengin tuzlu yemeklerden nefis tatlılara kadar her yemek bir deneyimdi. Ancak bizi büyüleyen sadece mutfaktaki becerileri değildi. Kamerasıyla anları yakalaması, zamanı dondurması ve derin duygular uyandırması benzersizdi.

Beni en çok şaşırtan şey, Isaac'e hayatı nasıl geri getirdiğiydi. Adam kendi etrafına o kadar yüksek duvarlar örmüştü ki, kahkaha atmak uzak bir anı gibi görünüyordu. Ama Becca'yla birlikte, o bile kıkırdamak için nedenler bulmuştu.

Becca bir muammaydı. Sizi kendi dünyasına çekme konusunda doğuştan gelen bir yeteneği vardı, her şeyi daha parlak, daha gürültülü ve sonsuz derecede daha eğlenceli hale getiriyordu. Geçtiğimiz birkaç gün içinde, ona karşı hissettiklerimin sadece hayranlık ya da kara sevda olmadığını fark ettim. Daha derindi, yaşlı bir ağacın kökleri gibi

Beslenmeyi arıyordum. Bu tatilin geçici bağlantısından daha fazlasını arzuluyordum.

Başımı salladım ve içimdeki duygu kasırgasını dağıtmaya çalıştım. Mantıksız mı davranıyordum? Çok mu erkendi? Ama sonra Archer'ı düşündüm. Çoğu konuda her zaman aynı fikirde olmuştuk. Becca da dahil olmak üzere hepimizin birlikte olabileceği potansiyeli göreceğine dair bir his vardı içimde. Konsept alışılmadıktı, evet, ama hayattaki en iyi şeyler genellikle beklenmedik değil miydi?

Her şeyin hızı baş döndürücüydü. Böylesine benzersiz bir ilişki dinamiğini nasıl önerirsiniz? Ve daha da önemlisi, Becca bunu kabul eder miydi? Onun hepimizle birlikte olması fikri kesinlikle geleneksel değildi. Anlayış, güven ve nadir görülen bir açıklık düzeyi gerektiriyordu. Ama yine de Becca'nın her şeyi nadirdi.

Derin bir nefes aldım, buğulu nefesim keskin kış havasına karıştı. Aşağıda, patikalarda gezinen üçlüyü görebiliyordum, kahkahaları enginlikte yankılanıyor, sahnenin dinginliğini noktalıyordu. Uzaktaki vahşi atları, özgürlüğün ve güzelliğin vücut bulmuş hallerini ve Becca'yı nasıl büyülediklerini düşündüm. Birçok yönden o da onlar gibiydi - vahşi, tutkulu ve özgür.

Ben geleceğin olasılıkları üzerine düşünürken kar hafifçe yağmaya devam ediyor, dünyayı parıldayan beyaz bir tabakayla örtüyordu. Ortak bir ilişkinin dinamikleri ilgimi çekiyordu ama riskleri de yadsınamazdı. Her zamanki gibi iyimser olan Vinnie, bunun potansiyel güzelliğini, alışılmadık ve ham bir şeyi keşfetmenin katıksız heyecanını görebilirdi. Ama Isaac?

Isaac korunaklı bir kaleydi. Geçmişinin yaraları hâlâ tazeydi, bu da onu temkinli ve ölçülü adımlar atmaya itiyordu. Tıpkı bize katılmakta tereddüt ettiği gibi, bu fikir de onu koruyucu bir kabuğa sokabilirdi. O derin bakışlı gözlerinde kırılmanlık, kaybetme ve kalp kırıklığı korkusu görmüştüm. Becca'yla ortak bir ilişkiyi gündeme getirmek ateşle oynamak olurdu ama belki, sadece belki, ihtiyacı olan iyileştirici dokunuş olabilirdi.

Düşüncelerim zil sesimin tanıdık melodisiyle bölündü. Ekrana bir göz attığımda arayanın Sal, yani babam olduğunu gördüm. Hemen cevap verdim ve anında onun karakteristik coşkusuyla .

"Hey, Luke!"

Gülerek cevap verdim, "Sana da selam baba. Sesini duymak güzel."

Babam telefonun diğer ucunda kıkırdadı. "Ee, yolculuk nasıl gidiyor? Eğleniyor musunuz çocuklar?"

Geçen haftaki kaçamakları düşünerek sııttım. "Harikaydı. Gerçekten harika," diye vurguladım, ayrıntıları açıklamaktan kaçındım.

Babamın aklında bir şey olduğunu anlamamı sağlayan birkaç vuruşluk bir sessizlik geçti.

Güldüm. " bakalım, ihtiyar. Naz yapmada her zaman bok gibiydin."

Babam da bir kahkaha atarak bana katıldı. "İyi, iyi." Sesi daha yumuşak bir ton aldı. "Hemen konuya girecek olursak, sanırım sonunda Mary ile tanışma vaktiniz geldi."

"Mary, bizim ihtiyarın deli ünlü kız mı? Oğullarınızla tanışması için hazır mısınız?"

Güldü, sesinde bir parça gerginlik vardı. Pops için romantizm hakkında konuşmak hiçbir zaman kolay olmamıştı, en yeni sevgilisiyle bile.

"Evet. Ve tanışmaya da hazır."

Sııttım. "Çok isterim baba. Noel'de orada olacağız."

"Sizi bir tedavi bekliyor. Mary... o taze bir nefes. İkrım demişken, Noel arifesinde sizin için bir sürprizimiz var. Ne olduğunu söyleyemem ama söz veriyorum, bayılacaksınız."

Merakla kaşımı kaldırdım. Babam sürprizleri hiç sevmezdi. "Şimdi merak ettim."

"Sizi ne zaman bekleyebilirim çocuklar?"

Dışarıdaki sandalyede arkama yaslanarak cevap verdim. "Noel arifesinden bir gün önce orada olmayı planlıyoruz."

"Bu çok işe yarayacak," dedi muzip bir kıkırdamayla. "Sürprizimiz o zamana kadar hazır olur."

Merakımı yenemeyerek, "Sen neden bahsediyorsun, ihtiyar?" diye sordum.

Babamın sesi eğlence doluydu. "İpucu yok, oğlum. Mary ve ben hepinizin yüzündeki gerçek tepkileri görmek istiyoruz. İnanın bana, beklediğinize degecek."

Her ne kadar daha fazla ısrar etmek istesem de, görüşme her zamanki vedalaşmalarımız ve birkaç gün sonra görüşmek üzere söz vermemizle sona erdi. Telefonumu cebime koydum ve düşüncelerime daldım, ancak güverteye açılan sürgülü kapı gıcırdayarak açılınca kendime geldim. Isaac elinde seramik bir kupayla dışarı çıktı, kupadan buhar tütüyordu. Belirgin viski kokusunu hemen hemen yakalayabiliyordum.

"Hattaki yaşlı adam mı?" Isaac kupasından bir yudum alarak sordu.

Başımı salladım, dudaklarımda eğlenen bir gülümseme belirdi. "Evet. Ve Mary ile Noel'de bizim için planladıkları bir sürpriz hakkında şifreli konuşuyor."

Eve."

Isaac'in kaşları çatıldı, meraklanmıştı. "Babanı tanıyorsam, evcil bir maymundan mariachi grubuna kadar her şey olabilir."

İkimiz de bu saçma görüntüye güldük ama bu ortak merakımızı bastırmaya yetmedi.

Uzaklara bakan Isaac, "Görünüşe göre geri dönüyorlar," diye işaret etti.

Bakışlarını takip ederek, Archer ve Vinnie'nin arasında Becca'nın silüetini gördüm; kulübeye yaklaştıkça figürleri daha da netleşiyordu. Rüzgârın taşıdığı kahkahaları karlı manzaranın dingin durgunluğunu bozuyordu.

Becca'nın görüntüsü yeni bir düşünme dalgasını tetikledi. Derin bir nefes alarak sonunda içimi kemiren soruyu dile getirdim. "Isaac, gelecek hafta ofise döndüğümüzde ne olacağını düşündün mü?"

Kupasından uzun bir yudum aldı, yüzü düşünceli, gözleri eriyen kara dikilmişti. "Dürüstçe mi? Hayır. Şu anda o kadar kaybolmuş durumdayım ki, gelecek aklımın ucundan bile geçmedi. Bu da garip. Genelde tam tersi olur."

Anlayışla başımı salladım. "Ben de öyle. Bu hafta en hafif tabirle yoğun geçti. Ama aynı zamanda gerçektir. Şehir hayatının koşuşturmasına geri döndüğümüzde bunu unutmaya niyetim yok."

Isaac bakışlarıma karşılık verdi, ifadesi okunamıyordu. "Bunu anlıyorum. Ama olayların nasıl gelişeceğini hayal ediyorsun? Özellikle de Becca ile?"

Tereddüt ettim, kelimelerimi dikkatle seçtim. "Bence daha fazlası için potansiyel var. Kısa süreli bir tatil bağlantısından daha fazlası. Alışılmadık bir durum ve zorluklar olacaktır ama keşfetmeye değer."

Isaac derin düşüncelere dalmış, içkisinden arta kalanları bardağında döndürüyordu. "Hiçbir zaman geleneklere bağlı biri olmadım," diye itiraf etti sonunda, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ama bu... Bunu iyice düşünmem gerekiyor."

Üçlü kabine yaklaşırken, konuşmamızın ağırlığı havada asılı kaldı. Gelecek belirsizdi, potansiyel komplikasyonlar ve risklerle doluydu. Ama aynı zamanda güzel ve eşsiz bir şeyin, birlikte paylaşabileceğimiz bir şeyin vaadini taşıdığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

CHAPTER 19

OceanofPDF.com

T demlenen kahvenin kokusu pastırmanın cızırtısıyla birleşerek odayı doldurdu. ferah kabin Mutfak. Güneş ışığı döküldü aracılığıyla ve Büyük pencereler, dışarıdaki soğukla tam bir tezat oluşturacak şekilde her şeyin üzerine sıcak bir ışık saçıyordu. Yumurtaları çırpıyor, hafifçe mırıldanıyordum, ama kalbim tam olarak görevimde değildi. Sanki göğsümde bir taş varmış gibi hissediyordum, gelen bir ağırlık

Bu büyümlü haftanın yaklaşan sonundan.

Huzursuz bir gecenin ardından, uykunun her fırsatta elimden kaçmasıyla, erken saatlerde hamurun ritmik yoğurulmasında teselli bulmuştum. Şimdi altın sarısı bir somun tezgâhın üzerinde soğumaya bırakılmış, kabuğu hafifçe çatırdıyordu.

Aromaların ahenkli karışımı duysal bir senfoni oluşturdu; bu senfoninin, birlikte geçirdiğimiz hafta boyunca çok yakınlaştığım erkeklere duyduğum sıcaklık ve ilgiyi hatırlatmasını umuyordum.

Hazırladığım her tabak, yağladığım her tost, zamanımızın daraldığını acı bir şekilde hatırlatıyordu. Hazırladığım her tabakla birlikte zihnimde kalan saatleri sayıyordum. Bunun birlikte geçirdiğimiz son sabah olduğunun, yakında yönetici mutfağının koşuşturmacasına geri döneceğimin farkına varmak neredeyse fiziksel bir darbe gibi geliyordu.

Bir an durdum, tezgâha yaslandım ve duygularımın üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Düşmüştüm. Bir adam için değil, dört adam için. Kendilerine özgü yöntemlerle kalbimin bir parçasını ele geçiren dört adam. Gerçeklik gerçeküstüydü. Kahvaltı neredeyse hazırda ve benim söylemem gereken önemli bir şey vardı. Adamlar aşağıya süzölmeye başladığında, ağır ayak sesleri evin içinde yankılanırken, kendimi zihinsel olarak hazırladım.

Erkeklerin kahkahaları ve sesleri kulaklarıma ulaştı ve döndüğümde oturma odasına girdiklerini ve mutfağa doğru ilerlediklerini gördüm. Onların

Gülümsemeleri, beni görünce gözlerinin ışıldaması kalbimi ısıttı. İçimdeki çatışmanın farkında değillerdi.

Sabah güneşinin yumuşak ışıltısı mutfak penceresinden süzülerek odayı yumuşak, altın rengi bir tonda aydınlattı. Kahvemi karıştırırken hazırladığım konuşmayı zihnimde prova ettim. Her kelime özenle seçilmiş, her cümle duygularımı, endişelerimi ve umutlarımı aktarmak için titizlikle hazırlanmıştı.

Bu konuşmanın ağırlığını biliyordum. İlişkilerimizin dengesi, biraz sonra söyleyeceklerimin dayanak noktasına hassas bir şekilde bağlıydı. Bavullarım çoktan toplanmış, arabamın bagajında duruyordu ve birlikte geçireceğimiz haftanın kaçınılmaz sonunu işaret ediyordu. Söyleyeceklerimi söyledikten sonra hemen ayrılmaya karar vermiştim; böylece onlara ve kendime düşünmek için zaman tanıyacaktım.

Fiziksel mesafenin bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum zihinsel berraklığı sağlaması için dua ederek dört gün ayrı kalmayı hedefledim. Bu adamların beni etkileme biçimleri, varlıklarının katıksız cazibesi neredeyse çok fazlaydı. Yüzeyin altında sürekli kaynayan ham arzuya yenik düşmeden onlarla profesyonel bir ortamda yüzleşebileceğimi bilmem gerekiyordu.

Mutfağa ilk adım atan Isaac oldu, her zamanki sert tavrı sabah ışıyla yumuşamıştı. Yanağımı öperken, dudakları her zamankinden bir an daha uzun süre kaldı, göğsümde bir sevgi ve özlem kıpırtısı oluştu. Her zaman çekici olan Vinnie de aynı şeyi yaptı ve alnıma nazik bir öpücük kondurdu; şakacılığı gözlerindeki parıltıdan anlaşılıyordu. Erkekler kendi tarzlarında "günaydınlarını" söylediler ve ben her birine değer verdim.

Luke ve Archer, her zamanki çift, birlikte içeri girdiler, varlıkları odayı hem buyurucu hem de rahatlatıcı bir şekilde dolduruyordu. İkisi de dudaklarıma yumuşak birer öpücük kondurdu, kalbimin hızla çarpmasına neden olan şefkatli bir jestti bu.

Tabaklarını doldurmaya başladıklarında, aralarındaki tanıdık dostluk açıkça görülüyordu. Kahkahaları, şakalaşmaları, takılmaları - sevgi, güven ve dostluğun bir senfonisiydi. Onları izlerken boğazımda bir yumru oluştu ve vermek üzere olduğum kararı sorgulamama neden oldu.

Ancak, bakışlarının ağırlığı üzerime çöktüğünde, durumun gerçekliği geri geldi. Dikkatlerini toplamak için boğazımı temizleyerek derin ve sakin bir nefes aldım.

"Çocuklar," diye başladım, içimdeki duygu kasırgasına rağmen sesim şaşırtıcı derecede sabitti, "sizinle konuşmam gerek."

Her biri sayısız duyguyu yansıtan dört çift göz bana odaklanmıştı. Birkaç dakika önce sohbet ve kahkahalarla dolu olan oda sessizliğe gömüldü.

"Kahvaltıdan sonra gidiyorum," diye başladım, soğukkanlılığımı korumak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen sesim hafifçe titriyordu. "Çantalarım çoktan ve arabamda."

Archer'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Neden şimdi? Bu öğleden sonraya kadar ayrılmayı planlamıyorduk."

Vinnie'nin her zamanki şakacı tavrı yerini incinmiş bir ifadeye bıraktı. "Ciddi misin? Neden bu kadar çabuk gitmek istiyorsun?"

Isaac ve Luke sessiz kaldılar, genellikle çok anlamlı olan gözleri hiçbir şey ele vermiyordu.

Derin bir nefes alarak devam ettim: "Bu hafta inanılmazdı. Hayal edebileceğimden daha fazlasıydı. Paylaştığımız anlar, edindiğimiz anılar, onları sonsuza dek el üstünde tutacağım. Ama netliğe ihtiyacım var. Buradan nereye gideceğimizi anlamam gerekiyor. Her zamanki gibi işimize geri mi döneceğiz? Sadece Şef Becca olarak rolüme devam mı edeceğim, başka bir şey değil mi?"

Oda gerginlikle doluydu, sessizlik neredeyse sağır ediciydi. Gözleri birbirlerinin arasında geziniyor, söylenmemiş sözcükleri değiş tokuş ediyorlardı. Sanki sessiz bir konuşma yapıyorlar, tek bir kelime bile etmeden düşüncelerini, korkularını ve güvensizliklerini aktarıyorlardı.

İçlerinden birinin sessizliği bozmasını, bana bir ipucu, bir işaret, ileride ne olacağına dair bir güvence vermesini umarak bekledim. Ama hiçbirini gelmedi.

Belki de bu konuşmayı yapmaya hazır olmadıklarını ya da verecek bir cevapları olmadığını fark ederek, sessizliklerinin acısını gizlemeye çalışarak başımı salladım. "Anlıyorum," diye fısıldadım, her ne kadar gerçekte kafam her zamankinden daha karışık olsa da.

Topuklarımın üzerinde dönerek ön kapıya doğru ilerledim. Her adım ağır geliyordu, geleceğimizin belirsizliği ve yaklaşan vedalaşma ihtimali ağırlaştırıyordu. Tam elim kapı koluna dokunmuş, kapıyı açmaya ve dışarıdaki soğuk, belirsiz dünyaya adım atmaya hazırlarken, ağır sessizliği bir ses bozdu.

CHAPTER 20

OceanofPDF.com

VINNIE

I Becca çıkışa doğru döndüğünde sanki zaman yavaşlamıştı. Görünmeyen bir ağırlık göğsüme baskı yapıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu ve sayısız duygular içimden akıp geçti. Pişmanlık, özlem, korku. Beynimin hareket etme çılgılığına bacaklarımın cevap vermesi birkaç dakika sürdü.

Öylece çekip gidemez. Bu düşünce içimi kemirdi.

Bunun farkına varmamla birlikte öne doğru bir adım attım. "Becca!" diye bağırdım, odadaki gerilimi yarıp geçerek herkesin dikkatini çektim. Diğerlerinden bir yanıt ya da onay beklemeden onun peşinden koştum.

"Becca!" Kapıya doğru koşarken sesim yankılandı.

Becca'ya ulaşarak elini tuttum ve onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. "Bak, diğerlerinin nerede durduğunu bilmiyorum ama benim için bu hafta... büyümlü olmanın ötesindeydi. Bunun sadece bir anı, zamanın içinde kısacık bir an olmasını istemiyorum. *Bizi* istiyorum Becca. Daha fazlasını istiyorum."

Şaşırmlış görünüyordu, nefesi kesilmiş, anlamlı gözleri büyümlüştü. O cevap veremeden Luke ve Archer arkamda durdular ve onu iki yandan kuşattılar.

Luke boğazını temizledi, derin sesi samimiyetle doluydu. "Becca, bu benim için de sadece bir tatil kaçamağı değil. Burada, hepimizin arasında bir şeyler var ve ben bunun peşini bırakmaya hazır değilim."

Archer ona bir adım daha yaklaştı, gözleri yoğun ve tereddütsüzdü. "Hayatımıza eksik olduğunu bile fark etmediğimiz bir ışık getirdin. Her şeyin eskisi gibi olmasını hayal bile edemiyorum. Her ne şekilde olursa olsun seninle birlikte olmak istiyorum."

Becca'nın bakışları grubun gerisinde sessizliğini koruyan Isaac'e kaydı, yüzünde düşünceli bir maske vardı. Tek kelime etmemiş olsa da, ben

içindeki duygu fırtınasını görebilecek kadar iyi tanıyordu. Tereddüt, bağlanma korkusu ama aynı zamanda inkâr edilemez bir özlem.

"Isaac adına konuşamam," dedim, sesim yumuşak ama kararlıydı, "ama umarım geri kalanımızın da bunu istediğini görürsün. Bu her ne ise ya da her ne olacaksa. Burada bitmesini istemiyoruz."

Becca'nın gözleri aramızda gezinirken, sözlerimizin ağırlığını ölçerken, niyetimizin derinliğini ölçerken her birimiz nefesimizi tuttuk. Sonra, sanki bir büyü bozulmuş gibi, dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı ve güneşi gölgede bırakacak kadar göz kamaştırıcı bir gülümseme ortaya çıktı.

"Çok fazla sorum var," diye başladı, sesi biraz titriyordu ve onu kollarımla sarmak istememe neden olan bir kırılganlığı ortaya çıkarıyordu. "Bu... biz," diye belli belirsiz bir işaret yaptı, sözleriyle beşimizi kapsıyordu, "keşfedilmemiş bir bölge. Ama eğer hepiniz denemeye, bu alışılmadık yolda yolumuzu bulmaya istekliyseniz, ben de öyleyim."

Gruptan rahatlama ve minnettarlığı yansıtan ortak bir iç çekiş yayıldı. Adamların her biri teker teker öne çıktı ve bir söz, bir yolculuk taahhüdü anlamına geliyor gibi görünen bir kucaklamayla ona sarıldı.

İçimde biriken tüm yoğunluk ve ham duygularla onu kendime çektim. Sıcaklığı göğsüme yayılıyor, yumuşaklığı içimde eriyordu. "Bunu birlikte açacağız," diye fısıldadım kulağına, saçlarının yanağını gıdıkladığını hissederek.

Becca'yla kulübeden döndüğümüzden beri muhteşem bir üç hafta geçmişti. Birbirimizi sık sık görüyorduk ama yine de birlikte yaptığımız her şeyi gizli tutmayı başarıyorduk. Ofiste zor oluyordu ama biz de tam bir profesyoneldik.

Noel yaklaşırken ve babamızı görmek için planlar yaparken Becca'da bir şeyler olduğunu hissettim. Isaac'ın oturma odasında otururken kıpır kıpır görünüyordu ve çocuklar da bunu fark etmiş gibiydi.

"N'aber güzelim?" Luke sordu.

Başını salladı, onu rahatsız eden konuyu nasıl açacağından emin değildi.

"Belli ki aklınızda bir şeyler var," diye araya girdim. "Bize söyle."

Becca oflayıp pufladı. "Bakın çocuklar, işlerin gidişatından gerçekten çok memnunum."

"Ah oh, burada bir 'ama' seziyorum," diye araya girdi Archer.

"Bilmiyorum, sanırım sadece bu konuda ne hissettiğinizi merak ediyordum."

Isaac kıkırdadı. "Eğlendiğimizde oldukça açık olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır, bunu biliyorum ama..." diye devam etti.

"Babamın evinden döndüğümüzde, her şeyi adım adım çözeceğiz."

Geri çekilerek, gözlerinde meraklı bir pırıltıyla bakışlarımı karşıladı. "Babanı ziyarete mi gidiyorsun?"

Luke rahat bir sırıtışla içeri girdi. "Noel için onunla birkaç gün geçireceğiz. Birkaç gün sonra döneceğiz."

Başını salladı. "Noel için annemi görmeye gidiyorum. Dört gözle bekliyorum."

Hepimiz başımızı salladık, zihinlerimiz bizi bekleyen gerçeklere dalmıştı. Ama ona sımsıkı sarıldığımda, bir kolum sıkıca beline dolandığında, uğruna savaşmaya değer bir şeyimiz olduğunu biliyordum.

Yapmamız gereken ciddi konuşmaların alt akıntısına rağmen atmosfer hafif görünüyordu.

"Hepimiz tatilin tadını çıkarsak ve geri döndüğümüzde tüm bunları çözssek nasıl olur?" diye cevap verdim, sesimde hissedilir bir rahatlama vardı. Her şeyi konuşmak için belirli bir zamanın olması, bunun belirsiz bir bekleyiş olmadığı anlamına geliyordu; bu ilişkiye, bu... her neyse, bir mücadele şansı vermek için proaktif davranıyorduk.

Isaac araya girdi. "Pazar akşamı benim eve döndükten sonra ne dersin? Hep birlikte oturup detayları konuşalım."

"Ah, işte gidiyor," diye sırtarak alay ettim, "Her zaman kural koyucusun, değil mi?"

Kahkahalar grupta yankılandı, Isaac'ın dudakları bile yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Birinin sizi hizada tutması gerekiyor."

Becca'nın kıkırdaması kahkahalarımıza melodik bir nota ekledi. "Orada olacağım ve bilmenizi isterim ki," diye her birimizi işaret etti, "tartışılacak şeylerden oluşan kendi listem olacak. Şartları ve koşulları olan sadece siz değilsiniz."

Her ne kadar gönülsüz olsa da bu yorumun bir ağırlığı vardı ve her birimize Becca'nın kendi beklentileri olan güçlü bir kadın olduğunu hatırlatıyordu. Bu

sadece ne istediğimiz ya da neye ihtiyaç duyduğumuzla ilgili değildi; bu iki yönlü bir yoldu.

Bir süre sonra, kısa ve düşünceli sessizliği bozarak, "Artık gitmem gerekiyor," dedi. "Anneme gitmeden önce hâlâ toparlanmam gereken bir sürü şey var."

Onun gitme fikri bile göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu. Her birimiz sanki bir işaretmiş gibi yaklaştık. Ve teker teker onu öptük. Sıra bana geldi ve her saniyenin tadını çıkardım. Onun tadı, dudaklarının benimkiyle birleşmesi, parfümünün hafif kokusu beni tamamen çözme tehdidinde bulundu.

Geri çekilirken nefes nefese mırıldandım: "Seni kucağıma alıp yatak odasına götürmek istiyorum. Gitmeden önce son bir kez."

Archer onaylarcasına homurdandı. "Bu konuda yalnız değilsin Vin."

Luke sadece başını salladı, gözleri istekle kararmıştı. Ama belki de en büyük etkiyi Isaac yaptı. Parmağını hafifçe Becca'nın yanağında gezdirdi, basit ve samimi bir hareketti bu, Becca'nın ürpermesine ve daha da yakınlaşmasına neden oldu. Bakışları çok şey anlatıyordu. Duvarlarının temelli yıkıldığına ve bir daha yerine konulamayacağına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

O an, gelebileceklerin potansiyeli ve anlık ayrılığın acısıyla dolu, ağır bir şekilde asılı duruyordu. Becca bir adım geri çekildi, gözleri parlıyordu ama kararlılıkla doluydu. "Annemden eve döner dönmez mesaj atacağıma söz veriyorum. Kendinize iyi bakın, hepiniz."

Hep birlikte başımızı salladık ve onun kapıdan çıkışını izledik.

Ardından gelen sessizlik ancak Luke derin bir iç çektiğinde bozuldu. "Biliyor musun, sadece birkaç hafta içinde kendini hayatımızın içine o kadar derin bir şekilde yerleştirdi ki. Onsuz olmak şimdiden tuhaf hissettiriyor."

Archer başını salladı, gözlerinde her zaman var olan muzip pırıltı duygularının derinliği yüzünden sönükleşmişti. "Onu özleyeceğim. "

Isaac duygularını dile getirmedi ama çenesini sıkarak uzaklara bakması her şeyi anlatıyordu. Becca'ya karşı hissettiği bağ, her zaman kelimelerle ifade edilmese de, tavırlarından açıkça anlaşılıyordu.

Anın ağırlığını hissederek ve melankoliye inişten hoşlanmayarak ellerimi birbirine vurdum ve dikkatlerini çektim. "Hey! Hadi ama çocuklar. Bu trajik bir veda değil. O bizimle olmak istiyor, biz de onunla olmak istiyoruz. Bu sadece kısa bir duraklama, bir son değil."

Luke minnettar bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek ona baktı. "Her zaman bir umut ışığı bulmayı sana bırakıyorum."

"Ben de bunun için buradayım," dedim kıkırdayarak, duruma biraz ciddiyet katmaya çalışarak. " yeni bir şeye başlıyoruz, bir şey

çok güzel. Mükemmel olacak, göreceksiniz."

Archer sırtarak bir kolunu omuzlarıma doladı. "Her zaman iyimsersin."

Isaac sonunda konuştu, sesi sessizdi ama inanç doluydu. "Yine de haklı. Bizde özel bir şey var ve bunu çözeceğiz. Birlikte."

Birlikte. Bu kelime zihnimde yankılanıyor, dördümüz arasındaki bağı ve şimdi Becca ile bizimkiyle iç içe geçmiş bir yaşamın potansiyelini kapsıyordu. Gelecek, ne kadar belirsiz olursa olsun, eşi benzeri görülmemiş ve muhteşem bir şey vaat ediyordu. Ve ben bunu kucaklamaya fazlasıyla hazırdım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 21

OceanofPDF.com

Tehir uğultusu kapalı pencereden içeri süzülüyordu. Aralık havasındaki buz gibi soğuğa rağmen, New York'un tanıdık sesleri özlediğimi fark etmediğim bir rahatlık sağlıyordu. Williamsburg'daki rahat dairemde durmuş, mutfak masamın üzerine serpiştirilmiş yeni banyo edilmiş fotoğraflara bakıyordum. Her bir görüntü, karla kaplı dağların fonunda atların vahşi zarafetini yakalamıştı; geçirdiğim günlerin canlı bir anısı

Kabinde.

En iyi kareleri dikkatlice seçip çerçeveledim. Umduğumdan da iyi çıktılar. Şimdi pırıltılı Noel kağıtlarına sarılmış olan bu çerçeveler, erkeklere vereceğim son hediyeler olacaktı. Her bir hediye, sadece güzel bir manzaranın değil, birlikte geçirdiğimiz zamanın bir hatırlatıcısı, bu potansiyel ilişkinin başlangıcının bir sembolü .

Bantlayıp fiyonkları bağlarken aklım başka yerlerdeydi. Bu nasıl işe yarayacaktı ki? Central Park'ta yürüdüğümüzü hayal ettim. Hep birlikte mi yürücektik, izleyenlerin bakışlarını ve fısıltılarını üzerimize mi çekecektik? Her biriyle özel, samimi anlar yaşayacak mıydım? Isaac ile romantik akşam yemekleri, Vinnie ile filmler, Archer ile uzun yürüyüşler, Luke ile sessiz anlar? Yoksa ilişkimiz sürekli olarak çoğulluğuyla mı tanımlanacaktı?

Ve samimiyet... Düşünürken bile kızardım. Her zaman hepimiz bir arada, tutkuyla sarmaş dolaş mı olacaktık, yoksa sadece bire bir olduğumuz anlar da olacak mıydı? Kulübedeki o geceler vahşi ve heyecan vericiydi ama ya günlük anlar?

Bir an durakladıktan sonra pencereme doğru yürüdüm ve kış havasını içime çekmek için pencereyi biraz araladım. Aralık ayında New York görülmeye değer bir manzaraydı. Aşağıdaki sokaklar parıltıyan ışıklarla, elektrik direkleriyle

çelenklerle süslenmişti. Çocukların kahkahaları kaldırımlardan yankılanıyor, yüzleri sevinç ve beklentiyle boyanıyordu.

Sadece bir blok ötede, en sevdiğim bodega'nın hemen dışında, ışıklandırılmış dev bir Noel ağacı dimdik duruyor, ışıkları karla kaplı sokaklardan yansiyordu. Sanki tüm şehir sıcak, şenlikli bir kucağa sarılmış gibiydi. Noel zamanı şehrin büyüyle çevrili bu anda, endişelerim biraz daha hafifledi.

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı. Cevaplarım yoktu. Ama Pazar günü bunun içindi, değil mi? Oturup tartışmak, kendimizi bir şekilde içinde bulduğumuz bu karmaşık ağda gezinmek.

Düşüncelerimden sıyrıldım ve son çerçeveyi de paketlemeyi bitirdim. Her bir paketin üzerine isimlerini yazarken, kendime küçük bir gülümseme izni verdim. Önümdeki zorluklar ne olursa olsun, bir şey açıktı: Onları derinden önemsiyordum. Onlar da beni önemsiyordu. Seçtiğimiz yol ne olursa olsun, onu birlikte çizecektik.

Apartman zilimin tiz sesi havayı yararak içeri girdi. Bir an hareketsiz durdum, gelen paketim olup olmadığını hatırlamaya çalıştım - yoksa burada kimin olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tereddütle dahili telefona doğru bir adım attım.

"Alo?" Parmağımı düğmeden çektim ve dinledim.

"Hey, kardeşim. Benim."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Mikey. Ama onun burada ne işi vardı? Rehabilitasyonda olması gerekiyordu.

"Yukarı gel."

Çok geçmeden dairemin kapısı çalındı ve aceleyle kapıyı açmaya gittim.

Uzun boylu, bir zamanlar hayat dolu olan kardeşim şimdi kapımın eşiğinde duruyordu ve verdiği mücadelenin kanıtı açıktı. Hala babamızı anımsatan yontulmuş çene hattına ve çarpıcı mavi gözlere sahipti, ancak bu gözler yaramaz ışıltısını kaybetmişti. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu ve solgun, zayıf teni hayat mücadelesinin onu yıprattığını açıkça gösteriyordu. Bir zamanlar gür olan kahverengi saçları, gençlik yıllarımızda her zaman titizlikle şekillendirdiği saçlarıyla tam bir tezat oluşturacak şekilde dağınık duruyordu.

"Mikey?" Fısıldadım, sesim inançsızlıkla doluydu.

Yeri tarayan gözleri yavaşça kalkıp benimkilerle buluştu. "Selam Becks," dedi usulca, sesinde eski halinden bir iz vardı.

"Burada ne işin var? Yılbaşına kadar rehabilitasyonda olman gerekiyordu," diye sordum, sesimi sabit tutmaya ve duygularımı kontrol etmeye çalışarak.

Mikey derin bir iç çekti. "Annemle konuştum," diye başladı. "Noel için eve dönmemi istedi. Bana bir bilet bile almış." Bana küçük, hüzünlü bir gülümseme sundu. "Ailemle bir arada olmanın bana iyi geleceğini düşündüğünü söyledi."

İçimde bir öfke belirdi. Yine de bu onun hatası değildi. Annemin Mikey'nin rehabilitasyonda olduğundan haberi yoktu. İyi bir şey yaptığını sanıyordu. Hayır, benim öfkem kardeşime yönelikti.

Kapı çerçevesine yaslandım. "Bunu beklemiyordum," diye itiraf ettim. "Ama içeri gel." Kenara çekildim ve oturma odasını işaret ettim.

Mikey bir an duraksadı, muhtemelen ses tonumdaki tereddütü fark etmişti, sonra içeri girdi ve daireme göz gezdirdi. İkimiz de yeniden bir araya gelmemizin kolay olmayacağını biliyorduk ama şu an için tek istediğim, bir zamanlar tanıdığım ağabeyimin hâlâ karşımda duran kişinin içinde bir yerlerde olduğuna inanmaktı. Önce öfke kabardı, onun kararları yüzünden sık sık hissettiğim acıya karşı şiddetli bir koruyucuydu.

Kapı kapandığı anda kendimi uzun süre kontrol altında tutamayacağımı anladım. "Rehabilitasyonda kalman için para ödedim, Mikey. Temizlenmen ve temiz kalman için! Ve sen öylece gidiyor musun?" Sesim duygularımın gücüyle titriyordu. Dairem birdenbire durumumuzun büyüklüğü için çok küçük, çok sınırlayıcı gelmeye başladı.

Bir an durakladı, sırtı bana dönüktü. Sanki tam da onun beklediği şekilde gevşemiştım. Birkaç sessizlikten sonra arkasını döndü ve bana baktı. Mikey'nin zaten sessiz bir çaresizlikle dolu olan gözleri daha yalvaran bir ifade aldı. "Becks, ben temizim, tamam mı? Söz veriyorum. Bir daha yanına yaklaşmayacağım. Yapamam."

Parmaklarım gergin bir şekilde kazağımın gevşek bir ipliyle oynarken oflayıp pufladım. "Bunu daha önce de söyledin. Defalarca. Ama yine de buradayız."

Sesi ciddileşti, beni ikna etmek için çaresizce çırpınıyordu. "Bu sefer *farklı*, tamam mı? Farklı terapi türleri, daha yeni yöntemler denediler. Artık araçlarım ve stratejilerim var." Ama bunu söylerken bile bakışlarında ince bir kayma, sesinde sözlerini yalanlayan hafif bir tereddüt vardı. Aynı dans, aynı şarkıydı. Rehabilitasyondan her döndüğünde çalan tanıdık bir nakarat.

Her zaman "farklıydı".

Yanağımın içini ısırdım, zihnim acele ediyordu. Burada kolay bir çözüm, hızlı bir düzeltme yoktu. Ama ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da

onu uzaklaştırdım. O benim kardeşimdi ve onu seviyordum. Aynı hatayı tekrar tekrar yapsa bile.

"Uçağın ne zaman?"

Konunun değişmesiyle rahatlamış görünüyordu. "Saat on birde. Seninki?"

"On. Farklı uçuşlar, aynı yer. O zaman havaalanına birlikte gidebiliriz," diye kabul ettim.

Mikey başını salladı, yere baktı. "Teşekkürler, Becks."

Duraksadım, doğru kelimeleri arıyordum. "Bana bir söz ver Mikey," dedim yavaşça. "Eve döndüğümüzde eski arkadaşlarından uzak dur, tamam mı? Bağımlılığının lisede başladığını biliyorum ve aynı insanlar hâlâ orada, seni tekrar içine çekmek için bekliyorlar."

Hemen cevap vermedi ama cevap verdiğinde gözlerinde yıllardır görmediğim bir samimiyet vardı. "Söz veriyorum. Söz veriyorum."

Mikey'nin sözlerinin ağırlığı aramıza ağır bir şekilde yerleşti. Gözlerinde daha önce sayısız kez gördüğüm bir çaresizlik vardı ama bunun altında yatan bir kararlılık da var gibiydi. "Yemin ederim Becks, evde kalacağım. Seninle ya da annemle olmadıkça hiçbir yere gitmeyeceğim. Ben değiştim."

Boğazımda bir yumru oluştu. Tanrım, ona inanmayı ne kadar çok istiyordum. Ama defalarca benzer yeminler etmiş ve kısa bir süre sonra onları -ve kalbimi- paramparça etmişti. "Boş odada en son burada kaldığın zamandan kalma kıyafetlerin var," demeyi başardım, sesim sabitti.

Gözleri buğulandı. "Teşekkürler," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu.

Koridoru işaret ederek, "bavulun da koridordaki dolapta," diye ekledim.

Boş odaya gitmek için dönmeden önce Mikey beni sıkıca kucakladı, çenesi başımın üstünde duruyordu. Vücudunun sıcaklığını, kalbinin yavaş ritmik atışını hissettim. Rahatlatıcı ve tanıdıktı. Ama geçmişimizin hayaleti bir hayalet gibi üzerimizde dolaşıyor, o ana gölge düşürüyordu.

"Teşekkür Becca," diye mırıldandı saçlarıma.

Kucaklaşmayı keserek koridordan aşağı koştu ve beni oturma odasında bıraktı. Kapı aralığına yaslandım, derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Hayatıma her geri döndüğünde, beraberinde kaosu da getiriyordu. Ona daha önce onu kurtarmaya devam etmeyeceğimi, artık benimle kalmasına izin vermeyeceğimi söylemiştim. Bir yere bir çizgi çekmeliydim. Ama az önce kaybolduğu koridora bakarken kararlılığım sarsıldı. O benim kardeşimdi. Benim etim ve kanımdı.

Gözümün önünden bir anı geçti: çocuktuk, gülüyorduk, arka bahçede oynuyorduk, o zamanlar dünya çok daha basitti. Ama o günler çoktan gitmiş, yerini rehabilitasyon ziyaretleri, uykusuz geceler ve ağlamaklı yüzleşmelerle dolu bir gerçeklik almıştı.

Aklımdan bir düşünce geçti - annemin ima ettiği sürpriz bu muydu? Telefonda üstü kapalı konuşmuş, bir Noel mucizesi hakkında üstü kapalı ipuçları vermişti. O zaman bir tür hediye kastettiğini düşünmüştüm. Ama şimdi, Mikey'nin dönüşünü mü kastettiğini merak ediyordum.

İçimi çektim ve bir an için gözlerimi kapattım. Belki bu sefer farklı olacaktı. Belki de her şeye rağmen Mikey sonunda köşeyi dönmüştü. Sadece bu olasılık bile kalbime kırılğan bir umut duygusu getirmişti. Ama aynı zamanda kendimi korumam, olası bir kalp kırıklığına karşı kendimi korumam gerektiğini de biliyordum. Umut ve kendini koruma arasındaki bu hassas denge, önümüzdeki günlerde benim ip cambazlığım olacaktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 22

OceanofPDF.com

BECCA

T Sabah güneşi panjurlarımın arasından süzülüyor, odayı altın sarısı bir renge boyuyordu. Dışarıda sokakların çoktan hayatla dolup taşığını bildiğim halde New York sabahının nasıl bu kadar huzurlu görünebildiği beni hep şaşırtmıştır. Kahve fincanımı kucaklayarak pencere kenarına oturdum, sıcak içecek ve serin sabah havasının kontrastının tadını çıkarıyorum.

Tanıdık bir ayak sesi hayallerimi bozdu. Mikey, karmakarışık saçları ve dünkü giysileriyle çok yorulmuş gibi görünüyordu. Bazen onun bu halini tanıyamadığımı hissediyordum.

"Günaydın," diye mırıldandı, sesi kısıktı. Bakışları mutfakta gezindikten sonra masanın üzerinde duran özenle paketlenmiş hediyelere takıldı. Gözlerinde umutlu bir parıltı belirdi. "Hey, bunlardan biri benim için mi?"

Uzun bir yudum aldım, taze demlenmiş kahvem tadı dilimde acı-tatlıydı. "Hediye rehabilitasyondur," diye cevap verdim. Ses tonumda bir ısırık vardı, ama kahretsin, bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacı vardı.

Kaşlarını çattı, gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. "Beni anneme ispiyonladın, değil mi?"

"Hayır," diye nefes verdim, bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırarak. "Ama bunun gibi bir numara daha yaparsan, yaparım. Bir kalp atışında."

Mikey'nin ağzı yüzünü buruşturdu. "Sana söylüyorum, artık her şey farklı. Sadece... Bilmiyorum, bana güvenemez misin?"

Neredeyse gülecektim. "Sana güvenmek mi? Mikey, sana her güvendiğimde kendimi hayal kırıklığına uğratmış gibi oluyorum. Şarkı hep aynı ve açıkçası bu danstan bıktım."

Tezgâha yaslanmış, yaşından çok daha genç görünüyordu. "Bak Bec... Deniyorum. Gerçekten deniyorum. Tamam mı?"

Tereddüt ettim. Bir yanıma ona inanmak istiyordu - o çaresiz, küçük kız kardeş yanıma. Ama diğeri, onun pisliğini temizlemiş ve bağımlılığının verdiği zararı görmüş olan tarafım, şüpheli kalmaya devam etti.

Ortam gerginleşmeye başladı. Dışarıda bir siren çalıyor, bir köpek havlıyor ve New York'un sabahki uzak sesleri aramızdaki sessizliği dolduruyordu.

Sonunda pişmanlık dolu bir sesle içini çekti. "Toplanmayı bitireceğim. Uçuş benim zavallı kızıma beklemeyecek."

Omuzları çökmüş bir halde dışarı çıkışını izledim. İşte böyle anlarda eski Mikey'i özliyordum. Şeker zulamı çalmak için odama gizlice giren ya da sırf kıkırdamamı duymak için saçma sapan masallar uyduran.

Bir Uber çağırdım ve otuz dakika sonra geldi, farları gri sabahı delip geçiyordu.

Geldiğinde ", " dedim. "Gitme zamanı."

Tek kelime etmeden apartmandan çıkıp serin havaya girdik. Etrafımızdaki kirazlı Noel dekoruna odaklandım, mevsimin mutluluğunun Mikey hakkındaki duygularımı uzak tutmasına izin verdim.

Ağabeyim gözlerini sokaklardan geçene dikmişti ve sıkı çenesinden kendi düşünceleri içinde boğulduğunu anlayabiliyordum. Ben de kendimi her zaman onun etrafında döne-yormuş gibi görünen derin bir endişe kuyusuna düşerken buldum.

Bu duyguları bir kenara itmeye çalışarak başımı salladım. Bunun neşe ve yeniden bağlanma zamanı olması . Döndüğümde beni bekleyen çocuklar vardı ve onları her düşündüğümde içimde ılık bir mutluluk ve beklenti balonu büyüyordu. Yüzleri, sesleri, bana hissettirdikleri - bu anılara bir can simidi gibi sarıldım.

LaGuardia'ya vardık ve havaalanının vızıltısı hemen üzerimize çöktü. Bavulumu bagajdan çıkarırken Mikey'ye yan gözle baktım. Bir şekilde daha küçük görünüyordu ve her şeye rağmen kalbimi bir endişe kapladı.

"İyi uçuşlar," dedim, gözümün önünden kaybolduğunda başını belaya sokacağından korkmama rağmen sesim sabitti.

Gözleri benimkilerle buluştu, bir şeyler arıyordu. Belki affedilmeyi, belki anlaşılmayı. Ama bunu ona emin . Her şeyden sonra olmaz.

"Evet. Orada görüşürüz, tamam mı?" "TAMAM."

Tek bavulunu kaptığı gibi havaalanına yöneldi ve kısa süre içinde kalabalığın içinde gözden kayboldu. Gittiği anda uzun bir iç , aklım başımdan gitmişti.

Yaptığı yanlışların listesi uzundu. Hırsızlık, eve gelmediği geceler, ancak ertesi sabah kafası güzel ya da akşamdan kalma olarak dönmesi. Ve bir de o gece vardı - hala tüylerimi diken diken eden - kendi evime girdiğimde satıcısını kanepemde uzanırken bulduğum gece. Bu dehşet verici olay, kendimi kendi inimde avlanmış bir hayvan gibi hissederek dairem için bir Ring sistemine yatırım yapmama neden oldu.

"Aile böyle bir şey mi olmalı?" diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Uçağa binmem uzun sürmedi, uçağın uğultusu pencereden dışarı bakarken kafamda dönen düşüncelere fon oluşturunuyordu. Uçmak benim için her zaman gerçekliğin askıya alındığı bir an, aşağıdaki dünyanın hem uzak hem de büyüleyici görüldüğü bir zaman olmuştu. Bir an New York'un üzerindeydik, şehir çok küçük görünüyordu ve sonra aşağı iniyorduk.

Maine'e doğru inmeye başladığımızda, aşağıdaki tuval nefes kesici bir kış harikası panoramasına dönüştü. Dışarıdaki güzelliğe rağmen mideme bir huzursuzluk yerleşti.

Gelen yolcu kapısından çıkış yolunu bulduğumda, koşuşturmacanın ortasında annemi ve yanında uzun boylu, geniş omuzlu ve çiğ bir erkeksilik yayan birini gördüm. Hayal görmediğimden emin olmak için birkaç kez göz kırptım. Tuzlu ve biberli saçları onu gerçek hayattaki George Clooney ikizine benzetiyordu. Derin mavi gözleri, viski ve gece kamp ateşi eşliğinde anlatacağına emin olduğum hikâyeler taşıyordu. Ayrıca tam olarak çıkaramadığım bir aşinalık da vardı.

Çantam omzumda zıplarken koşarak yanına gittim. "Hey anne!"

"Oh, tatlım!" Beni birkaç saniye kucakladıktan sonra çekildi ve yanındaki adama baktı.

"Peki, arkadaşın kim?" diye sordum.

Annemin yüzü aşk piyangosunu kazanmış gibi parlıyordu. Kolunu zarifçe onun koluna doladı, gözleri parlıyordu. "Sevgilim, Salvatore'la tanış."

Bana bir sırıtış fırlattı, tüm cazibesi ve rahat özgüveniyle. "Lütfen, sadece Sal.

Sadece annen bana Salvatore demekte ısrar ediyor."

"Kulağa çok *seksi* geliyor," dedi Cheshire kedisi gülümsemesiyle.

Kafamı salladım, beynim bu dönüşü anlamaya çalışıyordu. "Erkek arkadaşın mı var? Ve bitmek bilmeyen telefon görüşmelerimiz sırasında

bu küçük ayrıntıyı atlayabilir misin?"

"Şey, bilirsin işte," diye omuz silktili annem, dudaklarında nazlı bir gülümseme vardı. "Bunu bir sürpriz yapmak istedim."

Onu şakacı bir şekilde dürttüm. "Sinsi anne." Ama gerçekten kalbim kabardı. Çok şey yaşamıştı; mutluluk için ikinci bir şansı hak ediyordu. "Tamam, bu oldukça destansı bir sürpriz," diye itiraf ettim ve onu bir kez daha kucakladım.

Onu bıraktığımda Sal bana elini uzattı. "Sonunda seninle tanışmak bir zevk Becca," dedi. "Söylemeye gerek yok ama annenin senin hakkında söyleyecek iyi şeylerden başka bir şeyi yok."

Elini tuttum ve bir kez daha onun elini tutarken hissettiğim çılgınca aşinalık beni çarptı. Her nasılsa, sanki daha önce el sıkışmışız gibiydi.

Tanışma faslı bittikten sonra ikisi komplocu bir tavırla birbirlerine baktı.

Gözlerimi kıstım ve şakacı bir suçlama parmağıyla işaret ettim. "Pekâlâ, siz ikiniz, söyleyin bakalım. Neler oluyor?"

Annem kıkırdadı, kabarcıklı, bulaşıcı bir ses. İlk kez aşık olan bir genç kız gibiydi. "Oh, sadece ufacık bir sürpriz."

"Yemin ederim, Vegas'a kaçacağını söyleyecek olursan burada bayılabilirim," diye takıldım.

Kahkahalara boğuldular, sesleri geniş havaalanı salonunda yankılandı. "Hayır tatlım, öyle bir şey yok. Söz veriyorum!"

"Eğer bu Mikey hakkındaysa... o zaman spoiler uyarısı. Buraya gelirken o yoldan geçtim."

Sal içten bir kahkaha attı, yoldan geçenlerin dikkatini çeken ve bulaşıcı gülümsemelerine neden olan türden bir kahkaha. "Hayır, hayır, Mikey değil. "

Teatral bir şekilde iç çektim. "Tamam, ben de katılırım. Ama dürüst olmak gerekirse anne, eğer saklanan başka bir George Clooney benzerin varsa, paylaşmalısın."

Annem muzip bir ifadeyle göz kırptı, Sal ise turnayı gözünden vurmuş gibi kolunu anneme doladı.

Onları böyle taze ve aşık görmek içimi ısıttı. Eğer Sal onu böyle parlatıyorsa, benim için sorun yoktu. Kardeşimin uçağının beklerken bir saat kadar daha sohbet ettik ve onun bize doğru geldiğini gördüm.

Derin bir nefes aldım ve Mikey'nin terminalden gelişigüzel çıkışını izlerken içimi kemiren hayal kırıklığını gidermeye çalıştım. Onun minimalist

Tarzı değişmemişti; sadece bir omzuna asılı bir el çantası vardı. Tüm hayatını tek bir çantaya sığdırma becerisi hakkında nasıl şakalaştığımızı hatırladım.

Annemin Mikey'i görünce verdiği tepki, çocuğun kayıp oyuncağını bulmasına tanık olmak gibiydi. Yüzü, onu yıllarca genç gösterecek şekilde aydınlandı. Topuklarını fayanslara vurarak koştu ve Mikey'yi kucakladı.

Durduğum yerden bir kızgınlık hissettim. En son ne zaman böyle içten bir kucaklaşmayı paylaşmışlardı? En son ne zaman ona böyle bir neşe vermişti?

Annemle Mikey'nin konuşmalarını izledim, bir yanım onun kalbini tekrar kırmasının ne kadar süreceğini merak .

Duygularımın girdabında kaybolmuştum, Sal'in yaklaştığını neredeyse fark etmemiştim. Doğal bir rahatlıkla hareket ediyordu ama gözlerinde keskin bir keskinlik vardı. "Orada iyi misin?" Sesinde akıllı bir ton vardı ama şaşırtıcı derecede nazikti.

Gözlerimi kırıpştırarak ona baktım, içimdeki kargaşa bir anlığına durulmuştu. "Ah, evet.

Neden sordunuz?

Sal'in yoğun bakışları yüzümü taradı ve içten içe kıvranmama neden oldu. "Birinin kıçını tekmelemek üzereyim' bakışı var sende," dedi sırtarak.

Kıkırdadım ama ironiyle karışık bir kıkırdama oldu. "Hayır, sadece çalışmaktan ve tatil için hazırlanmaktan yoruludm. Ama fark ettiğin için teşekkürler."

Beni incelemeye devam etti, o tanıdık ama yepyeni gözler her zelliğimi inceliyordu. İçimdeki saklanma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

"Emin misin?" diye sordu endişeyle. "ğle yemeği planlamıştık ama eğer istemiyorsan..."

Hissettiğimden daha büyük bir hevesle başımı sallayarak, "ğle yemeği kulağa harika geliyor. İy bir yemeğe ihtiyacım var. Ve," diye ekledim sırtarak, "annemin yeni adamını sorgulama şansı."

Göğsünde gürleyen derin bir kakhaha attı. "Oh, ben hazırım."

Bu adamdan şimdiden hoşlanmıştım. Arkadaş canlısı ama korkusuz biriydi ve anneme bakışından onun için deli olduğu anlaşılıyordu.

Yine de annem ve Mikey'nin peşinden giderken midemdeki gerginliğe engel olamıyordum. Mikey dışarıdan iyi görünüyordu, şakalaşıyor, gülüyor ve tatil için planlar yapıyordu. Ama onunla bu inişli çıkışlı trene bineli o kadar uzun zaman olmuştu ki, dış görünüşüne aldanmak kolay olmamıştı. Bir zamanlar ona özgürce verdiğim güvenim, sayısız ihanet ve boş vaatlerle zamanla erozyona uğramıştı. şimdi bu umut döngüsünde sıkışıp kalmıştım.

şüphecilik, her zaman temkinli, her zaman izleyen. Her şeyin eski haline dönmesini ne kadar umutsuzca dileysem de, geçmişin izleri sürekli ve beliren bir gölgeydi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 23

OceanofPDF.com

ARCHER

T Uçağın yere inerken hafifçe sallanması beni hayallerimden uzaklaştırdı. Dışarıda, Maine donmuş ihtişamıyla yayılıyordu, ağaçlar ve tarlalar kışın kendine özgü ayazıyla tozlanmıştı. Bu manzara beni her zaman büyülemişti ve her dönüşümüzde sanki ilk kez geliyormuşuz gibi hissediyordum.

Hemen telefonumu çıkardım ve hızlıca babamın numarasını çevirdim. Tanıdık ses kulağımda çınladı ama cevap yoktu. *Muhtemelen dışarıdadır, bir şeylerle meşguldür*, diye düşündüm. *İnsan hayatını kurtarmak için çalışmayı bırakamıyor.*

"Adresi aldık, değil mi?" Ben sordum.

Luke başını hızlıca salladı, parmakları telefon ekranında geziniyordu. "Az önce sana gönderdim. Kontrol et."

Dışarıda arabamız gelmişti, şık siyah makine sabırla yolcularını bekliyordu. Arabaya binen Vinnie heyecanını güçlkle bastırabiliyordu. "Yaşlı adamı görmek için sabırsızlanıyorum," dedi, sesi benim beklentimi yansıtıyordu. "Gerçi Gia ve Guilia'nın bize katılamayacak olması üzücü. Ama tatillerde İtalya tam bir deneyimdir."

Çocukluğumuzda yaptığımız ziyaretlerin anıları yeniden canlandı. Arnavut kaldırımlı sokaklar, akrabalarımızın yankılanan kahkahaları ve taze makarna ve sosların kışkırtıcı aroması.

"Bir an önce oraya dönmeliyiz. Eminim Nonna ziyaret etmediğimiz için bize nazar değdirmiştir bile," diye düşündüm.

Vinnie kıkırdadı, yüzü muziplikle parlıyordu. "Son seferini hatırlıyor musun? Sana tahta spatulasıyla vurmuştu."

Hatırlayınca güldüm. "Hepsi bir cannoli çalmak için. Ama o şey acıtmıştı!" Hatırlamak için kolumu ovuyormuş gibi yaptım ve Vinnie'nin daha da yüksek sesle kahkaha atmasına neden oldum.

Luke'un sesi biraz nostalji taşıyordu: "Dönmeyeli kadar yıl olduğuna inanamıyorum. Ama biliyorsun, İtalya sadece anılardan ibaret değil. O bizim kim olduğumuzun bir parçası."

Her zaman bir espriye hazır olan Vinnie, "En azından üçümüzün bir parçası," dedi. Isaac'i şakacı bir şekilde dürttü.

Isaac kan bağıımız olmayabilirdi ama bu bizim için sadece teknik bir meseleydi. Ailemizin bir parçası olacak kadar uzun süredir ailemizin içindeydi.

Isaac, her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde, "Hey, İtalyan olmayabilirim ama iyi carbonara yaparım," diye cevap verdi.

Portland'ın kıyı cazibesi her zaman nostaljiyi beraberinde getirmiştir, özellikle de Noel sezonunda. Arabamız köşeyi döndüğünde evin ilk bakışlarını yakaladım. Maine'in tarihi mimarisinin modern dokunuşlarla güzel bir karışımı olan ev uzun ve görkemli duruyordu. Taş işçiliği zarıftı, eski dünyanın cazibesini yansıtıyordu ve zengin ahşap panellerle tamamlanıyordu.

Noel, mekânın her santimetrekaresini baştan aşağı öpmüştü. Parıldayan peri ışıkları büyük pencerelerin dış hatlarını izleyerek onları altın sıcaklığının portallarına dönüştürüyordu. Büyük giriş, dalları parıldayan süsler ve yumuşak karla ağırlaşmış iki yüksek köknar ağacı tarafından çerçevelenmişti. Beyaz sütunların etrafına özenle kıpkırmızı kurdeleler bağlanmıştı ve verandada, yumuşak mum ışığıyla aydınlatılmış fenerler akşam esintisinde titriyordu. Kapının üzerinde çam kozalakları, kırmızı meyveler ve narin kar taneleriyle dolu, tatil ruhu yayan devasa bir çelenk asılıydı.

Vinnie'nin sesi transımı bozdu. "Görünüşe göre babamın yeni kadını her şeyi yapmış, ha?" Gözleri beklentiyle parlıyordu. "Güzel bir evi varmış."

Ben eve bakarken, ön kapı bir sıcaklık patlamasıyla açıldı ve babamız ortaya çıktı. O tanıdık, geniş gülümsemesi yüzüne yayılmış, gözleri mutlulukla parlıyordu. Arkasında sadece bize bahsettiği kişi olabilecek bir kadın vardı, varlığı babamın coşkısına nazik bir tezat oluşturuyordu.

"Figli miei!" Babam oğullarım için İtalyanca sevgi dolu bir terim kullanarak haykırdı. Kollarını iki yana açmış, bizi kucaklamaya davet ediyordu.

Bir hareket telaşıyla ona yaklaştık. Yeniden bir araya gelmenin sevinci, her birimizin etrafında sıkıca kavranması, aramızdaki bağı bir kanıtıydı.

paylaştı. Bir babanın kucaklaması gibisi yoktu; ev, güvenlik ve koşulsuz sevgi gibi hissettiriyordu.

Geri çekilerek her birimizin sırtını sıvazladı. "Şu halinize bakın! Yakışıklı adamlar," dedi gururla gülümseyerek. Birkaç dakika sonra babam geri çekildi ve yanındaki kadına işaret etti. "Çocuklar, Mary ile tanışın."

"Sonunda hepinizle tanışmak harika," dedi Mary, sesi sıcak ve davetkârdı. "Sal her biriniz hakkında çok şey anlattı."

Luke, Mary'nin elini tuttu ve nazıkçe öptü. "O zevk bize ait. Bizim ihtiyara katlanabilen her kadın madalyayı hak eder," diye şaka yaptı.

Mary melodik bir sesle güldü. "Tam bir centilmen olduğunu söylemeliyim."

Vinnie dudaklarında muzip bir sırıtişla, "Sadece senin gibi harika birini bulduğu için," diye takıldı.

Isaac eğilerek hepimizin duyabileceğı kadar yüksek sesle fısıldadı, "Bu ikisine dikkat edin, belli ki belalılar. Ailemize hoş geldiniz."

Herkes güldü, ses yeniden bir araya gelmenin sevinciyle yankılandı.

Öne çıktım ve içten bir gülümseme sundum. "Mary, seninle tanışmak gerçekten harika. Sanırım seni daha önce bir yerde görmüştüm. Acaba New York'ta mı çalışıyorsunuz?"

Şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı, "Belki bazı işlerimi görmüşsünüzdür. Fotoğrafçılık yapıyorum, çoğunlukla serbest çalışıyorum."

Başımı salladım. "İşte burada. Çalışmalarınızdan bazılarını gördüğümüze şüphe yok."

Yine de, her ne kadar tuhaf bir his olsa da, bu aşinalıkta daha fazlası olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

CHAPTER 24

OceanofPDF.com

BECCA

"They're Buraya!" Annemin ses çaldı aracılığıyla ve ev ile açık bir neşe notası.

İlk tepkim merak ve biraz da endişeydi. Gizlice bakmak için parmak ucunda pencereye doğru ilerlediğimde, kalbim çılgınca çarptı, ham şok devralırken tüm sinirlerim kayboldu.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım!

Dışarıdaki manzaraya bakarken dünya kendi ekseninde dönüyor gibiydi. Bu herhangi bir aile buluşması değildi - Gallo kardeşler, Isaac ile birlikte, Sal olarak tanıdığım adamı kucaklıyorlardı. Dünyamı en lezzetli yollarla alt üst eden ve ters yüz eden aynı adamlar.

Bir duygu karmaşası gelgit dalgası gibi üzerime çöktü: panik, inançsızlık, korku ve hatta biraz da heyecan. Beynimin mantıklı kısmı sürekli tekrarlıyordu: *Bu gerçekleşiyor olamaz.* Ama işte oradaydılar. Birden Sal'in neden bu kadar tanıdık geldiğini anladım. Vinnie, Luke ve Archer tam olarak ona benzemiyorlardı ama her biri babalarının yüz hatlarını taşıyordu.

"Hey, Becca," Mikey'nin sesi içsel çöküşümü böldü. "Neden öyle geyik gibi bakıyorsun?"

Onu zar zor duydum, kendi düşünce kasırgamın içinde kaybolmuştum. Yanıma geldi ve pencereden dışarı daha yakından bakıp ısıklık çaldı.

"Dalga mı geçiyorsun? Dört erkek mi? Tanrım, yeni insanlarla tanışmaktan nefret ediyorum." Cevap vermemi beklemeden yarı gülümsedi, yarı iç geçirdi ve ön kapıya doğru yürüdü. "Bu tanışma ve selamlaşma işini aradan çıkarsak iyi olur. Hadi bakalım."

Mikey'nin gidişini izlerken zihnim bir mil hızla koşuyordu. Ne yapmam gerekiyordu? Artık tüm sırlarımız ortaya çıkma riskiyle karşı karşıyaydı. Durumumuzun karmaşıklığı kat kat artmıştı.

Toplayabildiğim tüm cesareti toplayarak, kapalı bir kapının ardına sinmekten durumla yüzleşmeyi tercih ettiğime karar verdim. Aynaya son bir kez bakarak kendimi hazırladım, tarafsız ve dostane bir yüz ifadesi takındım ve odadan çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Zemin kata ulaştığımda midem düğümlendi.

Elbette erkekler inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu; dördü de paltolarını ve eldivenlerini çıkarıp flanel ve kot pantolon giymiş devasa, güçlü vücutlarını ortaya çıkardı.

Beni ilk bulan Isaac'ın bakışları oldu. O derin gözler şaşkınlık ve inançsızlık içinde kaşlarını çatı. Ama bakışlarının ağırlığı beni tamamen yere yapıştıramadan, Vinnie'nin nefesi dikkatimi ona doğru çekti.

Her zaman çok canlı ve arsız olan gözleri kocaman birer daire gibiydi. Sanki bir hayalet görmüş gibi gözlerindeki şok hissediliyordu. Hayalet demişken, ikizler bana doğru döndüğünde mideme yerleşen soğuk korku hissi hiç azalmadı. O anda Sal'e o kadar çok benziyorlardı ki, bu benzerlik ürkütücüydü. Yakışıklı yüzlerinde aynı şaşkınlık ifadesi vardı, kaşları kalkık ve ağızları hafifçe açıktı.

Odadaki yoğun sessizlik ağır geliyor, her saniye sonsuzluğa uzanıyordu. Havadaki gerilim o kadar yoğun ki, Luke sessizliği bozup yumuşak bir kıkırdama çıkarana kadar neredeyse kendi kalp atışlarımın kulaklarımda yüksek sesle yankılandığını duyabiliyordum.

"Ee, büyük sürprizimiz bu mu?" Sesinde biraz eğlence vardı ama alttan alta bir kafa karışıklığı seziyordum.

Annem her zamanki gibi neşeli ve sevgi dolu bir varlık olarak kıkırdamaya başladı ve gerginliğin bir kısmını dağıttı. Koluma uzandı, sıcak ve güven verici bir şekilde tuttu. "Gerçekten de sürpriz!" Güldü ve beni grubun içine doğru çekti. "Bak Becca - bunlar senin patronların!"

"Kesinlikle öyleler!" Dedim, sesim her zamankinden daha yüksekti.

"Patronlarım!" "Ne beklenmedik bir sürpriz, Şef," dedi Vinnie, benim sesime uymaya çalışarak ton.

Herkes bu gerçeküstü durumu anlamaya çalışıyordu ve hepsinin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Yüzüm ısındı, eminim ıstakoz kırmızısının hoş bir tonuna dönüştü. İlgi odağı olmak, özellikle de bu koşullar altında, en sevdiğim pozisyon değildi.

Akıl almaz şaşkınlığa rağmen, Vinnie bana küçük, orantısız bir sırtış atarak aradaki buzları eritmeye çalıştı. Archer boğazını temizledi ve onaylarcasına başını salladı. Isaac beni incelemeye devam etti, bakışları yoğundu. Peki ya Luke? Hâlâ hafifçe eğlenmiş görünüyordu, dudaklarında bir sırıtma vardı.

O anda farkına vardım - bu andan geri dönüş yoktu. İki dünyam az önce birbirine çarpmıştı. İçinden geçmekten başka gidecek yer yoktu.

Derin bir nefes alarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Aklıma başka bir şey geldi - Mikey orada değildi. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Annemin sözleri gergin havayı doldurdu. Durumu kısmen anlamış olsa da bir şeylerin ters gittiğini kesinlikle hissedebiliyordu.

"Tamam, bakın, Sal ile tanıştığım da ve sonunda ikiye ikiye bir araya getirdiğimde, onun patronlarınızın babası olduğunu fark ettiğimde, ilk başta endişelendim. Yani, hadi ama! İhtimaller nedir?" Etrafına bakındı ve devam etti. "Sal ve ben konuşmaya başladık ve bunun işleri karmaşıktırdığı konusunda hemfikir olsak da, bu gerçek aşkı durdurmak için bir neden değildi, değil mi?"

"Doğru," dedi Sal sıcak bir sesle. Havadaki gerilime rağmen Sal her zamanki gibi soğukkanlı ve sakindi. Kardeşlerin soğukkanlılıklarını nereden aldıklarını anladım.

İşleri karıştırdı - bunlar annemin sözleriydi. Yarısını bile bilmiyordu.

Isaac kıpırdandı, duruşu biraz sertleşmişti. "Ne tesadüf değil mi?" dedi ama sesindeki gerginlik belliydi.

Ama Vinnie, her zaman araya girip ortamı yumuşatan kişi olarak öne çıktı ve bir kolunu bana dolayarak dostça sarıldı. "Biliyor musun? Bu çok çılgınca ama eğlenceli, değil mi?" Sarılışının sıcaklığı ve sesinin kendinden emin tonu rahatlatıcıydı. Ben de bu jeste karşılık verdim ve içimden yumuşak bir kıkırdama yükseldi. "En sevdiğimiz çalışanımızın annesi babamızla çıkıyor. Mükemmel sayılır, gerçekten."

"Cidden, dünyadaki onca erkek arasından annem babanla çıkmaya mı karar verdi?" İçten bir kahkaha atarak alay ettim. İyi hissettirdi, göğsümdeki gerginliğin bir kısmını hafifletti.

Dışarıda bırakılmak istemeyen Luke yaklaştı ve kollarını uzatarak beni sıcak bir kucaklamanın içine çekti. "Sanırım ailelerimizin kaderinde iç içe olmak varmış," diye fısıldadı, nefesi kulağımı gıdıklıyordu. Sonra beni serbest bıraktı.

Elimi güven verici bir şekilde sıktı. Bu basit jest çok şey anlatıyordu. "Bunu atlatacağız" demenin bir yolu vardı.

Sonra Isaac'e sarıldım, bedenindeki sertliği hissettim. Kucaklaması kısa sürdü ama kendi tarzında rahatlatıcıydı. Ve Archer beni kendine çekti. Sarılması sıkıydı, sanki tüm duygularını kelimeler olmadan aktarmaya çalışıyordu.

Uzaklaşarak her birine baktım. "Bunu hazmetmenin çok zor olduğunu biliyorum. Benim için de çok fazla!" Bakışlarım her birinin yüzünde gezinirken gülerek itiraf ettim. "Ama hadi kutlayalım, değil mi? Gerçek aşk havada!"

Sal ve annemin yüzlerindeki sıcak bakışlar, tavrımdan memnun olduklarını gösteriyordu.

Ancak, giderek azalan garipliğe rağmen, diğer ayakkabı düştüğünde ne olacağını merak etmekten kendimi alamadım. Ve düşeceğinden hiç şüphem yoktu - *sert* bir şekilde.

CHAPTER 25

OceanofPDF.com

I Beklenmedik ifşaatın arka planında onun varlığının yan yana gelmesi kafa karıştırıcıydı. İlk, kısa süreli düşüncem

Becca'nın güzelliğini, saçlarının omuzlarından aşağıya dökülüşünü, her zaman içimi delip geçen gözlerinin canlı tonunu takdir ediyordum. Ondan uzakta geçirdiğim iki gün bana küçük bir sonsuzluk gibi gelmişti. Ancak bu düşüncenin dinginliği, durumun kaotik bir şekilde fark edilmesiyle hemen bozuldu.

Nasıl oldu da hiçbirimiz bilmiyorduk? Tüm bu durumdaki ironi gözümünden kaçmamıştı. Hepsi de Becca'ya bağlı dört erkek, hiçbirimiz aşık olduğumuz kadının Gallo oğlanlarının babasının yeni aşkıyla bağlantılı olduğunun farkında değildik. Ve bizim, özellikle de bilgili ve kontrollü olmakla övünen benim, gafil avlanmış olmamız gerçeği? Bu hem sinir bozucu hem de alçaltıcıydı.

Mary, her nazik ev sahibesi, odadaki gerginlik akımından habersiz görünüyordu. "Gelin," diye seslenerek yemek odasına doğru ilerledi. "Hepiniz açlıktan ölüyor olmalısınız."

Sal bize hüznü bir bakış atarak onu takip etti, belli ki oyundaki garip dinamikleri sezmişti. Çift odadan çıktıktan sonra aceleyle Becca'nın yanına gittim.

Bunu biraz zor kabul ediyordu, anlamlı gözleri biraz fazla genişti, içinden yükselen kahkahanın hafif manik bir tonu vardı. Karakterinin dışındaydı, durumun ortak saçmalığını yansıtan bir tür gergin kahkahaydı.

Bir adım daha yaklaştım, sesim alçak bir gürültüydü. "Hey - derin nefes al." Bu sadece onun için bir tavsiye değildi; kendime tekrarladığım bir mantraydı. Buna rağmen

Dünya ayaklarımızın altından kayıyor gibi görünse de tek bir şey vardı: Ona duyduğum çekim ve aramızdaki söze dökülmeyen bağ.

Eliyle ağzını kapatarak kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Isaac, dünyadaki onca çılgınlık arasında," diye fısıldadı, hâlâ kıkırdıyordu. "Bu en beklenmedik olanı olmalı."

"Bu konuda tartışmayacağım," diye cevap verdim, küçük, güven verici bir gülümseme sundum. Elimi uzatıp onun elini kendi elime aldım. Bu dokunuş ikimiz için de topraklayıcı oldu.

Oda yaklaşan yemeğin kokusuyla dolmaya başladı, kokular anlık bir dikkat dağıtma işlevi görüyordu. Ancak Sal ve Mary'nin yemekleri hazırlanırken ve hepimiz normal akşam yemeği sohbetlerine katılmaya çalışırken bile, süregelen bir merak duygusu, bir dizi cevaplanmamış soru vardı.

Biz birlikte dururken, yemek odasının girişinde uzun boylu bir figür belirdi. Bakışlarım yeni gelene kaydı. Zayıf ve biraz da sıırım gibiydi. Becca'ninkiyle neredeyse aynı tonda ama biraz dalgalı olan koyu renk saçları geriye doğru taranmıştı ve delici gözleri odayı taradı, özellikle Becca ve dördümüzün üzerinde durdu.

Kesin bir şey söyleyemezdim ama sanki bir şeyleri bir araya getiriyor gibiydi, düşünceli ifadesi merakını ele veriyordu. Becca'yla paylaştığı sayısız anı ve sırdan bahseden belirgin bir koruyucu havası vardı.

"Yani," dedi, ses tonu şüpheliydi. "Bunlar o adamlar, ha?"

Becca araya girerek, "Çocuklar, bu Michael, benim kardeşim," diyerek kısa süreli gerginliği bozdu. "Michael, bunlar benim patronlarım, Gallo kardeşler: Archer, Luke, Vinnie," diye sırayla her birini işaret etti, "ve bu da Isaac Tyson."

"ama kardeşim, kimse bana Michael demez. Adım Mikey."

Ellerimizi teker teker sıktı, bakışları her üzerinde gezindi.

Yüzünde rahat bir gülümseme olmasına rağmen gergin bir hali vardı.

"Demek ünlü patronlar bunlar, ha?"

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim el sıkışırken, avucu serin ve biraz nemli.

Ani bir boşluğa ya da belki sadece yapacak bir şeye ihtiyaç duyan Becca geri çekildi. "İçecek bir şeyler?" diye sordu, sesinde zoraki bir neşe vardı, gözleri endişeyle dalgalanıyordu.

"Bir viski iyi olurdu," diye gürledi Sal'ın sesi mutfaktan. Alkolden söz edilmesi Archer'ın şaşkınlık sisini yarmış gibiydi, yüzü

Şarap ihtimaliyle bir an için parlıyor.

Hepimiz içki siparişlerimizi verdik, gerçi alkolden söz edilmesi Mikey'yi biraz ürkütmüş gibiydi.

"Gidip anneme yardım edeyim," dedi. Odadan çıkıp mutfığa girmeden önce cevap beklemedi.

Barda Becca'ya katılarak içkileri doldurmasına yardım ettim, ellerimiz ara sıra birbirine değiyordu. "Ee," diye başladım, hafif bir tonda konuşmayı tercih ederek, "annenin bir Gallo ile çıktığını nasıl gözden kaçırdın?"

İçini çekti, "Gerçekten mi? Biriyle çıktığını söylemişti ama ciddi bir şey söylememişti. Ve asla bir isim vermedi. Bilseydim..."

Kapı açıldığında, Mary bir özgüveni ve bir baletin zarafetiyle odaya girdi. Bir dizi renkten oluşan bir salatayla dolu ağır bir kaseyi dengede tutarak atmosferi yeniden canlandırmaya çalıştı. Ancak oda gerginlikle doluydu, söylenmemiş sözler ve duygulardan oluşan elle tutulur bir sis vardı.

"Bu büyük bir şok oldu," dedim gülümseyerek. "İtiraf etmeliyim ki."

Mary gerçek bir neşeyle, "Sal ve ben bunun herkes için çok hoş bir sürpriz olacağını düşündük. Bir tür erken Noel hediyesi." Etrafına bakındı, gözleri her yüzü taradı, coşku olmasa bile bir anlaşma işareti bulmayı umuyordu.

Becca'nın yanıtı başka bir kahkaha şeklinde geldi. Ama daha önce duyduğum içten kıkırdamalarının aksine, bu seferki farklıydı. Akordu bozuk bir enstrümandan çalınan bir melodiyi dinlemek gibiydi.

Mary, annelik içgüdülerini hemen devreye girerek kızının rahatsızlığını giderdi. "Tatlım, iyi misin?" Gözlerindeki endişe çok belirgindi.

Becca ortamı yumuşatmaya çalışarak biraz titrek bir sesle cevap verdi: "Ben kesinlikle iyiyim anne. Bu... sadece... büyük bir sürpriz oldu, anlıyor musun?"

Ağır bir odayı aydınlatmaya her zaman hazır olan Vinnie, söz alma sırasının kendisinde olduğuna karar verdi. Çocuksu bir sırıtişla, "Mary, bize kesinlikle bir sürpriz yaptın. Ama dürüst olmak gerekirse, iyi bir sürpriz oldu."

Ancak Mikey'nin yaklaşımı tamamen farklıydı. Yorum yaparken sesinde hafif bir gerginlik vardı. "Biriyle görüştüğünü fark etmemiştim bile." Altında yatan suçlama aşikârdı. "Neden bana söylemedin?"

Mary oğluna bir kaşını kaldırdı ama ses tonuyla ilgili bir şey söylemedi. Belli ki olay çıkarmak istemiyordu. Salatayı masaya yerleştirmekle meşgul oldu ve yemek takımının geri kalanını ustalıkla düzenledi. "Sen ve ben bunu havaalanında konuşmuştuk, Mikey. Ayrıca, haberi paylaşmadan önce bunun ciddi bir şey olduğundan emin olmak istedim. Ve şimdi ciddi olduğundan emin olduğuma göre, işte buradayız!"

Mikey'nin ilgisini çekmek ve belki de kopmakta olan fırtınayı dindirmek için, "Mikey, bir şeyler içmek ister misin?" diye sordum.

Ama kelimeler dudaklarımdan tam olarak çıkamadan Becca araya girdi, sesi sertti, "Suya yapıyor."

Ortam daha da gerginleşti. Mikey'nin gözleri Becca'ya hançer gibi saplandı. Dudaklarının sert çizgisinde ve çenesinin sıkılığında açıkça görülen kızgınlık beni meraklandırdı. Ama düşüncelerini dile getirmekten kaçındı. Sadece su bardağını kaldırdı, yavaş ve kasıtlı bir hareketle içti, gözleri Becca'nın kilitlenmişti.

Bu odadaki alt akımların yalnızca Sal ve Mary'nin sürpriz birleşmesiyle ilgili olmadığı anlaşıyordu. Becca ve Mikey arasındaki dinamik karmaşık ve katmanlıydı. Paylaştıkları geçmiş her ne ise, kesinlikle karmaşıktı.

Sessiz konuşmalar ve heyecanın düşük uğultusu arasında, Sal meşhur lazanyasından büyük bir tepsiyi dengede tutarak içeri girdiğinde bir an için odadaki gözlemlerimden sıyrıldım. Aroma, domates, peynir ve taze pişmiş makarnanın davetkâr kokusuyla odayı neredeyse anında doldurdu. Ağzım beklentiyle sulandı.

Becca, belki de sürprizler kasırgası içinde bir nebze normallik arayarak, "Bu yeni bir masa mı?" diye sordu.

"Ne kadar güzel, değil mi?" Mary elini pürüzsüz ahşap tablanın üzerine koyarak sordu. "Bir emlak satışından aldım. Ben *satın aldım* - büyük, güçlü Sal onu alıp içeri taşıyan kişiydi." Mary yaptığı şakaya güldü, Sal gülümseyerek onun kolunu sıktı.

Sal gülümsedi. "Bu bir antika - ve söyleyebileceğim kadarıyla el yapımı. Ve çok da uygun. Büyük bir aile için büyük bir masa."

Sal ve Mary arasındaki bir bakış binlerce kelimeyi ifade ediyordu. Gülümsemeleri, paylaşılan sırların ve sessiz sohbetlerin dansı, odayı daha sıcak hissettiriyordu. Benim kardeşlerle paylaştığım bakışlar daha çok meraklı bakışlardı.

Herkes yerleştikten ve yemekler servis edildikten sonra Sal kadehini kaldırarak dikkat çekme işareti verdi. Oda sessizleşti, tüm gözler onun üzerindeydi.

"Aileye," diye başladı, bu kelimeyi tekrar kullanırken sesi derin ve yankılıydı. "Beklenmedik buluşmalara, yeniden bir araya gelmelere ve bizi birbirimize yakınlaştıran anlara. Yıl sona ererken, her anın, her bağlantının ve her ortak kahkahanın değerini bilmenin önemini hatırlıyorum. Bağlayan bağlara ve bizi bekleyen geleceğe."

Sözleri odayı doldururken, gözlerim istemeden Becca'nınkileri buldu. Söylenmemiş bir anlayış, Sal'in duygularını yansıtan sessiz bir konuşma vardı. Evet, bu toplantı bir tatil buluşmasından çok daha fazlasıydı.

Kadeh kaldırmanın ardından mırıldanan alkışlar sıcaktı ve Sal'in içten sözleri için gerçek bir takdirle doluydu. Ancak herkes yemeğine geri dönmeden önce Sal'in bir başka sürprizi daha vardı.

Boğazını temizleyerek, gözlerinde bir parıltıyla Mary'nin eline uzandı ve onu ayağa kalkmaya teşvik etti. Birlikte, aşık iki genç gibi görünüyordardı, etraflarındaki dünya kayboluyordu.

"Paylaşmak istediğimiz başka haberler de var," diye söze başladı ve odanın üzerine bir sessizlik çökmesine neden oldu. "Mary ve ben evleniyoruz!"

CHAPTER 26

OceanofPDF.com

T Sal'in açıklamasından sonraki an uzadı, zaman gerçekliğin acımasız bir oyunuyla uzadı. Etrafıma bakındım, yüz ifadelerine baktım. Oturan herkesin ifadeleri, evrenin bana dünyanın en kötü şakasını yaptığını hissettiriyordu. Bakışlarım annemin parlayan yüzüne yerleşti ve midem içgüdüsel bir takla attı. Tanrım, eğer şimdi o iki lokmalık lazanyayı midemde tutmayı başarırsam, bu tam bir mucize olurdu.

Sessizlik ağırdı, sadece gümüş takımların yere bırakılırken çıkardığı şangırtılarla bölünüyordu. Herkes şok olmuş gibiydi. Vinnie'ye doğru bir bakış attım, gerginliği onun bozmasını bekliyordum. Ama o bile bir an için ne diyeceğini şaşırmış gibiydi; gözleri kocaman, ağzı bir karış açıktı.

Sahip olduğumu bilmediğim oyunculuk yeteneğimin her bir parçasını toplayarak, toplayabildiğim en parlak, en sahte gülümsemeyi yapıştırdım. "Aman Tanrım, anne!" Sandalyemden sıçrayarak haykırdım. Ona sarıldım, içimdeki ses şiddetli bir isyan başlatacakmış gibi hissetse de mutluluğumu ve desteğimi belli etmek için elimden geleni yaptım.

Kulağına yakın bir yerden fısıldayarak, sözlerimdeki samimiyeti bulmaya çalıştım: "Senin adına çok mutluyum."

Kendimi geri çektiğimde, muhtemelen tepkimi ölçmek için mutluluk ve belirsizlik karışımıyla dolu sulu gözlerini yakaladım. Annem yıllardır tek başınaydı ve yalnızlığın yükünü taşıyordu, özellikle de Mikey ve ben kilometrelerce uzakta yaşarken. En azından onun adına mutlu olabilirdim.

Luke benim yönlendirmemle -ya da belki de sadece anı kurtarma ihtiyacı hissetti- ayağa kalktı ve Sal'i sırtından alkışladı. "Tebrikler baba. Oldukça Ama sen her zaman sürprizlerle dolusun."

Oda yavaş yavaş kahkahalar, tebrik okşamaları ve ortak fısıltılarla doldu. Nefes almak için bir an durdum ve koltuğuma geri kaydım.

Vinnie sonunda sesini yükseltti. "O zaman sanırım büyük, mutlu bir aile olacağız. Noel çılgın olacak!"

Homurdandım. Isaac'ın masanın karşısından sırtıtışını yakalayınca, "Yılın yetersiz ifadesi," diye mırıldandım içimden.

Archer kadehini kaldırdı, "Hayatta beklenmedik ve ne kadar alışılmadık olursa olsun mutluluğu bulmaya."

Kadehimi onunkiyile tokuşturdum, gözlerimiz kısa bir süre buluştu. "Duyduk duymadık demeyin," diye fısıldadım şarabımdan uzun bir yudum alarak.

Odadaki atmosfer, sisin kalkarak güneşli bir günü ortaya çıkarması gibi şaşkınlıktan sıcaklığa dönüştü. Herkes beklenmedik haberi sindirmeye çalışırken bir "tebrikler" kakofonisi ve bardak şıngırtıları yankılandı. İçkiler biraz daha şevkle dolduruldu, kahkahalar biraz daha yüksek sesle atıldı annemle Sal'in duyurusunun gerçekliği yerleştikçe ruh hali hafifledi.

Annem ilgi ve iyi dileklerin ışıltısının tadını çıkarırken, benim için çok şey ifade eden adamlara göz ucuyla baktım. Archer bakışlarımı hem güven verici hem de sinir bozucu bir sakinlikle karşıladı. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor muydu? Gözlerinde sessiz bir anlayış vardı, sanki bu yeni dönemeci atlatacağımıza dair sessizce söz verir gibiydi.

Vinnie, Vinnie olarak, içtenlikle güldü, herkesle kadeh tokuşturdu, hatta esprili bir kadeh kaldırma teklifinde bulunacak kadar ileri gitti. "Beklenmedik aile buluşmalarına! Sürprizlerimiz hiç bitmesin... ya da şarabımız." Göz kırptı ve gruptan kıkırdamalar yükseldi.

Ama tepkileri beni en çok etkileyenler Isaac ve Luke oldu. Isaac'te iki beden küçük bir takım elbiseye sığmaya çalışan bir adam gibi bir rahatsızlık vardı. Gözleri benimkilerle karşılaştığında sanki yüzleşmeye hazır olmadığı duygularını geri itiyormuş gibi gözlerini kaçırıyordu. Sal onun biyolojik babası olmayabilirdi ama Sal ve annemin evli olması ilişkimizi en az diğerleri kadar karmaşık hale getirecekti.

Ve sonra Luke vardı. Tatlı, koruyucu Luke. Endişesi yüzüne kazınmıştı, sanki eksik parçaları olan bir bulmacayı çözmeye çalışıyordu. Kafasında dönen dişlileri neredeyse görebiliyordum, sadece sürpriz nişanı değil, aynı zamanda bunun karmaşık ilişkimiz üzerindeki etkilerini de değerlendiriyordu.

Dikkatimi tekrar şenliklere verdim ve aklımın bu birleşmenin getireceği kaçınılmaz komplikasyonlara kaymasını engellemeye çalıştım. Şimdilik annem mutluydu ve önemli olan da buydu.

Mikey uzak durmuş, sanki sahnenin bir parçası değilmiş gibi izliyordu. Konuştuğunda, sanki bu da hayatını altüst eden bir başka şeymiş gibi konuşuyordu. "Dört kardeş... tam olarak hayal ettiğim gibi değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, annemin hep bir erkek bulacağını düşünmüştüm ama bu kadar çok çocuğu olan birini değil." Tıksınmış gibi başını salladı.

"Sadece nazik ol," diye uyardım onu. "Hoşuna gitmemesi önemli değil. Bu annem ve onun mutluluğuyla ilgili."

"Her neyse." Sessizliğe gömüldü.

Sal, ben geldiğimden beri olduğu gibi soğukkanlıydı, gerçi Mikey'le konuşmamı duyduğunu sanmıyordum, annemle kur yapma hikâyelerini anlatmaya başladı, her anekdot bir öncekinden daha komikti. Annem kızardı ama elini sıkıca onun elinin içine koyarak güldü.

Kahkahalara, neşeye ve gerçeklikten geçici kaçışa yaslandım. Ancak daha sessiz anlarda, kahkahalar azaldığında ve konuşmalar mırıltılara dönüştüğünde, düşüncelerim kendi mutluluğuma geri döndü. Annemin yeni keşfettiği sevgiyi kutlarken kendi feda edebilir miydim? Bu sorunun ağırlığı, önümde uzananlar beni bunaltmakla tehdit ediyordu.

Bu duyguları bir kenara iterek şimdiki zamana yeniden odaklandım. Her seferinde bir kriz, diye kendime hatırlattım. Şu anda kadeh kaldırmalar, gülümsemeler ve iki ailenin birleşmesi söz konusuydu.

Büyük duyurunun ertesi sabahı, yorganın altına gömülmüş, dünyanın yok olmasını diliyordum. Alarmım çoktan çalmıştı, bangır bangır ısrarı huzurlu sabahı delip geçiyordu. Hayal kırıklığıyla homurdanarak alarmı susturdum ve battanîyelerin rahatlatıcı cazibesine teslim oldum.

Eğer annem ve Sal evlendilerse, ben, Isaac ve Gallo çocukları ne olacaktık? Bu düşünce zihnimde dönüp duruyordu. Zaten potansiyel poliamorinin karmaşık sularında geziniyorduk, ama üçünün üvey kardeşim olması katmanını eklemek? Bu hiç beklemediğim bir değişiklikti.

Toplumun daha az umursayamayacağım yargıları olsa da, bu benim bile geçmekte tereddüt ettiğim bir çizgiydi.

Orada yatariken, içimde dönüp duran duyguların ritmik bir hatırlatıcısı olan kalp atışlarımın sabit gümbürtüsünü hissedebiliyordum. Kalbinizle aklınızın çeliştiğini bilmek tuhaf bir duyguydu. Umutsuz bir romantik olan kalbim aşk, bağılılık ve eşsiz bir bağ vaadini fısıldıyordu. Her zaman pragmatik olan aklım ise tüm bunların imkânsızlığıyla alay ediyordu.

Öylece uzanmanın hiçbir şeyi çözmeyeceğine karar vererek kendimi ayağa kaldırdım ve banyoya doğru yürüdüm. Serin fayanslar ayaklarıma iyi geliyordu ve annemin evinin tanıdık çevresi kısa bir rahatlık anı sundu. Duşu açtım, ben soyunurken suyun ısınmasına izin verdim. Buhar aynayı bulandırmaya başladı ve ben de içeri girerek ılık damlacıkların üzerimden akmasına izin verdim.

Suyun verdiği his her zaman kendimi kaybetmeme neden oluyordu ve kısa süre içinde erkeklerin o her şeyi tüketen düşüncelerine geri dönüyordum. Kahkahalar, sıcaklık, kimya - sarhoş ediciydi. Su vücudumdan aşağı süzülürken, zihnim en iyi özel anlara bırakılmış senaryolara sürüklenmeye başladı. Vinnie ile çalınan bakışlar, Isaac ile yapılan yoğun konuşmalar, Luke'un şakacı sataşmaları ve Archer ile aramızdaki yadsınamaz bağ. Sahneler canlı bir şekilde oynanıyor, beni fantezinin derinliklerine çekiyordu.

Ama başımı sallayarak kendimi gerçekliğe geri dönmeye zorladım. Fanteziler neyse de gerçekler çok daha karmaşıktı. Su soğumaya başlamıştı, bu da evrenin dışarı çıkıp günle yüzleşme zamanının geldiğine dair pek de ince olmayan bir işaretiydi.

Giysilerimi giyerken hafif bir ses düşüncelerimi böldü ve hafif aralık kapıdan annemin başını görmek için döndüm. Benimkine çok benzeyen mavi gözleri, endişe ve eğlence karışımı bir ifadeyle yüzümü taradı. "Tanrım, Beck, neredeyse öğlen oldu! Hiç bu kadar geç uyumazdın. Her şey yolunda mı?"

Şakaklarımı ovuşturarak güven verici bir gülümsemeye çalıştım. "Son zamanlarda çok meşguldüm anne. Sanırım beni yakaladı."

Odaya adımını attı, narin çiçek parfümü bana doğru yayılıyordu. Kapıyı yavaşça arkasından kapatarak yatağımın kenarına oturdu. "Tatlım, dün gece biraz keyifsiz olduğunu fark ettim. Sen... her şey yolunda mı? Sal ve benimle?"

Kelimelerimi dikkatle seçerek tereddüt ettim. "En hafif tabiriyle sürpriz oldu. Ama sen mutluysan anne, önemli olan tek şey bu."

Yüzü yumuşadı, minnettar bir gülümseme dudaklarını büktü. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük. Peki ya çocuklar? Hâlâ onlarla çalışmak zorunda olduğunuzu biliyorum. Bu çok beklenmedik bir şey olmalı."

Kıkırdadım ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına ittim. "Bir de bana sor. Sal'in tanıdık geldiğini biliyordum. Ama yeni sevgilinin patronlarımdan üçünün babası olması? Bu bir sonraki seviye."

Mary başını eğdi, yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Sana iyi davranıyorlar mı?"

Gallo kardeşlerle paylaştığım pek çok kahkaha, dostluk ve gerçek bağ anını hatırlayarak başımı salladım. Elbette bunların hiçbirini anneme anlatamazdım. "Evet, onlar harika patronlar. Gerçekten harikalar."

Elimi okşayarak gülümsedi. "Onlardan bahsederken gözlerinde bir ışıltı var. Bu işi gerçekten sevdiğini, o adamlar için çalışmayı sevdiğini söyleyebilirim." Dudaklarını büzüp başka tarafa baktı, aklında başka şeyler olduğunu hissedebiliyordum. "Ve keşke bu sadece kutlamayla ilgili olsaydı. Ama başka bir şey var. Mikey mi? Biraz mesafeli davranıyor. Onun için endişeleniyorum."

Anneme Mikey'nin son zamanlardaki sorunlarından bahsedemezdim. Bildiği kadarıyla Mikey'nin sorunları geçmişte kalmıştı.

Göğsüm sıkıştı. "Evet, fark ettim. Neler olduğundan emin değilim. Ama konuşacağız, tamam mı? Söz veriyorum."

Bakışları sanki daha fazla cevap arıyormuş gibi bir an üzerimde kaldı. Ama sonra parladı, gözleri muziplikle parıldadı. "Noel'den sonra gelinlik aramama yardım eder misin?"

Hazırlıksız yakalandığım için gözümü kırptım. "Oh, evet, tamam, kulağa hoş geliyor."

Heyecanla başını salladı. "Baş nedime elbisesine de ihtiyacın olacak."

Gülmekten kendimi alamadım. Her şeyin saçmalığı -şok edici duyurular, beklenmedik bağlantılar- ama işte oradaydık, bir düğün planlıyorduk. Dünya gizemli bir şekilde işliyordu.

Eğilerek ona sıkıca sarıldım. "Kulağa bir plan gibi geliyor anne."

Elimi sıktı, gözleri mutluluk gözyaşlarıyla parlıyordu. "Teşekkür ederim Beck. Her şey için."

Odamdan çıkarken inanamayarak başımı salladım. Hayat sürprizlerle doluydu ve bazıları diğerlerinden daha zorlayıcı olsa da, sevgi, kahkaha ve yeni başlangıçların vaadiyle böyle anlar her şeye değerdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 27

OceanofPDF.com

MOm'un mutluluğu neredeyse elle tutulur haldeydi ama yüzeyin altında benim duygularım karmakarışık. Onun için Sal'la evlenmek yeni bir sayfa açmak demekti,

yeni bir başlangıç. Benim içinse Isaac ve Gallo kardeşlerle ilgili karmaşık, dağınık bir solucan kutusu açtı. Kendimi bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissediyordum, altımdaki zemin hızla aşınıyordu.

Birden kendimi bitkin hissettim, sanki bütün rüzgâr yelkenlerimi suya indirmişti. "Misafirlerimiz olduğunu biliyorum ama biraz odamda kalmamın sakıncası var mı? Birdenbire çok yorulduğum."

Annem bana endişeyle baktı ve alnıma dokunmak için uzandı. "Sıcak hissetmiyorsun."

"Hayır, hasta olduğumu düşünmüyorum, sadece iş, tatil ve her şeyin beni yakaladığını düşünüyorum."

"Seni çok sert dövdükleri için aşağıdaki adamlarla tartışmam mı gerekiyor?" diye sordu sert davranıyormuş gibi yaparak.

Neredeyse boğuluyordum. *Keşke bilseydi.*

"Hayır anne, onlarla konuşmana gerek yok. Ben kendimi herkesten daha fazla zorluyorum, bunu biliyorsun."

"Tamam, sen sadece yerine yerleş ve bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?"

"Teşekkürler anne," diye mırıldandım, çabalarını takdir ederek. "Belki biraz dinlenmek bana iyi gelir."

Kapıya doğru bir adım attı ama tereddüt etti. "Biraz çorbaya ne dersin?" Sesi yumuşaktı, annelik kaygısıyla katmanlanmıştı.

Gülümsemeyi başardım. "Belki daha sonra. Sanırım şimdi biraz gözlerimi kapatmak istiyorum."

Başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. "Tamam canım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen." Bana bir öpücük verdi ve odadan çıktı, yumuşak ayak sesleri koridorda yankılanıyordu.

Oda loştu, perdelerin arasından süzülen güneş ışığı sessiz bir parlaklık yayıyordu. Yastığımı düzelttim, pelüş yatağın derinliklerine gömüldüm ve rahatlatıcı kucaklamasını memnuniyetle karşıladım. Gözlerimi kapattığımda zihnim dolaşmaya başladı.

Düşüncelerim her gibi dördüne yöneldi: Isaac, Luke, Archer ve Vinnie. Her biri kendi başına bir dünyaydı ama hiç beklemediğim bir şekilde benimkiyle iç içe geçmişlerdi. Mesele sadece tutku değildi, gerçi ondan da bolca vardı. Beni onlara bağlayan küçük anlar, sessiz sohbetler, ortak kahkahalar ve evet, hatta karmaşıklıklardı.

Ve şimdi, bu beklenmedik değişikliklerle - Sal ve annem, cidden mi? - her şey daha da karmaşık görünüyordu. Birinin üvey kardeşiyle çıkması kesinlikle düşünmeyi beklediğim bir şey değildi.

İnşa ettiklerimizi kaybetmeden bu yeni zorluğun üstesinden gelebilir miydik?

Yoksa bu aşılamaz bir engel miydi?

Göz kapaklarımın ağırlığı fazla gelmeye başladı ve kendimi uykunun kucağına doğru kayarken hissettim. Uykuya dalarken umutlu bir düşünceye sarıldım: Eğer aramızdaki bağ gerçekse, hissettiklerimiz gerçekse, o zaman bir yolunu bulurduk. Yol ne kadar dolambaçlı olursa olsun, kader bize yol gösterecekti.

Kapının sessizce çalınması beni sonra daldığım Netflix sersemliğinden uyandırdı. Ayak sürüyerek kapıya gittim ve açtım. Orada duruyorlardı. Dördü de, tüm görkemli, endişeli erkeklikleriyle.

Isaac boğazını temizledi. "Herkes dışarıda. Annen, Sal, hatta Mikey bile," diye açıkladı ve kısa bir süre durakladı. "Biz de seni kontrol edelim dedik."

Çocuklar odama girdiğinde, ortak bağlantılarımızın sıcaklığı ve aşinalığı etrafımı sardı. Sadece birkaç hafta içinde hayatımın ne kadar değiştiğine inanamıyordum. Uzun zamandır profesyonel olarak tanıdığım bu adamlar artık... neydi? Erkek arkadaş mı? Karmaşık üvey kardeş figürleri mi? Cevabım yoktu, görünüşe bakılırsa onlar da bilmiyordu.

Yatağa yerleştik ve Vinnie'nin bana endişeli bir bakış attığını fark ettim. "Parlıyorsun," diye yorum yaptı, sesi alaycıydı ama altında biraz merak vardı.

"Evet," diye karşılık verdim gözlerimi alaycı bir şekilde devirerek, "buna ter deniyor. Denediğim yeni bir güzellik rejimi. Sen de denemelisin."

Luke kıkırdadı ve dizimi hafifçe sıkmak için eğildi. "Daha iyi hissetmene sevindim. Endişelendik."

Her zaman anlayışlı olan Archer, gözlerimdeki kısa süreli şaşkınlık ifadesini yakaladı. "Aklında ne var?" diye dürtükledi.

Bir an tereddüt ettim, sonra iç çektim. "Sadece... bilirsiniz, her zamanki şeyler. Hayat, garip tesadüfler, bir pembe dizide klişe olma ihtimali."

Pelüş yatağa uzandığımda, etrafta dolaşan adamların hışırtısını duydum. Archer, Bay Sorumluluk Sahibi, bana baktı, gözleri endişeyle doluydu.

"Belki de biraz daha dinlenmelisin," diye önerdi, oturmaya çalıştığımda omzumu nazikçe aşağı itti.

Elini şakacı bir şekilde ittim. "Söz veriyorum Archer, ben iyiyim. Sadece garip bir gün geçirdim," diye cevap verdim.

Odada gerginlik hakimdi, her birimiz kendi düşünce kasırgamızın içinde kaybolmuştuk. Sonra Luke, her zamanki arabulucu, derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, bu kadar garip sessizlik yeter. Odadaki devasa, pullu fili ele almamız gerekiyor."

Kıkırdadım, gerginliği azalttığı için minnettarım. "Haklısın. Bu konunun etrafında dolanamayız," diye itiraf ettim, daha dik oturarak. "Karmaşık bir durum. Bir sonraki seviye telenovela gibi karmaşık."

Çocuklar bana baktı, gözlerinde eğlence ve ciddiyet karışımı bir ifade vardı. "Düşünmek için zamanım oldu ve bunu deneyebileceğimize inanıyorum - bu her neyse," diye devam ettim derin bir nefes alarak. "Ama aynı fikirde olmamız gerekiyor. Sır yok, garip aile dramları yok ve en önemlisi açık iletişim."

Archer başını salladı ve bir elini yeni tıraş olmuş kafasında gezdirdi. "Ben . Ama bunu doğru yapmalıyız."

Vinnie alamet-i farikası olan sırtıtlarından birini gösterdi. "Hala eğlenebildiğimiz sürece ben varım." İfadesi birkaç kıkırdamaya neden oldu ama hemen ciddileşti. "Demek istediğim, bu hepimiz için yeni bir bölge. Dikkatle ilerlemeliyiz ama aynı zamanda neşemizi ve doğallığımızı da kaybetmemeliyiz."

Şimdiye kadar sessiz kalan Isaac sonunda söze girdi. "Keşfedilmemiş bölgelerden hiçbir zaman çekinmedim. Her seferinde bir adım atarak bunu çözeceğiz."

Luke elimi sıkarak ekledi: "Hayatta her şey tersine dönebilir ve bu durum alışılmadık olsa da bu işi yürütemeyeceğimiz anlamına gelmez. Daha büyük zorluklarla da karşılaştık. Birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Yeni bulduğum bir kararlılıkla, "Pekâlâ beyler. Bu mayın tarlasında gezinelim. Ve bilirsiniz diye söylüyorum, bu süreçte hepimiz havaya uçarsak her birinizi şahsen sorumlu tutacağım." Güldüler.

Duygularımın karmakarışık olduğunu hissederek sakinleştirici bir nefes aldım. "Tamam, her şeyi açık açık söyleyeyim. Biriniz için değil, hepimiz için hissedebileceğimi hiç hayal etmediğim şeyleri gerçekten hissediyorum. Kulağa çılgın bir romantik komediden fırlamışım gibi geliyor, değil mi? Ama gerçek bu. Şimdi işin içine annem ve Sal de girince..."

Vinnie ellerini savuştururcasına salladı. "Becca, anlıyoruz, karmaşık bir durum. Ama tahmin edin ne oldu? Hepimiz sizinle birlikte bu çılgın trene bindik. Duygular tahmin edilebilir değildir. Dağınık, vahşi ve bazen de düpedüz saçmadırlar."

Sözleri beni etkiledi ama yine de belirsizliği tamamen üzerimden atamadım. Odadaki gerginlik fark edilebiliyordu ve her birinin yüzüne baktığımda kendi endişelerimin ve umutlarımın aynadaki yansımalarını gördüm.

Isaac düşünceli bir şekilde başını salladı. "Hayat öngörülemez olabiliyor. Ama bu iş bizde ya da bir yolunu bulacağız. Mary ve Sal'in durumu? Bu da çözmemiz gereken başka bir şey."

"Bay İyimser," diye cevap verdim, uzanıp bacağını sıktım. "Bunu sevdim."

Archer'ın parmakları çenemin dış hatlarını usulca çizdi. Derin ve yankılanan sesi güven verici sözler mırıldandı: "Dünyanın ilişki tanımları bizim gerçekliğimizi belirleyemez."

Luke sadece elimi sıkıca kavradı, gözleri gözlerime kilitlendi ve kelimelerin söyleyemediği her şeyi söyledi.

Öpüşmek üzere olduğumuzdan emindim. Ve yatağında otururken, etrafım erkeklerle çevriliyken tam da istediğim şeydi. Gözlerimi kapattım ve dudaklar tenimi bulmaya başladı - bir çift, sonra bir diğeri, sonra bir diğeri, sonra bir diğeri.

"Bunu şu anda yapamayız," diye mırıldandım, gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Aslında şu an en iyi zaman," dedi Archer. "Burada bizi basacak kimse yok."

Dudakları art arda benimkilerle buluştu ve bir dizi duygusal havai fişek patlattı. Tutkusu benzersiz olan her öpücük kalbimin hızlanmasına ve tenimin karıncalanmasına neden oldu.

Kıkırdayarak yoğunluğu azaltmaya çalıştım. "Hepiniz yalnız olduğumuzu söyleyip duruyorsunuz ama emin miyiz? Yani, yüzde yüz?"

Vinnie arsızca sırıttı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Scout'un onuru. Tüm mekân bize ait. Rahatsız etmek yok. Beklenmedik ziyaretçiler yok."

Kaşlarım şakacı bir şekilde kalktı, "O zaman umarım biraz eğlenmeye hazırsınızdır. Çünkü inanın bana, sabahdan beri ihtiyacım olan şey buydu."

Her kalp atışı ve nefes sağır edici bir seviyeye yükseliyordu. Luke'un yumuşak dudaklarının ağızımın kenarına değdiğini hissettiğimde, hemen bir sıcaklık sisinin içine çekildim. Elleri sırtımda izler bırakarak omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Öpücüğü bir tüyün fırçalanması gibi yumuşak ve nazikti ama içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi, daha önce hiç dokunmadığım bir tutkuyu uyandırdı.

Sonra Vinnie geldi. Öpüşü tamamen farklıydı, iddialı ve kendinden emindi. Alt dudağımı arasına aldı ve hafifçe emdi. Yüzümü çevreleyen güçlü ellerinin hissi ve kirli sakalının yumuşak törpüsü doğrudan merkezime bir elektrik şoku gönderdi. Etrafımızdaki dünya bulanıklaşıyor, sadece nefeslerimizin ritmine ve oluşan acil ihtiyaca odaklanıyorduk. Isaac'in yaklaşımı hassas, neredeyse çekingendi. Dudaklarını alnıma değdirdikten sonra yanağıma öpücükler kondurdu, her biri bir daha sarhoş ediciydi.

Yumuşak bir yağmur gibiydi, nazik ama ısrarcıydı, üzerimde yıkanıyor ve tüylerim diken diken oluyordu.

Archer yaklaştığında kalbim hızla çarpıyordu ve tenim beklentiyle karıncalanıyordu. Derin, ruhumu karıştıran bir öpücükle ağızımı yakaladı. Derin sulara dalmak gibiydi, yoğun ve bunaltıcıydı. Onun tadı, parfümünün kokusu, saçlarıma dolanan parmaklarının hissi, hepsi birleşerek aşırı bir duygusal yüklenme yarattı.

Arzulandığımı, değer verildiğimi ve inanılmaz derecede tahrik edildiğimi hissettim. Eşsiz yaklaşımlarının, dudaklarının değişen baskılarının, dokunuşlarının farklı dokularının birleşimi, hepsi içimde sürekli büyüyen bir ihtiyaç fırtınasını besledi.

CHAPTER 28

OceanofPDF.com

VINNIE

I Becca'nın gözlerinin arzuyla bulutlandığını görünce dudaklarımın kenarındaki muzaffer gülümsemeye engel olamadım. Aramızda sessiz bir anlaşma vardı, o anlarda tek amacın Becca'ya değerli olduğunu hissettirmektir.

Onu yataktan kaldırdık ve Isaac diz çöktü, uyku şortunu ve külotunu nazikçe aşağı çekerken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Bakışlarındaki niyet, kızın beklentiyle dudağını ısırmasına neden oldu. Dördümüz bir an için geride durduk ve onun görüntüsünü takdir ettik. Yumuşak, narin, ısıltılı. Vücudunun her kıvrımı ve açısı bir sanat eseri idi.

Ellerim Luke'unkilere katılarak gömleğini başının üzerinden kaldırdı ve kumaşın yere düşmesine izin verdi. Parmaklarımız tenine değerek ateşten bir iz bıraktı. Arkasında duran Archer kulağına övgüler fısıldıyor, derin sesi onu ürpertiyordu. Mükemmel göğüsleri ortaya çıkmıştı ve eğilip meme uçlarından birini ağızma götürerek dilime karşı sertleşene kadar emmekten kendimi alamadım.

Becca'yı önümüze serdiğinde, her birimiz ona tapınmak için bir an ayırdık. Önce gözlerimizle ziyafet çektik, teninin kızarmış tonunu, göğsünün hızlı yükselişini ve düşüşünü aldık.

Nefes almak için bir an durdum ve gözlerimin vücudunda izin verdim. Belinin nazikçe eğimi, kalçalarının tatlı kıvrımı ve göğüslerinin yumuşak kabarıklığı beni tamamen büyüledi. Odadaki ışık saçlarının tonlarını yakalamış, onları altın ve kahverengilerin parıldayan bir çağlayanına dönüştürmüştü.

Parmaklarımı yan tarafının kıvrımlarında gezdirirken, dokunuşumun altındaki yumuşaklığa ve sıcaklığa hayret ettim.

Bakışlarımı yakalayan Becca sırtıttı. "Manzaranın tadını çıkarıyor musun, Vin?" Sesinde şakacı bir meydan okuma vardı.

Ben de sırtıtarak eğildim, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyordu. "Oh, sevgilim, hiçbir fikrin yok. Ama senden ne kadar hoşlandığımı göstermeme izin ver."

Daha ben hamlemi yapamadan ne var ki Isaac önce davranmıştı. "Aslında," dedi dudaklarında kurt gibi bir sırıtış belirerek. "İzin verin başlayayım. Henüz seni tatma fırsatım olmadı."

Becca gözlerini kapadı ve alt dudağını ısırdı, yanakları daha derin bir kırmızı renk aldı. "Ben kimim ki patronun istediğini reddedeyim?"

Isaac sırtıttı. "Aferin kızıma."

Onu zahmetsizce yerden kaldırdı, yatağın kenarına yerleştirdi ve bacaklarını açarak amının pembe, parlak çizgisini ortaya çıkardı. Onu karşımızda çıtırçıtlak görünce sikim daha da sertleşti. Tek düşünebildiğim kendimi onun içine gömmek ve tohumlarımı derinlere akıtmaktı. Ama önce sıra Isaac'e gelmişti.

Isaac'in yetenekli ağzı işe koyuldu, dudakları yumuşak, açık ağızlı öpücükleri uyluklarının iç kısmına bastırdı, ihtiyaçtan titreyene kadar onu kızdırdı. Yırtıcı bir sırıtışla dilini yavaşça kızın üzerinde gezdirdi ve kız tahrik olmuş bir zevkle nefesini tuttu.

Isaac çalışırken ben de fırsattan istifade boynuna yumuşak öpücükler kondurdum, ellerimle göğüslerine masaj yaptım. Archer ve Luke onun yanında diz çöktüler, Isaac pantolonlarını açıp erkekliklerini çıkarırken parmakları onunkilerle iç içe geçti. İnce parmaklarını onların boylarına doladı, Isaac onu yerken onları yavaşça okşadı.

Her dokunuş, her öpücük, her fısıltı bir zevk senfonisi şeklinde düzenlenmişti. Isaac'in hızı arttıkça, onu baş döndürücü yüksekliklere çıkardıkça, Becca'nın inlemeleri daha yüksek, daha acil hale geldi.

Becca'nın vücudu nihayet gerildiğinde, doruk noktası dalgalar halinde onu yıkadığında, içimi dolduran tatmin tarif edilemezdi. Bu benim boşalmam değildi ama Becca'nın bu kadar sert boşalmasını görmek neredeyse benim orgazm olmam kadar zevk vericiydi. Yatağa geri düştü, yoğunluğundan kurtulurken göğsü yükselip alçaldı.

Sonunda Becca gözlerinde boğucu bir parıltıyla Isaac'e uzandı ve onu kendisine çağırdı. Aralarındaki çığ arzu elle tutulabilirdi ve odanın her yerine karıncalanma hissi gönderiyordu.

"," dedi. "*Seni iyi hissettirme sırası bende.*"

Bilinçli hareketlerle bacaklarını Isaac'in kalçalarına doladı ve onu içine doğru yönlendirdi. Birleştikleri anda dudaklarından bir nefes fişkırdı.

Bulunduğum noktadan, Isaac'in parmaklarının onun belini nasıl kavradığını, kollarındaki kasların her itişte nasıl esnediğini görebiliyordum. Ritimleri sarhoş ediciydi - bir özlem ve tatmin dansı. Sırtının kamburlaştığını, göğüslerinin Isaac'in hamlelerinin şiddetiyle sallandığını görmek beni ihtiyaçtan sızlatıyordu. Oda, paylaştıkları tutkunun müziğiyle doluydu - her inilti, her nefesli fısıltı, onları zevkin zirvesine yaklaşıtıyordu.

Isaac'in gözleri onunkileri hiç terk etmedi, bakışları güçlü bir bağlılıkla doluydu. Yaptığı her hareket hesaplanmıştı, kadının zevkini en üst düzeye çıkarmayı amaçlıyordu. Ve eylemlerinin kreşendosu yükseldikçe, paylaştıkları doruk noktası neredeyse elle tutulur hale geldi ve odanın her yerinde yankılandı. Adam tekrar tekrar kadının içine giriyor, hızının artması bitirmeye ne kadar yakın olduğunu ima ediyordu. Sonunda patladı ve içine dökülürken sert bir homurtu çıkardı.

Isaac işini bitirdiğinde Becca'yı nazıkçe yere yatırdı, ortak nefesleri ağırlaşmış, gözleri zevkin etkisiyle parlamıştı. Archer ve Luke hiç vakit kaybetmeden yerlerini aldılar. Onların yoğun ve aç bakışları beklentiye daha da artırdı.

Becca kendini dört ayak üzerinde konumlandırarak ikizlere davetkâr bir görünüm verdi. Onu böylesine savunmasız ama güçlendirici bir pozisyonda, sahiplenilmeyi beklerken görmek asla unutamayacağım bir manzaraydı. Vücudundaki ışık oyunları her cazip kıvrımı vurguluyor, teni ter ve arzu parıltısıyla parlıyor, göğüsleri kollarının arasında hafifçe sallanıyordu.

Archer öne geçerek Becca'nın arkasında hizalanırken Luke da önünde diz çökerek kendini Becca'nın istekli dudaklarına sundu. Mükemmel bir anlayışla senkronize olan hareketleri, Becca'nın artık sorunsuz bir şekilde uyum sağladığı bir bağ olan ortak geçmişlerini sergiliyordu. Her itiş, her dokunuş aralarındaki eşsiz bağın bir kanıtıydı.

O anın ham tutkusu, derin homurtular ve yumuşak inlemeler odayı doldurdu. Onları bir arada görmek, Becca'yı iki güçlü erkeğin arasına sıkıştırmak, her birini onun zevkine adanmak, kalbimi hızlandırdı, vücudum ihtiyaçla gümbürdüyordu. Gölgelemlerin ve silüetlerin, solukların ve iç çekişlerin dansıydı bu ve ben onun manyetik çekimine kapılmıştım.

Luke'un orgazmı Becca'ninkini yansıttığında nefesimi tutmak zorunda kaldım, manzara yoğun bir zevkti. Luke Becca'nın saçlarını sıkıca kavradı, yüzü buruştu.

kendinden geçmenin sancıları içindeydi. Aynı anda, vücudu Archer'a doğru eğildi, Archer onu sarsıcı bir doruğa çıkarırken dudaklarından bir inilti kaçtı. Paylaştıkları tutkunun ritminde kendini kaybeden Archer, dakikalar sonra zirveye ulaştı ve her ikisi de ter ve tatminle kayganlaşarak onun yanına yığıldı.

Birkaç dakika boyunca, ağır nefes alış verişler ve tatmin mırıltıları dışında oda sessizdi. Luke, Archer ve Isaac, her biri bitkin bir halde, yatağa uzanmışlardı; atmosferde seks sonrası mutluluğun sisi hakimdi. Birbirine dolanmış uzuvları ve doygun ifadeleri tam bir teslimiyet tablosu çiziyordu. Odanın diğer ucundan Becca'nın bakışlarını yakaladım, gözlerinde alaycı bir parıltı vardı.

"Görünüşe göre ayakta kalan son adam sensin, Vinnie," diye mırıldandı, sesinden şakacılık ve yaramazlık akıyordu.

Üzerimizdeki toplu bakışların ağırlığını hissederek kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Öyle görünüyor, değil mi?" Sırıtarak cevap verdim, yaklaşan yakınlığımızın düşüncesiyle kalbim hızla çarpıyordu.

Yaklaşmasını işaret ederek yatağa uzandım ve dirseklerimin üzerinde doğruldum. Sürünerek yanıma geldi, vücudu akıcı bir kedi zarafetiyle hareket ediyordu. Durakladı, tam üstümde duruyordu, saçları ipeksi bir perde gibi yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Dudakları Luke'un ilgisinden dolayı kızarmış, teni Archer'la geçirdiği zaman yüzünden hâlâ kızarmıştı.

"Benim için hazır mısın?" diye alay etti, parmakları göğsümde tembel desenler çiziyordu.

Uzandım, dudakları yavaş ve tutkulu bir öpücükle benimkilerle buluşana kadar onu nazikçe aşağı çektim. "Her zaman," diye mırıldandım ağzına karşı.

Ona rehberlik ederek, onu üstüme yerleştirdim. Üzerime doğru kayarken hissettiğim duygu saf bir coşkuydu. O hareket etmeye başladığında dünyanın geri kalanı eriyip gitti, bedenlerimiz bize özgü bir ritim buldu.

Bir kadının kendini zevk içinde kaybetmesini izlemenin, özellikle de onun altından izlemenin inkar edilemez derecede büyüleyici bir yanı var. Bulunduğum noktadan, Becca'nın üzerimdeki görüntüsü sarhoş ediciydi. Vücudunun boğucu kıvrımları, kalçalarının ritmik yükselişi ve düşüşü ve odanın loş ışığının tenini okşayarak her gölgeyi ve kabarıklığı vurgulama şekli. Gözlerimin onun üzerinde dolaşmasına izin verdim, başını geriye atarken boynunun narin kavisini ve parmaklarıma sürtünen saçlarının çağlayanını aldım.

Onu daha yakına çekerek ellerimin yumuşak teninin üzerinde kaymasına izin verdim. Kalçalarından başlayıp belinin nazik kıvrımlarını izlediler ve sonunda göğüslerine ulaştılar. Meme uçlarını okşamaya başladığımda inledi.

Parmaklarımın arasında, dokunuşumun altında sertleştiklerini hissediyordum. Bu his onu çılgına çevirmiş gibiydi, hareketleri daha da çılgın ve istekli hale geldi. Amcığı etrafımda mükemmel bir şekilde sarılmıştı, sıcak, ıslak ve sıkı.

Gözlerinin içine baktığımda, derin bir şeyin parıltısını yakaladım. Bu sadece şehvetten öte bir şeydi; bir bağ, derinlerde yatan bir özlem. Söylenmemiş duygulardan ve fiziksel olanı aşan arzulardan bahseden türden. Bakışlarımız kilitlendi ve bir anlığına her şey yok oldu. Sadece o, ben ve aramızdaki bu güçlü enerji vardı.

Nefesimi kesen bir tutku ve yoğunlukla bana binmeye başladı. Her hareketi, her kayması, sırtının her kavisi vücuduma zevk şok dalgaları gönderdi.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldamayı başardım, sesim arzudan pürüzlüydü. Onun yanıtı yumuşak bir iniltiydi, ritmi artıyor, ikimizi de sınıra yaklaşıtıyordu.

Baskı arttıkça, kalçalarını kavradım ve onu daha sert bir şekilde üzerime çektim. Öne doğru eğildi, alını benimkine yaslandı, hızımız çılgınca artarken nefeslerimiz birbirine karıştı. Ve sonra, sanki bir işaretmiş gibi, dünya etrafımızda paramparça oldu. Bedenlerimiz gerildi, zevk güçlü, amansız dalgalar halinde içimize aktı. Eş zamanlı doruk noktamızın gücü bizi nefessiz ve bitkin bıraktı, artçı şoklar içimizde dalgalanıyordu.

Birlikte yere yığıldık, nefes almak için bir an durduk, az önce yaşananların ağırlığı üzerimize çökmüştü. Bu sadece fiziksel bir bağdan daha fazlasıydı; duygusal bir bağdı da.

Birbirine karışmış uzuvlar ve çarşaf halindeydik, beşimiz bir şekilde sanki sadece bizim için yapılmış gibi yatağa sığıyorduk. Sonrası güzeldi, odayı kaplayan ılık bir memnuniyet sisi, ara sıra iç çekişler ve tembelce yaptığımız yumuşak okşamalarla noktalanıyordu.

Orada, Becca ve Isaac'ın arasına sıkışmışım; Becca'nın başı omzuma yaslanmıştı, Isaac'ın parmakları ise Becca'nın sırtında boş boş desenler çiziyordu. Rahatlık ve aidiyet duygusu çok baskındı. Sanki birbirimizi ezelden beri tanıyormuşuz, sanki sonunda yerine oturmuş bir yapbozun parçalarıymışız gibi hissediyordum.

Düşüncelerime dalmışken Isaac konuştuğunda neredeyse kaçırıyordum.

"Biliyor musun, hiç bu kadar... doğru hissetmemiştim." Sesi alçaktı, neredeyse tereddütlüydü ama ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Aynı duygular dakikalar önce benim de aklımdan geçmişti.

Ona baktım, bakışlarını karşıladım ve onaylarcasına başımı salladım. Kelimelere gerek yoktu. Duyguları gözlerinden okunuyordu ve eminim o da benimkilerde aynı şeyi görüyordu.

Becca'nın diğer tarafında yatan Luke eğildi ve Becca'nın yüzündeki bir saç telini fırçaladı. "Karmaşık kelimesi bunu anlatmaya yetmez," diye düşündü ve hepimizin aklından geçenleri dile getirdi.

Archer ekledi, "Ama biz hiçbir zaman bir meydan okumadan kaçan kişiler olmadık, değil mi?"

Becca usulca kıkırdadı. "Sanırım hayır. Ama meydan okumanın böyle olacağını kim düşünebilirdi ki?"

Odadaki atmosfer değişti, daha ciddi bir hal aldı. Ancak aramızda gariplik yerine bir anlayış duygusu, sessiz bir anlaşma oluşuyordu. Gelecek ve durumun karmaşıklığı hakkında açıkça konuşmamış da, vazgeçmenin bir seçenek olmadığı açıktı. Engeller ne olursa olsun hiçbirimiz birlikte bulduğumuz sihri bırakmaya niyetli değildik.

"Dürüst olmak gerekirse? Bence hepimiz herhangi bir şeyin yolumuza çıkmasına izin vermeyecek kadar inatçıyız," diye yorum yaptı Isaac.

Odada hafif kahkahalar patladı ve ortam aydınlandı. Bu doğrudu. Biz kararlı bir gruptuk, hayatın önümüze çıkardığı engelleri aşmak için her zaman bir yol bulurduk. Ve bu alışılmadık ilişki, ne kadar karmaşık olursa olsun, her türlü çabaya değerdi.

Becca'yı yakınımda tutarak alnına nazik bir öpücük kondurdum. "Başımıza ne gelirse gelsin," diye fısıldadım, "üstesinden geleceğiz. Birlikte."

Memnuniyetle içini çekti, daha da sokuldu. "Birlikte."

CHAPTER 29

OceanofPDF.com

ARCHER

LAz sonra yatağa yayıldık, perdelerin arasından süzülen yumuşak ışık hepimizin üzerine hafif bir parıltı yayıyordu. Daha önceki sevişmelerimizin kokusu

aktiviteler hala havada asılı duruyordu, bu da az önce paylaştığımız tutkunun bir kanıtıydı. Her şeyin durakladığı, birbirimizin varlığının rahatlığını ve sıcaklığını hissetmemizi sağlayan o mükemmel anlardan biriydi.

O sükunetin ardından, çarşafın arasına gömüldüğümde kendimi düşünceler içinde kaybolmuş buldum. Hepimiz uyumlu bir karmaşa içinde yatıyorduk, nefeslerimizin gelgitleri doğal bir ritimle senkronize oluyordu. Becca'nın yumuşak nefes verişini göğsümde hissettiğimde, zihnim geleceğimizin resimlerini çizmeye başladı.

Kahkahaların yankılandığı Pazar kahvaltılarını, yıldızların örtüsü altındaki geceleri, paylaşılan sorumlulukları ve hayatın küçük anlarının neşesini hayal ettim - hepsi ulaşılabilir bir yerdeydi. Bu eşsiz bağda, her yarını birlikte karşılayacağımız fikri giderek daha cazip hale geliyordu. Bu kadar farklı ama bir o kadar da doğru, uyumlu ve ortak bir yaşam olasılığı kalbimi derinden etkileyen bir cazibeye sahipti.

Mükemmel görünüyordu, her zaman özlemini duyduğum ama hayal bile edemediğim bir şey gibi... Ta ki *onunla* tanışana kadar.

Ancak, kapı patlayarak açıldığında huzurumuz aniden bozuldu. Beşimiz de aynı anda ayağa fırladık ve dikkatimizi odanın girişinde duran figüre yönelttik.

Mikey koridorda durmuş, gözlerini kocaman açmış, önündeki manzaraya bakıyordu. Yüzünün rengi soldu ve yerini hızla öfkeli bir kırmızının tonuna bıraktı. "Ne oluyor lan burada?" diye kükredi, sesi odada yankılanıyordu.

Becca yataktan fırladı, üzerine aceleyle bir çarşaf sardı ve açıklamak için kelimeler bulmaya çalıştı. "Mikey, sakin ol! Düşündüğün gibi değil!"

Onu duymamış gibiydi. Bunun yerine bakışları dördümüze sabitlenmişti, gözlerinde öfke ve inançsızlık belirgindi. "Siz... siz benim kız kardeşime zarar verdiniz mi?" Sesi öfkeyle titriyordu.

İlk harekete geçen ben oldum. Hızla pantolonumu çekerek ayağa kalktım, bakışlarım Mikey'e kilitlenmişti, ana odağın o olduğundan emin olmak istiyordum. "Michael, bunun bir şok olduğunu anlıyorum. Ama inan bana, Becca'ya hiçbir zarar verilmedi. Her şey kendi rızasıyla oldu."

Vinnie, ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırarak ona yaklaşmaya çalıştı. "Hey, dostum, sadece konuşalım, tamam mı? Görüldüğü gibi değil. Sadece nefes al ve -"

Ama Mikey'nin buna tahammülü yoktu. Öfkesi açıkça belli olan Vinnie'nin sözünü kesti. "Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun? O benim kız kardeşim!" Koruyucu bir tavırla öne çıktı, Becca'yla aramıza girdi, vücudunun her çizgisi meydan okumayı haykırıyordu.

Luke ve Isaac'i görebiliyordum, gergindiler ve işler fiziksel bir hal alırsa müdahale etmeye hazırdılar, ikisi de böyle olmamasını umuyordu. Yavaşça giysilerimizi aldık ve giyindik, Becca da aynısını yaptı.

Kaosun ortasında hâlâ sesini bulmaya çalışan Becca, Mikey'yi hafifçe geriye çekmeyi başardı. "Mikey, lütfen beni dinle. Bu... biraz karışık ama bana güvenmek zorundasın. Ben iyiyim. İyiden de öteyim."

Mikey gözle görülür bir şekilde her şeyi sindirmeye çalışıyor, bakışlarını Becca'nın yalvaran gözleriyle dördümüz arasında gezdirip duruyordu. Nefesi kısa aralıklarla geliyordu ve tekrar bağırmanın ya da muhtemelen yıkılmanın eşiğinde görünüyordu.

"Bakın, oturup bunu konuşabiliriz," diye başladım, en sakın ses tonumu kullanmaya çalışarak. "Kimse bir şey saklamak ya da yalan söylemek istemiyor. Ama bu şekilde içeri dalmak ve suçlamalarda bulunmak yardımcı olmayacak."

Mikey'nin kelimeleri bulmaya çalışırken çenesi çalışıyordu, duyguları açıkça içinde savaşıyordu. Bir uçuşumun üzerindeydik, önümüzdeki birkaç dakika durumun hangi yöne savrulacağını belirlemek açısından çok önemliydi.

"Bana zarar vermiyorlardı. Biz... birlikteyiz," diye açıklamaya çalıştı Becca, sesi hafifçe titriyordu.

Sanki ne dediğini anlayamıyormuş gibi inanamayarak gözlerini kırptırdı. Gözleri aramızda gezindi, şüphelye daraldı. "mi?"

diye yankılandı, sesi yükseliyordu. Sözlerinde şüphecilik ve biraz da tiksinti vardı. "Bu... hayır! İmkânı yok! Becca..."

İlk şaşkınlığım geçince Mikey'e daha yakından baktım. Hareketleri gergin ve düzensiz görünüyordu. Gözleri donuk bir ifadeyle sağa sola bakıyor, gözbebekleri odanın loşluğundan beklenmeyecek kadar büyümüştü. Soğuk bir gerçekle yüzleştim ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Sadece şaşırmış ya da öfkeli görünmüyordu; tavırlarında bir gariplik vardı.

Onun da konuşması biraz ağır aksaktı ve duruşu tamamen yanlıştı. Mideme bir yumruk gibi inmişti - Mikey bir şeyin etkisi altında olabilirdi. Zaten gerilim yüklü olan durum birden daha da tehlikeli bir hal aldı. Muhtemelen bir maddenin etkisindeyken yakınlaşmamıza tanık olmasının yarattığı beklenmedik karmaşıklık, tahmin etmediğim bir dönüm noktasıydı.

Becca da aynı şeyi düşünüyor gibiydi, ona daha yakından bakmak için öne doğru eğildi. "Mikey, şu anda kafan iyi mi?" diye sordu, ses tonunda bir gerginlik vardı.

Yüzü buruştu, öfke ve utanç hâkimiyet için savaşıyordu. "Burada dört adamla birlikteyken bana gerçekten kafayı bulma dersi mi veriyorsun?" diye tükürdü, sesi kuşkuyla doluydu.

Sözlerinin ardındaki öfke beni gerdi. Hepimiz birlikte hareket ederek Becca'nın etrafında koruyucu bir bariyer oluşturduk. Bu bilinçli bir karar değildi; içgüdüsel. Onu her türlü zarardan korumak için hazırдық.

"Geri çekil," diye emretti Becca, sesi titriyordu ama kararlıydı. "Bunu ben halledebilirim."

Tereddüt etsek de Becca'nın kararlarına olan güvenimiz bizi yerimizde tuttu. Biz bir bütündük ve kendimizi Mikey ile Becca'nın arasına seve seve atabilirdik ama onun isteklerine de saygı duyuyorduk. Ama bu benim boş boş duracağım anlamına gelmiyordu. Mikey'nin her hareketini izliyor, analiz ediyor, en ufak bir tehlike belirtisinde harekete geçmeye hazır oluyordum. Şok geçirmiş bir kardeş başka bir şeydi, kafası güzel bir uyuşturucu kullanıcısı başka bir şeydi.

Gözleri aramızda gidip geliyordu, belli ki tedirgin ve kafası karışık. İçindeki acıyı ve çatışmayı görebiliyordum. Boyundan büyük işlere kalkışmıştı ve tek umudum Becca'nın işler daha da kızıışmadan ona ulaşabilmesiydi.

O birkaç gergin anda, kafamda sayısız senaryoyu gözden geçirdim. Vücudum yay gibi gerilmişti, her kasım gerilmiş, müdahale etmeye hazırdı. Mikey bir hamle yaparsa, bir planım vardı. Eğer işler kötüye giderse, biliyordum ki

Becca'ya nasıl ulaşacağımı, onun güvenliğini sağlamak için kendimi nasıl konumlandıracağımı.

Becca ve Mikey arasındaki tartışma bir barut fıçısı gibi patladı, sesleri yükseldi ve odayı ham duygularla doldurdu.

"Bunu neden yapıyorsun Becca?" Mikey bağırdı, sesinden suçlama damlıyordu. "Kendini ucuz bir şeymiş gibi onların üzerine atıyorsun..."

"Mikey!" Becca'nın sesi bıçak gibi kesildi. "Bu onlarla ilgili değil. Bu seninle ve lanet bağımlılığınla ilgili!"

Acı her ikisinin de sesinde belirgindi. Kardeşler arasındaki acı ve çatışmanın izini, karşılıklı söylenen her kelimede sürebiliyordunuz.

Kapı aralığından gelen bir kargaşa dikkatimi bir an için başka yöne çekti ve Mary ile babamı gördüm, her ikisinin de yüzünde şaşkınlık ve endişe ifadeleri vardı. Bir fırtınanın içine girmişlerdi ve önlerindeki değişken sahneyi anlamaya çalıştıkları açıktı.

Mikey'nin öfkesi bir an için yön değiştirdi. "Oh, mükemmel! Şimdi herkes kız kardeşimin nasıl fahişelik yaptığını duyabilir!"

Becca'nın yüzü kızardı, gözleri acı ve öfkeyle parladı. "Konuşmak mı istiyorsun? İyi! Peki ya bitmek bilmeyen rehabilitasyon gezilerine ne demeli? Tutmadığın sözler? Annemin senin için döktüğü gözyaşlarına?"

Oda kendi içine kapanmış gibiydi, her kelime sessizliği yarıyordu. Mary'nin yüzü acı gerçeklerin ortaya dökülmesini sindirerek solgunlaşırken, babamın yüzünde şaşkınlık ve üzüntü ifadesi vardı.

Mikey'nin yüzü suçluluk ve meydan okuma karışımı bir ifadeyle buruştu. "Ne olmuş yani? Benim de sorunlarım var. Ama bu senin yaptığın şeyi iyi yapmaz!"

"Sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun?" Becca, sesi duygusallıktan titreyerek karşılık verdi. "En azından ben hayatımı bir kenara atıp bir sonraki yüksekliğin peşinden koşmuyorum!"

Hararetli sözler akmaya devam ederken Becca'nın yüzünde sayısız duygu belirdi: öfke, incinme, sevgi, hayal kırıklığı. Ama tüm bunların altında derin bir hayranlık duyduğum bir güç, bir dayanıklılık vardı. O sadece kendisi için değil, ailesi için de mücadele eden bir savaşçıydı.

"Ne var biliyor musun? Sikerim böyle işi!" Mike'ın yüzü sanki sınırına ulaşmış gibi öfkeyle buruştu.

Bir saniye içinde Mikey'nin öfkesi fiziksel bir hal aldı. Elini kaldırıp Becca'ya vurmaya hazırlanırken gözlerindeki ham niyeti gördüm. Bir saniye bile geçmeden

Bir saniye tereddüt ettikten sonra ileri atıldım ve havaya kaldırdığı bileğini kavrayarak Becca'nın yüzüne birkaç santim kala havada durdurdum.

Varlığımın her zerresi Mikey'e asla unutamayacağı bir ders vermem için haykırıyordu. Kim olduğunu sanıyordu ki? Kendi kız kardeşine zarar vermeye kalkıştığı düşüncesi bile, özellikle de kız kardeşi bu kadar savunmasız durumdayken, içimde zapt edilmesi zor bir öfke ateşledi. Vinnie, Isaac ve Luke'tan da öfkenin yayıldığını hissedebiliyordum. Becca'ya yönelik her türlü tehdide karşı birleşik bir cephe oluşturmuştuk.

Mikey'nin bileğini sıkıca kavradım ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "Sakin ol," dedim, sesim sert ve kontrollüydü. "Bu şekilde olmaz."

Mikey, öfkesinin pençesine düşmüş olmasına rağmen, bu karşılaşma karşısında şaşırılmış görünüyordu. Gözleri yüzümle hareketsiz duran eli arasında gidip geliyordu. "Canınız cehenneme," diye tükürdü, sesinden zehir damlıyordu. "Hepiniz siktirip gidebilirsiniz!"

Becca'ya döndüm. Başını sallayarak onu bırakmam için işaret verdi. Gitmesine izin verdim, gözlerim onu hiç bırakmadı, sessizce başka bir hamle yapması için meydan okudum. Ama bunun yerine Mikey bize son bir bakış fırlattı ve hışımla kapıyı arkasından camları kırarak bir güçle çarparak dışarı çıktı.

Becca ve Mary'nin yumuşak ağlama sesleri dışında sessizlik çöktü. Az önce yaşananların ağırlığı odada ağır bir şekilde asılı duruyordu. Babam Mary'yi rahatlatmak için hareket etti, yüzünü göğsüne gömerken kolunu omuzlarına doladı. Sonra bize baktı, gözleri hayal kırıklığı ve biraz da üzüntüyle doluydu.

"Giyinmeyi bitir," dedi babamın sesi sakın ama otoriterdi. "Aşağıda konuşuruz."

Hepimiz bunun zor ve potansiyel olarak hayat değiştirecek bir konuşmanın sadece başlangıcı olduğunu biliyorduk. Giysilerimin geri kalanını giyerken düşüncelerim fırtınalı bir kasırgaya dönüşmüştü. Sonuç ne olursa olsun, kesin olan bir şey vardı: hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

CHAPTER 30

OceanofPDF.com

T Kapının yumuşak tıkırtısıyla kapanması, hepimizin az önce tanık olduğu yoğun drama bölümünün son noktalama işareti gibiydi. Akut bir şekilde Üzerimdeki dört çift gözün farkındaydım, bakışları endişe ve biraz da kaygıyla doluydu. Mikey ile yüzleşmenin duygusal ağırlığı, ortaya dökülen gerçekler ve süregelen gerginlik bir düdüklü tencere anına dönüşmüştü ve ben kendimi toparlamakta zorlanıyordum.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Luke bir adım öne çıktı ve bana doğru uzandı. Çok basit ve gerçek bir endişe dolu bu hareket her şeyi değiştirdi. Ona doğru yığıldım, vücudum hıçkırıklarla sarsıldı. Kendimi tutmaya çalıştığım duygu barajı patladı ve gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Bundan nefret ettim. Kendimi çok zayıf, çok acınası, hiçbir şeyle baş edemeyecek gibi hissediyordum. Ama çocuklar bana sarıldıkça, onların sıcaklığı arasında kaldıkça, bu duygularım kayboldu.

İçinde bulunduğum durumun üstesinden gelmek çok zor olacaktı. Ancak, bunu tek başıma yapmak zorunda değildim.

Luke bana sıkıca sarıldı, güçlü kolları beni sardı ve ben onun sıcaklığıyla teselli . Ellerini sırtımda hissettim, parmakları nazikçe saçlarımı okşuyordu, tam arkamda rahatlatıcı bir varlık vardı. Hepsinin, Archer, Vinnie, Isaac ve Luke'un etrafımda toplandığını, duygu fırtınasına karşı bir kalkan sağladığını fark etmek, kaosun ortasında demir atmış gibi hissetmemi sağladı.

"Hey, hey," diye mırıldandı Archer usulca, sesi güvenmeye başladığım o soğukkanlı, sakın tonla doluydu. "Yanıdayız. Her şey yoluna girecek."

Vinnie, sesi sıcak ve rahatlatıcı bir şekilde araya girdi, "Hiçbir yere gitmiyoruz, tamam mı? Burada seninleyiz."

Burnumu çektim, Luke'tan hafifçe uzaklaşarak onlara baktım, gözlerim kızarmış ve şişmişti. "Bunu görmek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm," diye fısıldadım, onları ailemin işlev bozukluklarına maruz bıraktığım için yeni bir suçluluk dalgası hissediyordum.

Isaac yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını nazikçe sildi. "Sorun değil Becca," diye beni rahatlatı. "Aileler dağınıktır. Önemli olan bu karmaşayla nasıl başa çıktığınızdır."

"Haklılar," diye ekledi Luke alnıma yumuşak bir öpücük kondurarak. "İyi ya da kötü, bu işte birlikteyiz."

Bu sözleri duyunca, onların sarsılmaz desteğini hissedince derin bir nefes aldım. Günün çalkantılı olaylarına rağmen, yalnız olmadığımı bilerek güç buldum. Onlar yanımdaydı.

Ancak durumun gerçekliği kafama dank etmeye başladığında midemde bir endişe düğümü oluştu. İşler değişmiş, dinamikler değişmişti. Bu zor olacaktı.

"Bu konuşmaya hazır olduğumu sanmıyorum," diye itiraf ettim. Çocuklar başlarını salladı.

"Biz hazırız," dedi Isaac. "Ve senin için burada olduğumuzu unutma."

Bunu atlatmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Odadan birlikte çıktık ve aşağıya indik.

İçeri girdiğimde oturma odasının sıcak, zengin renkleri daha da yoğunlaşmış gibiydi, annemin tanıdık mekânı olan biten her şeyin ardından farklı görünüyordu. Ona doğru ilerledim, ortak acımız bizi bir araya getirdi ve birbirimize sarıldık, karşılıklı gözyaşlarımız birbirine karıştı.

Zamanın içinde asılı kalmış gibi hissettiren bir andan sonra annem bir adım geri çekildi, yüzünde tam da ona özgü olan sevgi, endişe ve kafa karışıklığı bir arada görülüyordu. Sal oradaydı, hareketsiz ve sakindi, yeni öğrendikleriyle boğuştuğuna şüphe olmamasına rağmen varlığı güven vericiydi.

Mikey'nin yokluğu odada siyah bir boşluk gibiydi. Yüzleşmemiz sert olmuş olsa da, onun için duyduğum endişeyi üzerimden atamıyordum. Son zamanlardaki davranışları, uyuşturucular, öfke, bunlar ona ait değildi. Gerçekten o değildi. Birlikte büyüdüğüm Mikey değildi. Endişenin ağırlığı kalbime baskı yapıyordu.

"Becca," diye başladı, sesi öncekinden daha sertti, "oturup bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Kardeşinle başlayalım."

Başımı salladım ve kanepeye doğru ilerledim. Dördü - Archer, Luke, Isaac ve Vinnie - sessiz bir anlaşma içinde hareket ediyor gibiydiler. Archer ve Vinnie koltuğa oturdu.

Isaac ve Luke kanepenin arkasında, neredeyse birer nöbetçi gibi dururken, iki yanımdaydılar. Yakınlıklarının ağırlığını, sözsüz desteklerini hissedebiliyordum.

Anneme baktım ve onun Sal ile anlayış, sorular ve kararlarla dolu anlamlı bir bakış alışverişinde bulunduğunu gördüm. Derin bir nefes alarak, tereddütle ama aynı zamanda kararlılıkla dolu kelimelerim yavaşça döküldü.

"Anne, her şeyin nasıl görüldüğünü biliyorum. Ve tüm bunların bu şekilde ortaya çıkmasından dolayı ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Özellikle de Mikey konusunda." Durakladım, nefesimi içime çektim ve devam ettim. "Mücadele ediyordu. Babam gittiğinden beri ikimiz için de çok zor oldu. Teselliye yanlışı yerlerde buldu ve oradan sarmala girdi. Rehabilitasyon merkezlerine girip çıkıyor ve ne zaman daha iyiye gittiğini düşünsem tekrar nüksediyor."

Annem şok olmuş gibiydi. "Bana hâlâ kullandığını mı söylüyorsun? Bunların hepsini geride bıraktığını sanıyordum. Sadece üniversitede bıraktığı şeyler."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Birkaç yıl öncesine kadar hala kullandığını bilmiyordum. Ve... Tanrım, sana söylemek istedim, sana söylemem gerektiğini biliyordum. Ama her seferinde beni sır olarak saklamaya ikna etmeyi başardı. Sanırım tüm bunları geride bırakabilirse senin de endişelenmene gerek kalmayacağını düşündüm."

Annem hiçbir şey söylemedi, gözlerinde yaşlar parlıyordu. Kendimi bir pislik, tam bir yalancı gibi hissediyordum. Ama annem Mikey'ye kızdıysa bile bunu söylemedi. Sal ona yakındaki bir kutu mendili uzattı ve o da çabucak gözlerini sildi.

"Ve sen ve çocuklar. Bu da ne böyle?"

Bir an duraksadım, düşüncelerimi toparladım, konuşmanın bundan sonraki kısmının daha da zor olacağını biliyordum.

"Dördüne gelince," diyerek Archer, Luke, Isaac ve Vinnie'yi işaret ettim, "düşündüğünüz gibi değil. Ama yine de ne düşündüğünüzü bilmiyorum. Bu çok sıra dışı bir durum. Kulağa ne kadar alışılmadık ve kafa karıştırıcı gelebileceğini biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, birkaç ay önce bana bunun benim hayatım olacağını söyleseydin, buna inanmazdım." Kendimi küçümseyerek sessizce güldüm. "Ama bir şekilde, hayatın çılgınlığının ortasında, onlar benim bir parçam haline geldiler. Her biri kendine özgü bir şekilde hayatıma bir şeyler katıyor. Bu şehvet ya da isyanla ilgili değil. Bundan çok daha derin. Sevgi, anlayış ve destekle ilgili. Ve siz bir şey söylemeden önce, bana saygıdan başka bir şeyle davranmadıklarını bilmenizi isterim."

Titrek bir nefes daha aldım, gözlerim yaşlarla doldu. "Bunu duymanın senin için kolay olmadığını biliyorum. Ve inan bana anne, keşke daha kolay bir yolu olsaydı.

her şeyi açıklamak için. Ama bunun benim hayatım olduğunu anlamanızı istiyorum. Bu seçimler, ne kadar alışılmadık olsalar da, çok düşünülerek yapıldı. Ben sadece... Umarım zaman içinde bunları kabullenirsin. Ve hatta belki de anlayabilirsin."

İşte, her şey ortadaydı. Bütün rahatsız edici gerçekler ortaya dökülmüştü. Şimdi bunu işlemek annem ve Sal'e kalmıştı.

Sözlerimi bitirdiğimde, üzerimize ağır bir sessizlik çöktü. Odayı dolduran yoğun duyguları hissedebiliyordum, herkes düşüncelerinde kaybolmuştu. Kalbim hızla çarpıyor, bir yanıt, bir yargı, bir şey bekliyordu.

Annem sessizliği bozdu. "Dürüst olduğun için teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. Ama gözlerinde bu konuşmanın henüz bitmediğini gösteren bir duygu fırtınası vardı. Yüzü hafifçe soldu, bakışları daha fazla cevap için benimkini arıyordu. "Bana kardeşinden biraz daha bahset." Sesindeki endişe açıkça belli oluyordu.

"Tamam anne," diye cevap verdim, sesimi sabit tutmaya çalışıyordum ama tüm bunların ağırlığı, son yüzleşmeyle birleşince bunu zorlaştırıyordu. "O... o çok kötü. Yanlış çevreye ve uyuşturucuya bulaştığından beri kötüleşiyor. Dediğim gibi, ne zaman iyiye gittiğini düşünsem, tekrar nüksediyordu. Rehabilitasyon merkezleri... pahalılar ama en iyi şansının onlar olduğunu düşündüm. Elimden geldiğince tesislerin parasını ödeyerek ona yardım etmeye çalışıyordum."

Annemin eli ağzına gitti, gözleri nemlendi. "Neden bana söylemedin?"

"Seni endişelendirmek istemedim," diye itiraf ettim gözyaşlarımı kırıştıtarak. "Çok şey yaşadın ve Sal ile mutluluğu bulmuşken, sana daha fazla yük olmak istemedim."

Odadaki sessizlik sağır ediciydi. Archer'ın ve Luke'un rahatlatıcı elleri bacaklarımda nazik bir ağırlık oluşturuyor, duygu çalkantısının ortasında beni topraklıyordu.

"Becca," Isaac'ın sesi sessizliği bozdu, "tüm bunları tek başına omuzlamak zorunda değildin. Bize söyleseydin sana yardımcı olabilirdik."

Boğazım düğümlenerek ona baktım ve küçük, minnettar bir gülümsemeyi başardım. "Teşekkür ederim Isaac. Bu kadar kişisel bir konuda yardım istemek çok zor, anlıyor musun?"

Annem her şeyi düşünmek için bir an durdu ve yavaşça nefes verdi. "Beck, keşke bana söyleseydin. Bununla birlikte yüzleşebildik. Ve bu çocuklar," dedi dördünü işaret ederek, "belli ki seni önemsiyorlar."

Başımı salladım. "Biliyorum anne. Sadece bunun onun başına geldiğini kabullenmek benim için çok zordu. Her zaman korumaya çalıştığım küçük kardeşim parçalanıyordu ve yapabileceğim çok az şey vardı."

Şu ana kadar sessiz kalan Sal sonunda konuştu. "Birlikte ona yardım etmenin bir yolunu bulacağız. Ama onun da kendine yardım etmek istemesi gerekiyor. Daha önce bağımlılarla uğraştım. İyileşmek *istemedikleri* sürece onlar için çok fazla şey yapamazsınız."

"Biliyorum. Umarım çok geç değildir."

Annem kollarını bana doladı, beni sıkıca tuttu ve kısa bir an için hayatımdaki tüm çılgınlıklara rağmen kendimi güvende hissettim.

Annemin gözleri yaşlarla doldu, eli yanağımda duruyordu. "Oğluma neler oluyor?" diye sordu yüksek sesle, kimseye belli etmeden. "Benim küçük oğlum."

"Mikey çok utanıyordu anne. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyordu ve ben de ona inanmak istedim. Biz buradayken kafayı bulursa sana söylemekle tehdit ettim. Ben sadece... Biraz sorumluluk duygusu olursa, iyileşmesini bekleyen biri olursa daha çok çabalar diye düşündüm."

Geri çekilerek ona baktım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Çok üzgünüm anne. İyileşeceğini düşünmüştüm Ama hayal edebileceğimden çok daha kötüymüş."

Annemin gözleri benimkileri aradı. "Ne kadar kötü Beck?"

Derin bir nefes aldım, doğru kelimeleri arıyordum, "Gerçekten kötüydü. Gecenin bir yarısı nerede olduğunu ya da ne aldığını bilmediğim telefonlar alıyordum. Bazen onu bayılmış, zorlukla nefes alırken buluyordum. Korkunç derecede kötü."

Odayı ürpertici bir sessizlik kapladı. Hava ağırlaşmıştı, gerilimin alt akımı neredeyse hissediliyordu. Hepimiz bunu hissediyorduk - bir önsezi hissi. Mikey'nin durumu artık sadece bir sorun değil, yaklaşmakta olan bir krizdi.

Sal öne doğru eğildi, yüz ifadesi ciddiydi. "Ona yardım edeceğiz. Ama önce onu bulmamız gerek."

Mary yavaşça başını salladı, ancak gözleri hissettiği acıyı anlatıyordu. "Keşke bilseydim. Keşke onun yanında olabilseydim."

Bir elin benimkini sıktığını hissettim ve gözleri anlayışla dolu Archer'ı görmek için döndüm. "Artık buradayız Becca. Hepimiz buradayız. Ve bundan sonra ne olursa olsun hepimiz yüzleşeceğiz. Artık bu konuda yalnız değilsin."

OceanofPDF.com

CHAPTER 31

OceanofPDF.com

Sal'in heybetli varlığı odaya ağır bir sessizlik getirdi ve tüm gözler ona çevrildi. Bakışları kararlıydı, otorite yayması zordu. Görmezden gel.

Sal, Becca'ya ve bize doğru hafifçe başını sallayarak, "Bir konuyu ele aldık ama odada daha fazla tartışılması gereken başka bir fil var," diye söze başladı.

İma edilen şey açıktı. Konuyu geçiştirmiştik ama artık neler olduğunu konuşmaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Durumu ölçmeyi tercih ederek kendimi tuttum. Kan bağımlı olmasa da Sal beni her zaman ailenin bir parçası gibi hissettirmişti ve ona şiddetli bir bağlılığım vardı. Ancak bu hassas bir konuydu ve suyun derinliğini bilmeden balıklama dalmak istemiyordum.

Ben düşüncelerimi toparlayamadan Archer konuştu. "Baba, bunu duymak senin ve Mary için kolay olmayabilir ama Becca'yla aramızdaki şey... gerçek. Alışılmadık olabilir ama gerçek."

Vinnie araya girdi. "Bunun bir sır olmasını hiç istememiştik. Sadece oldu işte. Ve bunu herkese açıklamak istemedik, özellikle de düğün haberleriyle birlikte."

Sal elini kaldırarak sessizlik istedi. Odadakiler hemen sustu. "Sizlere her zaman kalplerinizle liderlik etmeyi, dürüst olmayı ve kendinize karşı dürüst olmayı öğrettim." Durakladı ve sözlerinin iyice yerleşmesine izin verdi. "Ama Becca artık bizim ailemiz. Ya da olmak üzere. Bu durum işleri karmaşıklştırıyor."

Becca biraz savunmacı görünüyordu. "Bunların hiçbirini beklemiyordum. Onlarla paylaştığım ilgi ve bağ... bu gerçek Bay Gallo. Söz veriyorum."

"Sal, lütfen," dedi kısa ama sıcak bir gülümsemeyle.

Ben de katkıda bulunma ihtiyacı hissettim. "Endişelerinizi anlıyoruz ve inanın bana, bunları uzun uzun tartıştık. Becca'ya her zaman saygı ve sevgiyle yaklaşıldığından emin olmak istiyoruz."

Sal derin bir iç çekerek şakaklarını ovuşturdu. "Bu hiçbirimiz için kolay değil. Ama ben çocuklarıma ve Becca'ya güveniyorum. Eğer hepinizin istediği buysa, ben de bunu destekleyeceğim." Bakışları, onaylarcasına yavaşça başını sallayan Mary'ye kaydı.

Oda toplu bir nefes almış, gerginlik gibiydi. Bu hiçbir şekilde tartışmanın sonu değildi, ancak şimdilik bir tür anlayış, bu dalgalı sularda potansiyel olarak gezinmek için bir köprü vardı.

Archer'ın öne doğru eğilmesini izledim, bu ağır atmosferde bile kendine güveni tamdı. "Tüm bunlar başladığında hiçbirimiz bunun bir eğlenceden öteye geçmesini beklemiyorduk. Bunu planlamamıştık." Archer Sal ve Mary'nin arasına baktı, yüz hatlarını samimiyet kaplamıştı. "Ama zaman içinde bir yerlerde işler değişti. Hem de derinden. Bu artık sadece eğlenceyle ilgili değil."

Sal'ın gözleri şaşkınlık ve ihtiyat karışımı bir ifadeyle kısıldı. Her zaman korumacı olmuştu ve yüz ifadesinin değişmesini izlemek, yıldırımın nereye düşeceğinden emin olamadan bir fırtınanın kopmasına tanık olmak gibiydi.

"Becca'ya aşık oldum," dedi Archer'ın sesi kararlı ve tereddütsüzdü. "Ve bunu saklamayacağım. Bundan utanmıyorum."

Mary'nin bakışları Becca'ya kaydı, annelik içgüdüleri gün gibi ortadaydı. "Ya sen Becca? Tüm bunlar hakkında ne hissediyorsun?"

Becca derin bir nefes aldı, yanakları kızarmıştı. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Benim için bile çılgınca olduğunu biliyorum." Mary'nin bakışlarıyla karşılaştı, sesi duygusallıktan arınmıştı. "Ama gerçek bu. Ben de onlara aşık oldum. Hepsine."

Odanın üzerine ağır bir sessizlik çöktü. Bir iğne düşse duyabilirdiniz. Herkes etrafta dönen duyguları anlamlandırmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Sal bir an durdu, sonra yavaşça yerinden kalktı. Becca'ya yaklaşarak omzuna nazik bir el koydu. "Hayatın bizi şaşırtmak gibi bir huyu vardır, başımıza hiç beklemediğimiz şeyler getirir." Sırayla oğullarının her birine baktı, sonra tekrar Becca'ya döndü. "Ama günün sonunda, eğer hepiniz birbirinizi gerçekten önemsiyorsanız, ben kim oluyorum da buna engel oluyorum?"

Bu şaşırtıcı bir dönüştü. Normalde oldukça geleneksel bir adam olan Sal'den gelince gerçeküstü geldi. Yine de sert dış görünüşünün altında ailesi için gerçekten en iyisini dileyen bir kalbi olduğunu biliyordum.

Mary ekledi: "Ben sadece kızımın mutlu olmasını istiyorum. Güvende. Sevilmesini."

Her anne gibi onun da bu durumla mücadele ettiğini .
Ama Becca bir çocuk değildi ve Mary bunu fark etmiş görünüyordu.

Becca gözyaşlarını geri püskürterek Mary'yi kucakladı. "Seviliyorum anne. Mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha fazlası."

Gece bizi duygusal bir hız trenine bindirmişti ama şimdilik araba istasyona geri dönüyor gibiydi. Hepimiz kendimizi içinde bulduğumuz bu karmaşık ağı anlamaya çalışıyorduk.

Vinnie boğazını temizleyerek tüm gözleri üzerine çekti. Her zamanki neşeli tavrı ciddiyetle yumuşatılmıştı. "Ben de Becca'ya aşığım," diye itiraf etti ve beni şaşırtan bir ciddiyetle Sal'e baktı. Vinnie nadiren bu kadar savunmasız olurdu ve bu durumun hepimiz için ne kadar önemli olduğu ortaya çıkmıştı.

Luke ayağa kalktı ve kendini kanepeden aşağı itti. "Baba, bunun ailemiz için alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum. Yine de bu hepimizi gerçekten mutlu edecek."

Sal'ın düşünceli bakışları sonunda bana kaydı. Beklentilerinin ağırlığını, gayri resmi dördüncü oğul olarak aramızdaki geçmişi hissettim.

Derin bir nefes alarak başladım: "Sal, bana her zaman kendinden biri gibi davrandın. Ve bunun için sana sonsuza dek minnettarım." Kelimelerimi dikkatle seçerek durakladım. "Bu ilişkinin sonuçlarının farkındayız, özellikle de şimdi. Hiçbirimiz sana, Mary'ye ya da kendimize utanç ya da saygısızlık getirmek istemiyoruz. Birbirimizi gerçekten seviyoruz. Ve Becca ile anlamlı bir şey inşa edebileceğimize inanıyoruz."

Bir nefes daha aldım ve duygularımı yatıştırmaya çalıştım. "Umudumuz, ortak dileğimiz, bunun değer verdiğimiz hiçbir ilişkiye zarar vermemesi. Bu ister bizim seninle olan bağımız, ister Becca'nın annesiyle olan bağı, isterse de senin Mary ile olan ilişkin olsun. Biz birleşik bir aile olmak istiyoruz."

Odayı birkaç vuruşluk bir sessizlik kapladı, her birimiz nefesimizi tutmuş Sal'ın cevabını bekliyorduk.

Derin bir iç çekti ve ifşaatlarımızın ağırlığının ona baskı yaptığını görebiliyordum. Bakışları düşünceli bir şekilde hepimize baktı. "Yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da aşkın toplumun normları ya da beklentileri tarafından belirlenemeyeceğidir. Kendi başına bir güçtür."

Sal, kendisine nazıkçe gülümseyen Mary'nin gözleriyle karşılaştı, sonra Becca'ya baktı. "Ancak, hepiniz hangi yolu seçerseniz seçin, hazır olduğunuz bir yol olduğundan emin olun.

Sadece neşeli zamanlarda değil, fırtına bulutları toplandığında da. Sevgi bir bağlılıktır, bir sorumluluktur."

Luke başını salladı. "Biliyoruz baba. Biz hazırız."

Sal derin bir nefes aldı ve başını sallayarak karşılık verdi. "O halde tek önerebileceğim şey desteğim. Hepimiz için alışmak biraz zaman alabilir. Ama saygılı olduğunuz ve birbirinize doğru davrandığınız sürece, ben sizin yanınızda olacağım."

Sal ve Mary arasında sessiz bir iletişim geçti, sadece derin bağları olanların yapabileceği türden konuşulmamış bir sohbet. Bu, geri kalanımızın birbirimizle ya da Becca'yla kurduğu iletişimden farklı değildi.

Mary öne çıktı, bakışları Becca'nınkilerle buluştuğunda yumuşadı. Kızının yüzünü şefkatle kavradı. "Hayatım, ne olursa olsun seni sevdiğimi unutma. Bu asla değişmeyecek."

Sal sırayla her birimize bakarak onun duygularını yineledi. "Kan bağınız olsun ya da olmasın hepiniz benim ailesiniz. Bu da değişmeyecek."

Çıkışlarını yapamadan Mary'nin yüz hatları endişeyle buruştu. "İçimden bir ses Mikey'nin dışarıda bir yerlerde dönüp durduğunu söylüyor. Tüm bu olanlardan sonra. Aklının nerede olabileceğinden korkuyorum."

Becca'nın yüzünde kararlılık parladı. "Onu bulacağım anne," diye söz verdi.

İçimde bir endişe hissettim. Kardeşi için bile olsa Becca'nın kendini tehlikeye atması fikri hoşuma gitmiyordu. Dilimi ısırđım, şu an çekincelerimi dile getirmenin zamanı olmadığını biliyordum.

Mary başını salladı, Becca'nın elini sıktı ve Sal ile birlikte ayrılmak üzere döndü. Ayrılışlarının ağırlığı odanın üzerine çöktü ve hepimizi düşünceli bir sessizlik içinde bıraktı.

Sonra sessizliğı bozan Becca kararlı bir şekilde, "Mikey'yi içine düştüğü bu durumdan kurtaracağız," dedi.

İlk konuşan Vinnie oldu, sesi nazik ama endişe doluydu, "Bunun akıllıca olduğuna emin misin? Bir şey olmayabilir - sadece kafasını dağıtmak için yürüyüşe çıkmış olabilir."

"Olabilir. Ama o tehlikeye bir şeyler yapmalıyım," diye karşılık verdi Becca, sesinde hem hayal kırıklığı hem de endişe vardı. "O benim kardeşim."

Luke söze girdi: "Bu işte hepimiz beraberiz. Neye karar verirsek verelim, bunu bir ekip olarak yapacağız."

Archer başıyla onayladı. "Mikey'nin yardıma ihtiyacı var. Ve bizim de bir plana ihtiyacımız var."

Becca'yı yakından izledim ve kararlılığına hayran kaldım. Mikey ile arasındaki bağ açıldı ve ona yardım etmek için mücadeleye girmeye istekli olması hem

takdire şayan ve korkutucu. O anda, plan ne olursa olsun, onun yanında duracağımı, yolumuza çıkan her şeyle yüzleşmeye hazır olduğumu biliyordum. Bu duygu hepimiz arasında sessizce paylaşılyordu; biz bir takımdık ve hiçbir şey yolumuza çıkamazdı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 32

OceanofPDF.com

LUKE

T Mikey nasıl ele alacağımızı düşünürken odada gerginlik ve beklenti vardı. Mikey'le görüşmeyeli birkaç saat olmuştu. Gitmişti ve bu süre bir bağımlının başını belaya sokması için fazlasıyla yeterliydi. Becca'nın onun için endişelenmesini izlemek, boş durmayı imkânsız hale getiriyordu.

Sal omuzlarını dikleştirdi. "Mary ve ben birkaç bölgeyi alıp aramaya başlayacağız."

"Hayır, bekle," diye araya girdi Becca, ayağa kalkmadan onları yakaladı. Annesini bir süreliğine de olsa daha fazla sıkıntıdan korumak istediğini gösteren bir ifade takınmıştı. "Bırakın Mikey'i ben halledeyim. Dediğiniz gibi kendinize düşünmek, her şeyi sindirmek için biraz zaman verin. Söz veriyorum halledeceğiz."

Sal itiraz etmeye hazır görünüyordu ama Mary'nin koluna yumuşak bir dokunuşu onu durdurdu. Sessizce başını salladı. "Haklı," diye mırıldandı, gözleri Becca'ninkilerle buluştu. "Biraz zamana ihtiyacımız var. Ve geri dönme ihtimaline karşı burada kaleyi korumamız iyi bir fikir. Hadi yukarı çıkalım, tamam mı?"

Mary, az önce yaptığımız konuşmanın şaşkınlığı içinde olduğunu belli eden tavırla başını salladı. Babamın burada onunla kalması doğru bir karardı.

Sal'ın bakışları her birimizin üzerinde durdu ve sonunda bana indi. Güven verici bir şekilde başımı salladım. Onlar yukarı çıkarken, hepimizin omuzlarındaki sorumluluğun ağırlığını, Mikey'i sağ salim eve getireceğimize dair sözsüz vaadi hissedebiliyordum.

Becca'nın ses tonu endişeli bir kız kardeşten görev başındaki becerikli bir kadına dönüştüğünde üst kattaki yatak odasının kapısı arkalarından ancak kapanmıştı. "Hayır.

Ayrılmak ya da körü körüne aramak zorunda değiliz. Mikey'nin telefonunda bir süredir Airtag var." Utangaç bir gülümseme verdi. "Abla içgüdülerini. Bir gün kaybolacağından hep endişe etmişimdir, kelimenin tam anlamıyla."

Duruma rağmen sırttım. "Her zaman bir adım öndesin, değil ?" Isaac bir kaşını kaldırdı, etkilendiği belliydi. "Çok zekice."

Omuz silkti ve dizüstü bilgisayarını açtı. "Hazırlıklı olmak istedim. Bakalım benim asi kardeşim kendini nereye götürmüş."

Bir takip uygulaması açtığında hepimiz etrafına toplandık. Ekrandaki bir bıp Mikey'nin yerini gösteriyordu.

Vinnie bir ısıklık çaldı. "O kadar da uzakta değil. Buradan yaklaşık üç mil uzakta gibi görünüyor."

Archer düşünceli görünüyordu, stratejik zekâsı planlar yapıyordu. "Temkinli yaklaşmalıyız. Ne tür insanlarla birlikte olduğunu ya da ne durumda olduğunu bilmiyoruz."

Becca'nın parmakları klavyenin üzerinde dans ederek yerin sokak görüntüsünü . Graffiti kaplı ve her türlü şüpheli görünen yıkık dökük bir bina gözlerimizi karşıladı.

Becca sesinde kararlılıkla, "Burası bizim yerimiz," diye ilan etti.

Sadece Becca için değil, Mikey için de bir koruma dalgası hissettim. "Pekâlâ," dedim, sorumluluğu üstlenerek, "oraya gideceğiz, olay yerini inceleyeceğiz. Eğer bir şeyler ters giderse, hep birlikte orada olmamızı istiyorum."

Becca başıyla onayladı. Bu bir aileydi ve aile söz konusu olduğunda işimizi şansa bırakmazdık. Hazırlıklı gidiyorduk ve Mikey'i eve getirecektik. Güvende. Kiralık arabamızı alarak yola çıktık.

SUV'un motoru altımızda , yumuşak gürültüsü aracın içine yerleşmiş olan sessizliği kesiyordu. Arabanın sınırları içinde atmosfer yoğundu. Mikey için duyduğumuz endişe ve Becca ile ilişkimizin doğasına dair çözülmemiş soruların birleşimi havayı ağırlaştırıyordu. Öğleden sonra havası hızla akıp giderken, dışarıdaki ağaçların gölgeleri yolda sessiz bir dans yapıyordu.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak yavaş bir nefes verdim, sonra dikkatimi Becca'ya çevirdim. Düşük ışıktaki profilini görebiliyordum, dudakları hafifçe ayrılmış, gözleri ileriye sabitlenmiş, düşüncede kaybolmuştu. Uzanıp elini tuttum ve benimkiyle iç içe geçmiş parmaklarının sıcaklığını hissettim. "İyi misin?" Gözlerini kırptırdı ve bana baktı, sanki bir an için endişelerinde yalnız olmadığını unutmuş gibi gözlerinde şaşkınlık belirgindi. "Evet," dedi.

yavaşça başladı, "Yani, koşullar göz önüne alındığında, dayanıyorum. Sadece kardeşim için endişeleniyorum."

Elini sıktım ve olabildiğince rahatlatmaya çalıştım. "Onu bulacağız. Ve ona yardım edeceğiz. Buna söz veriyorum."

Düşüncelerim tekrar önümüzdeki zorluklara kaymaya başladı. Becca ruh halimdeki değişimi hissetmiş gibiydi, parmakları benimkileri sıktı. "Hey," diye fısıldadı, sesi yumuşaktı, "bunu atlatacağız, tamam mı? Hepsini."

Başımı salladım ve onu kendime çektim. "Birlikte."

Yanıma sokuldu ve ben de başının üstünü öptüm.

"Ben de tam bir şey düşünüyordum," diye başladı, dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı.

Merakla onu yakından izledim. "Aklında ne var?"

Becca'nın bakışları önündeki dolambaçlı yola sabitlendi, gözleri hatırlamaktan donuklaştı. "Mikey ve ben çocukken eski evimizin arkasındaki ormanda oynadığımız bir yazı düşünüyordum."

Hiçbir şey söylemedim, elini tuttum ve anılarını anlatmasına izin verdim. O da gülümseyerek elimi sıktı.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Bir ağaca tırmanmaya çalışıyordum, bir ağaç ev ya da onun gibi aptalca bir şey inşa etmek istiyordum. Ama biraz fazla hırslıydım ve bulabildiğim en uzun ağacı seçtim. Oldukça yükseğe çıkmayı başardım ama sonra korktum ve geri inemedim. Yaklaşık on yaşındaydım. Bir saat boyunca orada mahsur kaldım. Sonra Mikey çıkageldi."

Başını salladı ve anıya gülümsedi. "O kadar yükseğe tırmandığım için bana çok kızmıştı. Ama beni azarlamak yerine, hiçbir şey olmamış gibi o ağaca tırmandı. Yukarı çıktı, beni sakinleştirdi ve sonra adım adım aşağı inmeme yardım etti." Durakladı, sesi daha yumuşaktı. "Her zaman bana göz kulak oldu, biliyor musun? Ne zaman dikkatsiz bir şey yapsam, yaşça küçük olmasına rağmen yardım etmek için hep yanımdaydı."

Genç Mikey'i hayal edebiliyordum, çelimsiz uzuvları, kararlı yüzü, kız kardeşinin güvende olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Aralarındaki bağ çok açıktı.

Derin bir iç çekti, gülümsemesi biraz soldu. "O beni kurtardı ve şimdi ben de onu kurtarmaya çalışıyorum."

Durumun ağırlığı tekrar üzerimize çöktü ve meseleye onun bakış açısından baktım. Bir zamanlar güvenilir bir kardeş olan Mikey yolunu kaybetmişti. Ve şimdi ona yol göstermek Becca'ya düşüyordu.

Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çektim. "Sana sahip olduğu için çok şanslı Becca. Biz de öyle."

"Teşekkürler." Sesi dalgalandı, geçmişten gelen duygular şimdiki zamanın ağırlığıyla karıştı. Gözlerinin kenarları dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Kolumu kavrayan elindeki hafif titremeyi hissedebiliyordum ve her şeyin büyüklüğünün onu nasıl etkilediğı ortadaydı.

Vinnie öne doğru eğildi ve nazik bir elini onun dizine koydu. "Hey," diye başladı usulca, "her zaman güçlü olan sen olmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

Becca'nın gözleri onunkilerle buluştu; bakışlarındaki güç, parıldayan gözyaşlarının hafifçe gölgesinde kalmıştı.

"Bu gücün, hepimizin sende hayran olduğu şeylerden biri," diye söze karıştı Isaac, sesi sıcaklıkla doluydu. "Ama unutma, bu işte yalnız değilsin. Biz buradayız ve yükünü taşımana yardımcı olacağız."

Gözlerini kırıştırdı, gözyaşları döküldü ve yanaklarında çizgiler oluşturdu. Tek kelime etmeden daha da yaklaştı ve yüzünü omzuma gömdü. Vücudu dizginlenmiş hıçkırıklarla titriyordu. Kollarımı ona doladım, onu kendime çektim ve vücudunun sıcaklığını kendi vücudumda hissettim. Archer uzanıp sırtını nazikçe ovarken, Vinnie onun ellerinden birini kendi eline aldı ve güven verici bir şekilde sıktı.

Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Onu bulmak zorundayız Luke. Çok geç olmadan."

Başımı salladım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Yapacağız. sahibiz. Ve birlikte durdurulamayız."

Becca derin bir nefes aldı ve ondaki değişimi hissedebiliyordum. Kırılганlığı hâlâ oradaydı ama bunun üzerine kendine özgü kararlılığı serpilmişti. Birkaç dakika sessizce araba sürdük, Mikey için duyduğumuz ortak endişe hepimizi sardı.

Yaklaştığımız mahalle yavaş yavaş değişti. Bakımlı çimler ve şirin evler gitmişti. Bunların yerini çatlak kaldırımlar, grafiti püskürtülmüş duvarlar ve çok daha iyi günler görmüş evler almıştı. Binalar yıpranmış, yenilmiş bir görünüme sahipti; bazılarının pencereleri tahtalarla kapatılmıştı ve bahçeleri atılmış eşyalarla doluydu.

Gördüğümüz az sayıdaki insan, gözleri etrafı tarayarak, herhangi bir potansiyel tehdide karşı dikkatli bir şekilde hareket ediyordu. Kenarları pas tutmuş eski bir araba gürleyerek yanımızdan geçti, motoru mırıldanmaktan çok tekliyordu.

Sonunda özellikle harap bir evin önünde durduk. Boyası soyulmuştu, verandası sarkmıştı ve birkaç penceresinin açık olduğunu fark ettim.

üst kat paramparça olmuştu. Pencerelelerden birinin kalın perdelerindeki bir aralıktan loş bir ışık sızmasına rağmen, terk edilmiş bir hava vardı. Boğuk bir tartışmanın sesleri duvarlardan sızıyor, neşeden çok delilik içeren bir kahkaha ile noktalanıyordu.

Archer arka koltuktan öne doğru eğildi, bakışları keskindi. "Burası olduğuna emin misin?"

Becca telefonuna tekrar bakarak Airtag'in konumunu iki kez kontrol etti. "Evet, işte burası."

Isaac'in gözleri sertti, koruyucu içgüdüleri belirgindi. "Birlikte içeri girmeliyiz. Yakın durun ve gerekmedikçe çatışmaya girmeyin."

Elini tuttum ve sıktım. "Bunun için hazır mısınız?"

Durakladı, gözleri bir kez daha evi taradı. Bakışlarındaki endişe çok açıktı ama çenesini dikleştirdi ve başını salladı. "Olabileceğim kadar hazırım."

CHAPTER 33

OceanofPDF.com

S Harap evin gıcırdayan verandasına çıktığımda, tüylerim diken oldu. Sanki bu duvarların içinde karanlık şeyler oluyormuş gibi baskıcı bir his vardı. Olası her olumsuz sonuç aklımdan geçti ve onu içeride cansız bulduğuma dair korkunç bir görüntüyü geri itmek zorunda kaldım, Sonunda onu öldüren aşırı dozu önlemek için çok geç kalmıştı.

Ama korku beni her ne kadar tüketmekle tehdit etse de, etrafımı saran adamların varlığı koruyucu bir kalkan gibiydi. Luke sol tarafımdaydı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, sessiz bir şekilde güven veriyordu. Sağımda Vinnie etrafı tarıyordu, Archer hemen arkamdaydı ve Isaac birkaç adım önümde işaret veriyordu.

Sahip olduğum tüm cesareti toplayarak yumruğumu kaldırdım ve kapıyı çaldım, ses uğursuzca yankılandı. Kapı, gözleri kan çanağına dönmüş ve yüzü yıllarca süren zorlu yaşamın izleriyle kaplı, zayıf bir adam tarafından bir aralık açıldı. Bizi kuşkuyla süzdü, özellikle de etrafımda yükselen dört adamı fark etti.

"Kimsin sen?" diye homurdandı, sesi şüpheyile doluydu.

"Mikey için geldim," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde, sesimdeki çaresizliği belli etmemeye çalışarak. "O burada mı?"

Adamın gözleri ben ve çocuklar arasında gidip geliyordu. Seçeneklerini tartıyor gibiydi. "Mikey diye birini tanımıyorum," diye yalan söyledi, sesi meydan okuyan bir tona bürünmüştü.

Daha yumuşak bir yaklaşım denedim, ses tonuma çaresizlik sinmişti. "Lütfen, o benim kardeşim. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

O cevap vermeden önce kapı aniden yüzümüze çarpıldı, birden fazla kilidin yerine takılma sesi içeride yankılandı.

Sessizlik. Bir panik dalgası beni vurdu, bir sonraki hamlemizi anlamaya çalışırken zihnim yarışıyordu.

Ancak ben tepki veremeden Isaac bir adım öne çıktı, omzunu kapıya dayadı ve ham bir güç gösterisiyle kapı menteşelerinden tamamen ayrılana kadar itti. Kapı kulakları sağır eden bir gümürtüyle yere çarptı ve uyuşturucu bağımlısı sersemlemiş bir halde, artık herhangi bir bariyerden yoksun olan kapı aralığına bakakaldı.

Nefes nefese, biraz da hayretle Isaac'e döndüm. "Bunu yapmanın bir yolu da bu," diye yorumladım titrek bir kahkaha atarak.

Isaac bana göz kırptı, duruşu güçlü ve sarsılmazdı, "Sana kapıları açmak için her zaman buradayım."

Adam geri çekildi, ellerini havaya kaldırdı, belli ki boyundan büyük işlere kalkışmıştı. "Bakın, bela istemiyorum," diye kekeledi.

Ben de bilmiyordum ama zaten dizlerimize kadar batmıştık. Tek yapmamız gereken Mikey'i bulmaktı.

Eve girmek, acımasız bir alternatif evrene adım atmak gibiydi. Önce pis bir koku çarptı yüzüme - vücut kokusu, bayat sigara dumanı ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım ama burnumu anında kırıştıran keskin bir şeyin mide bulandırıcı karışımı. Muhtemelen bir zamanlar beyaz olan duvarlar şimdi kahverengi lekeler ve tanımlanamayan diğer lekelerle birlikte kirli bir sarıydı. Kirle kaplı pencerelerden gelen yetersiz ışığı emiyor gibiydiler, bu da her yerin sonsuza dek loş görünmesine neden oluyordu.

Ayaklarımın altındaki döşeme tahtaları her adımda inliyordu ve ortak ağırlığımız altında çökebileceklerini hissetmekten kendimi alamıyordum. Girdiğimiz oturma odası sefaletin bir fotoğrafı gibi görünüyordu. Yırtık pırtık, güve yeniği kanepeler, çeşitli yırtıklardan fişkıran dolguları, boş yemek kapları, atılmış iğneler ve devrilmiş bira kutuları gibi her türlü döküntü ile çevrili boşlukları dolduruyordu. Kirli şilteler, kendi rahatsız edici aşınma ve yıpranma izlerini taşıyarak orada burada yatıyordu.

Bir köşede, bir keş yere yığılmıştı, öyle hareketsizdi ki kalbim korkudan sıkışmıştı. Ama sonra göğsünün hafifçe inip kalktığını fark ettim, bu cehennem gibi yerde hayatı hâlâ devam ediyordu. Saçları keçeleşmiş saman gibi olan, iskelet gibi zayıf bir başka kadın, dalgın dalgın kolunu kaşıyor, boş gözleri yerden hiç ayrılmıyordu.

Kapıyı kilitleyen keş şimdi duvara yaslanmıştı, gözleri panik içinde odanın içinde geziniyordu. Köşeye sıkışmış bir fare gibi görünüyordu, çukur yanakları seğiriyor ve alnında ter birikiyordu. Her bir kası

Cılız bedeni gerginlikten titriyor gibiydi, belli ki dört adamdan esaslı bir dayak yiyeceğinden emindi.

Archer, sakın ve dengeli tavrıyla bir adım öne çıktı. "Buraya sana zarar vermeye gelmedik," dedi ama sesinde ciddi olduğunu gösteren bir ton vardı. "Sadece Mikey'i istiyoruz. Nerede o?"

Keşin adem elması sertçe yutkunurken sallanıyordu. "Genç bir adam, değil mi? Sırım gibi, mavi gözlü? O... o arka tarafta," diye kekeledi, bakışları evin derinliklerine giden bir koridora doğru kaydı. "Ama onu alıp hemen dışarı çıkmalısın."

"Acelen ne?" Vinnie gözlerini kısarak sordu.

Keşin sesi zar zor duyulabilen bir fısıltıya dönüştü, korkusu her hecesinde belirgindi. "Garcialar. Burayı onlar işletiyor. Seni burada yakalarlarsa, özellikle de Mikey'le..." diye devam etti ve imaları ağır havada asılı bıraktı.

Yüzümdeki kan çekildi. "Onu bulmamız gerek. Hemen." Garciaların kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içimden bir ses ortaya çıktıklarında burada olmak istemediğimi söylüyordu.

Koridora doğru ilerledim. Çocuklar çabucak aldılar; Vinnie ve Isaac girişi korurken, Archer ve Luke oturma odasından nöbet tutuyor, evin arkasına gidip gelmem için bana açık bir yol sağlıyorlardı. Yatak odasının eşiğinden adımımı attığımda gördüğüm şey karşısında nefesim kesildi.

Mikey'nin şeklini bu sefaletin arasında ayırt etmek zordu. Oda diğerlerinden daha da küçük görünüyordu, hava çürümenin ve bayat dumanın iğrenç kokusuyla doluydu. Yıpranmış duvar kâğıtları cansız şeritler halinde duvarlardan sıyrılmış, kırık bir pencere karton ve plastikle yamalanmıştı. Odayı metamfetamin ve tanımlayamadığım diğer maddelerin keskin kokusu ; gözlerimi yaşartan ve boğazımı yakan boğucu bir koku.

Koridordan gelen zayıf ışık Mikey'nin pis bir şiltenin üzerine yayılmış olduğunu gösterdi. Cildi soluk, nemli bir renkteydi ve gözlerinin altındaki koyu halkalarla tam bir tezat oluşturuyordu. Nefesleri sık, düzensiz hırıltılarla geliyor, göğsü zar zor hareket ediyordu. Yaklaştığımda dudaklarının mavimsi bir renk aldığını fark ettim. Sanki soğuk bir el kalbimi kavramış gibi hissettim.

"Mikey," diye fısıldadım, onu hafifçe sarsmak için uzandığımda sesim titriyordu. Göz kapakları bir an için titredi ama açılmadı ve ağzından kısık, gırtlaktan gelen bir inilti döküldü. Panik içimde kabardı. Ne almıştı? Ölüyor muydu?

Derin bir nefes aldım, yükselen paniğimi uzak tutmaya çalışıyordum. "Mikey, ben Becks," diye yalvardım, yüzüne dokundum ve teninin nemli soğukluğunu hissettim. Hararetle bir tanıma işareti, gözlerinde bir titreşim, ağzında bir seğirme - herhangi bir şey diledim.

Ayak sesleri arkamda yankılandı. Döndüğümde Isaac'ın odaya girdiğini gördüm, yüzü endişeyle kızarmıştı. Tek kelime etmeden yanıma eğildi, Mikey'nin nabzını kontrol etti ve sonra yanaklarına hafifçe vurarak onu uyandırmaya çalıştı.

"Bir doktora ihtiyacı var," dedi Isaac, sesi aciliyetle doluydu.

Arkasından Archer ve Vinnie girdi. Vinnie diz çökerek Mikey'nin durumunu incelerken, Archer odanın etrafına baktı, gözleri herhangi bir tehlike olup olmadığını tarıyordu.

"Onu hemen buradan çıkarmalıyız," dedi Vinnie. O ve Isaac Mikey'i dikkatle kaldırdılar ve oturma odasına doğru ilerlerken onu aralarında desteklediler.

Adamların arkasından giderken kalbim göğsümde acıyla gümbürdüyor, her atışta içimi pençeleyen korku ve çaresizliğin ağırlığı yankılanıyordu. Mikey'nin her zaman hareketli olan yüzü ürkütücü bir şekilde solgundu, göz kapakları zayıf bir şekilde çırpınıyordu. Aldığı her sığ nefes omurgama buz gibi bir dehşet saplıyordu. Etrafımızdaki harap binaların oluşturduğu uğursuz gölgeler, çılgınca kaçışımızla alay ediyor, yaklaşan kıyameti fısıldıyor gibiydi.

Isaac ve Luke'un onun ağırlığını taşımasını izlerken, "Mikey, lütfen," diye mırıldandım. Parmaklarım bileğinin soğuk tenine yapıştı, nabzının güven verici atışını hissetmek için çaresizce çırpınıyordum. Çocukluğumuza dair anılar canlandı - Mikey bahçede peşimden koşar, beni mahallenin kabadayılarından korur, her zaman şefkatli küçük kardeş olurdu. Onsuz bir dünya fikri hayal bile edilemezdi.

Mavinin tehlikeli bir tonuyla renklenmiş dudakları titredi ve göz kapaklarını bir parça açmaya zorlayarak zayıf bir inilti çıkardı. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

"Becca," diye mırıldandı, kelime bir nefesten daha fazlası değildi. Ama bu şimdiye kadar duyduğum en güzel sestti. Hâlâ oradaydı, hâlâ savaşıyordu ve ben de öyle kalması için her şeyi yapardım.

Çıkışa doğru ilerlerken, bir adrenalin patlaması beni ileriye doğru itti ve beni boğmakla tehdit eden bulantı ve korkuyu uzaklaştırdı.

Tek odak noktam kardeşimi güvenli bir yere götürmekti, çok geç olmamasını umuyordum.

Serin kış havasına adım attığımızda, göreceli sessizlik motorların tehditkâr gürültüsüyle bozuldu. Biz daha durumu tam olarak kavrayamadan, küçük bir araba filosu caddeden aşağıya doğru hızla ilerleyerek durdu ve harap evin önünde derme çatma bir barikat oluşturdu. Tozlar savruluyor ve araçların gölgelerinden figürler ortaya çıkıyordu.

Her biri bir öncekinden daha sert görünüyordu - deri ceketler, kollarından aşağıya doğru uzanan dövmeleler, ceplerinden sarkan zincirler. Ama beni gerçekten dehşete düşüren gözleri oldu. Soğuk, hesapçı ve aç gözlerle bizi bir av gibi süzüyorlardı.

Sessizlik yoğun, neredeyse boğucuydu, sadece içlerinden biri öne çıktığında bozuldu. "Onunla nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu, sesi tehditle doluydu. Bakışları hâlâ halsiz olan ama farkındalık belirtileri göstermeye başlayan Mikey'ye sabitlenmişti.

Sertçe yutkundum, Vinnie cevap verdiğinde kendimi cevap vermeye hazırlıyordum. "Arkadaşımızı eve götürüyorum."

Adam altın bir dişini göstererek alay etti. "Bana bir sürü borcu var. Ve sen onunla öylece vals yapabileceğini mi sanıyorsun?" Yavaşça öne çıktı, gözlerinde öfke vardı. "Hiç şansın yok."

CHAPTER 34

OceanofPDF.com

ISAAC

Suğuldayan motorların sert kakofonisi ve keskin, mırıltılı konuşmalarıyla çevrili odağım daraldı bizim hemen çevreleyen. Çok zor bir .

Adrenalinin nabzı damarlarımda atıyordu ve içgüdülerim çizgiyi çekip savunmaya geçmemi söylese de en iyi seçeneğin soğukkanlı kalmak olduğunu biliyordum. Burada soğukkanlı olmak gerekiyordu.

Garcialar olması gereken adam grubunun enerjisini hissedebiliyordum, saflarından yayılıyor gibi görünen kolektif bir tehdit vardı ve bu hafife alınacak bir şey değildi. Onların bölgesinde olduğumuz açıktı ve Mikey'i güvenli bir şekilde dışarı çıkarmak gibi acil bir hedefimiz olsa da, daha büyük bir oyun oynanıyordu. Saygı, bölge ve güç gösterisi. Bu gibi durumların altında hep bunlar yatardı.

Becca'nın meydan okuyan bir kararlılıkla yükselen sesi beni o ana geri çekti. "Kardeşimi de alıp gidiyoruz," dedi çenesini kaldırarak. Bu cesur bir hareketti ama aynı zamanda Becca'ydı - ailesi söz konusu olduğunda geri adım atmazdı.

Garcia'nın lideri, şiddet dolu bir geçmişi olduğunu ima eden yara izleri olan dağ gibi bir adam, onun ifadesinin tam tersine cevap verdi. Takındığı yavaş ve yırtıcı sırıtış, içimde dolaşan endişeyi daha da arttırdı.

"Borcunu ödemedi hiçbir yere gitmiyor," diye gürledi, sesi üstü örtülü bir tehditle doluydu.

Kalbim hızla çarpıyordu ve yaptığımız seçimlerin ağırlığını ilk kez hissetmiyordum. Durum geri dönüşü olmayan bir noktaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Arkamda, Archer'ın harekete geçmeye hazır bir şekilde hissettim,

Luke ise kurnazca hareket ederek çete ile Becca arasında konumlandı. Vinnie'nin gözleri etrafta geziniyor, çıkışları hesaplıyor ve stratejiler oluşturunuyordu.

Ancak Garcialar için bile, bizim tarafımızdan yapılacak herhangi bir açık hamlenin patlamaya hazır bir çatışmanın fitilini ateşleyeceği açıktı.

Liderle gözlerimi kilitledim. Sessiz bir anlaşma olduğu belliydi; ikimiz de skoru biliyorduk. Güç, saygı ve sokağın konuşulmayan kuralları iş başındaydı. Mikey'nin borcu sadece işin görünen yüzüydü. Asıl mesele neydi? Bu bir meydan okumaydı. Bir kararlılık testiydi.

Vücudumdaki her kas gerilmişti. Sessizlik gerilmişti, gerginliğe gebeydi ve her saniyeyi sonsuzluk gibi hissettiriyordu. Sayılarından ve ateş güçlerinden emin oldukları belli olan Garcialar hamlemizi bekliyorlardı. Açmaz sürdürükçe, içimi kemiren korku daha da artıyordu. Tek bir yanlış adım, tek bir yanlış söz yetecekti ve durum şiddete dönüşebilirdi.

Yüzünde endişe ve meydan okumanın sert bir karışımı olan Becca, ses tonunda bir ısırıkla öne çıktı. "Size tek kuruş ödemeyeceğiz," dedi, kelimeler gerginliği bir bıçak gibi kesiyordu, "ve şu anda 911'i aramadığımız için kendinizi şanslı sayın."

Kahretsin. Bu kozu oynamasından dolayı irkildim. Böyle bir durumda polisten bahsetmek, kuru yaprak yığınının kibrit atmaya benziyordu. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

Ona doğru eğildim, sesim alçak ama sertti. "Becca, blöf yapmanın sırası değil. Sakin olalım, tamam mı?" Elim hafifçe koluna bastırarak onu sakinleştirmeye, sallanıp durduğu duygu uçurumundan geri çekmeye çalıştım.

Tereddüt etti, gözleri benimkileri tarıyor, bir plan ya da rehberlik ipucu arıyordu. Dizginleri bana vermeye karar verdiği anı görebiliyordum, çenesi hafifçe başını sallayarak eğildi.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim ve Garcia liderinin iri cüssesine doğru yöneldim. "Ne kadar borcu var?" Sesim eşitti, herhangi bir meydan okumadan arınmıştı, ancak alttan alta çelik gibi bir kararlılık taşıyordu.

Lider bana baktı, yüzü okunmuyordu, sonunda miktarı açıkladı. "Beş bin dolar. " Ses tonu alaycıydı ama gerçek bir şaşkınlıkla karıştı. Bir insan neden kendini isteyerek böyle bir borca sokar ki? Mikey hayatını sona erdirecek son bir alem için yeterli miktarda uyuşturucu almayı mı planlamıştı?

Bu düşünceyi kafamdan atıp dikkatimi Archer'a çevirdim. Ona başımı salladım, o da bana başıyla karşılık verdi.

Archer hiç vakit kaybetmeden elini cebine attı, parmakları ustalıkla kalın bir tomar para çıkardı, bunu yaparken Garcias'a komik bir şey yapmadığına dair güvence vermek için elini kaldırdı. Önlem olarak, bu cehennem çukuruna gelmeden önce bir bankada durmuştuk. Archer her ihtimale karşı birkaç bin dolar çekmişti. Sloganımız izci çocuklar gibidir: Her zaman hazırlıklı ol.

Parayı aldım, vurgulamak için hafifçe havalandırdım. "On bin," diye ilan ettim, liderin bakışlarını sarsılmaz bir yoğunlukla tutarak. "Beşi borcunu kapatmak için. Bir beşlik de ona bir daha mal satmayacağıma dair söz vermek için."

Grubun üzerine bir sessizlik çöktü. Garcialar emin olmayan ve hesaplı bakışlarla birbirlerine baktılar. Ciddiyetimizi ölçmek için gözlerini kısan lider, ekibinden birine hafifçe başını salladı. Sırık gibi, dövmeleli bir adam, altın dişini gösteren bir sırtısla, teklifimizin geçerliliğini teyit etmek için açıkça istekli bir şekilde bana doğru yürüdü.

O titizlikle paraları sayarken herkes donup kalmıştı. Etrafımızdaki hava yoğundu, her saniye sonsuzluk gibi uzuyordu. Herkes nefesini tutmuş, onun kararını bekliyordu. Sonunda kafasını kaldırdığında, lidere başını sallayarak miktarın söz verildiği gibi olduğunu gösterdi.

"Pekâlâ," diye homurdandı lider, sesi isteksiz bir saygı taşıyordu. Gözleri benimkilere kilitlendi, soğuk bir onaylama. "Borcunu temizlenmiş say. Ve elbette, artık çocuğa satmak yok. Ama hepinizin bölgemden gitmesini istiyorum. Ve sakın geri gelmeyi düşünmeyin."

Garcia çetesi kenara çekilerek aracımıza giden açık bir yol açtı. Temkinli ama öyle görünmemeye çalışarak ilerlerken gözlerinin sırtımızda delikler açtığını hissedebiliyordum. Arabaya ilk binen Becca oldu, kemerini bağlamaya çalışırken elleri titriyordu. Mikey'i ben taşıdım, arkaya yerleştirdim ve kemerini bağladım.

Arkasından ben de bindim, takip edilmediğimizden emin olmak için gözlerim sürekli dikiz aynasında geziniyordu. Motor kükreyerek çalıştı ve SUV o Allah'ın unuttuğu yerden çıkmaya başladı.

Arabayı sürerken, arabayı baskıcı bir sessizlik kapladı. Az önce yaşananların ağırlığı hissediliyordu. Her birimiz kendi düşüncelerimize derinlemesine dalmış, riskleri, seçimleri ve kıl payı kaçışı değerlendiriyorduk.

Tam boyunca sessizliğin bozulmayacağını düşündüğüm anda Mikey usulca inledi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Şaşkın ve bulanık bir ifade. Arabadaki ağırlık yer değıştirdi, herkesin odağı ona yöneldi.

"Ne oldu böyle?" diye sordu.

Becca'nın daha önce gerginlik ve endişe maskesi olan yüzünde saf bir rahatlama belirdi. Uzandı, parmaklarıyla Mikey'nin alnındaki dağınık saçları geriye doğru taradı, sesi titrekti ama şefkat doluydu: "Tanrı'ya şükür Mikey... Tanrı'ya şükür."

OceanofPDF.com

CHAPTER 35

OceanofPDF.com

BECCA

TErtesi gün oturma odasındaki hava gerginlikle doluydu. Sanki herkes nefesini tutmuş gibiydi. Hepimiz herhangi bir Mikey'nin iyi olup olmadığını öğrenmek için endişeleniyordu. Tek ses, kapının yanındaki süslü dede saatinin tik takları ve ara sıra duyulan ayak sürçmeleri idi.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından yukarıdan ayak sesleri yankılandı. Merdivenden bir kadın indi, varlığı hemen dikkat çekiyordu. Uzun boyluydu, güçlü bir duruşu ve otoriter bir havası vardı. Simsiyah saçları, keskin elmacık kemiklerini ve delici mavi gözlerini vurgulayan sıkı bir topuzla geriye doğru toplanmıştı. Giydiği beyaz ceket moka rengindeki tenini vurguluyordu ve dudakları düz bir çizgi halindeydi, hiçbir duygu belli . Aurası tam bir yetkinlik ve kontrol yayıyordu.

Dr. Hendricks, Mikey'i hastaneye götürmemize gerek kalmayın diye bir gece önce onu kontrol etmesi için tuttukları özel doktordu. Noel arifesinde buraya bir doktor getirmek kolay olmamıştı ama çocuklar bunu başarmışlardı.

Odadaki herkes dikkatini ona çevirdi ve her biri sessizce onu iyi haberleri paylaşmaya çağırdı. Bir an için bakışları her birimizin üzerinde gezindi, sanki mesajını nasıl ileteceğini değerlendiriyordu. Sonra boğazını temizledi.

"Durumu hâlâ stabil," diye söze başladı, sesi profesyonellik ve sıcaklığın sakinleştirici bir karışımıydı. "Bazı testler yaptım ve ölümcül bir miktar almadığı anlaşılıyor. Çok dinlenmesi gerekecek, rehabilitasyon ve danışmanlık önereceğim... ama iyileşecektir."

Parmaklarımdaki acıyı hissedene kadar kolçağı bu kadar sıkı kavradığımı fark etmemiştim. İçime dolan rahatlama o kadar büyüktü ki

tutamadım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü, bir duygu seli aynı anda üzerime çöktü: minnettarlık, sevgi, korku, rahatlama.

Çocuklar bir anda yanımdaydı, tanıdık dokunuşları koruyucu bir kalkan gibi etrafımı sarıyordu. Luke'un parmakları yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını sildi, Archer elimi güven verici bir şekilde sıktı, Isaac yatıştırıcı sözler fısıldadı ve Vinnie bir kolunu omuzlarıma doladı. Onların ortak sıcaklığı, sundukları rahatlık, geçen saatlerin ağırlığını biraz olsun hafifletti.

"Siz olmasaydınız nasıl başarırdım bilmiyorum," dedim gözyaşlarımın arasından. Kelimelerin minnettarlığımın derinliğini yansıtmakta yetersiz kaldığını hissettim ama özünü yansıttıklarını umuyordum.

Odada, duvarları etrafımızda biraz daha sıkılaştıran sessiz bir yoğunluk vardı. Bunu hissedebiliyordum, kalın bir gerginlik bizi yerimizde tutuyordu. Kaçınılmazdı.

"Mikey'i daha önce, ilk uyandığında kontrol ettim," diye başladı annem, sesi yumuşak ama kararlıydı, herkesin dikkatini çekiyordu. "Konuşmamız kısa sürdü ama şimdilik burada kalması konusunda anlaştık. Sevgiye, aileye ve sana ihtiyacı var canım," dedi annem başıyla beni göstererek. "Kardeşinin bakıcısı olmaktan biraz uzaklaşmaya ihtiyacın var."

Yutkundum, suçluluk ve endişenin tanıdık acısını hissettim. Ama içten içe, bunun en iyisi olduğunu biliyordum. "Bu iyi bir karar," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Burada uyuşturucuya erişimi yok. Çocuklar bundan emin oldular."

Sal boğazını temizleyerek konuşmanın hem beklediğim hem de korktuğum konuya kayacağıнын sinyali verdi. "Bu... ilişki hakkında," diye başladı, bakışları her birimizin yüzünde geziniyor, oğullarında biraz daha uzun süre kalıyordu. "Senin için düşündüğüm şey bu değildi," dedi biraz da üzüntüyle.

Bir duraklama oldu, sözlerinin ağırlığı içine işledi. Bu konu üzerinde düşündüğü, hatta belki de uykusunun kaçtığı belliydi.

"Geleceğe baktığımda, oğullarımın her birini hayal ettim," bakışları Isaac'inkilerle buluştuğunda yumuşadı, sessizce onu da dahil etti, "yanında güzel, sevgi dolu bir kadınla. Düğünler, çocuklar, etrafta koşuşturan torunlar hayal ettim."

Annem Sal'in bıraktığı yerden devam etti, gözleri akmamış yaşlarla cam gibiydi. "Ve senin için Becca," dedi, bakışlarını benden ayırmadan. "Senin için

sevecen bir koca, sana değer veren biri. Ve tabii ki şımartmam için güzel torunlar."

Cevap vermek, endişelerini gidermeye çalışmak ya da belki de sadece seçimlerimizi savunmak için ağzımı açtım. Ama ben daha tek kelime edemeden annem elini kaldırarak durmamı işaret etti. Vinnie de araya girmeye çalıştı ama Sal'in sert sesi onun sözünü kesti.

"Daha işimiz bitmedi," dedi basitçe.

Sal derin bir iç çekti ve bir an için daha yaşlı göründü, yüzündeki çizgiler duyguyla derinleşti. "Ama," diye başladı, sesi şimdi daha yumuşaktı, "bu durum... alışılmışın dışında olsa da," başını sallayan anneme baktı, "Mary ve ben gördüklerimizi inkâr edemeyiz."

Oğullarının her birine dikkatle baktı ve gözlerindeki sevgiyi görebiliyordum. "Hepinizin Becca'ya bakışı... onun etrafında dolanıyorsunuz, her zaman güvende olduğundan ve onunla ilgilendiğinizden emin olmanız... Bu çok açık. Mikey'le yaşadığınız bu olay sırasında birbirinizi nasıl kolladığınız da çok açık. Onu seviyorsunuz. Ve sen," dedi bana dönerek, "onların yanında durman, onları desteklemen çok açık. Bu senin için de geçici bir kaçamak değil."

Annem derin bir nefes aldı, eli Sal'inkini arıyordu. Onu bulunca parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve bu temastan güç aldı. "Bir ebeveynin isteyebileceği tek şey çocuklarının mutlu, güvende ve seviliyor olmasıdır," diye başladı, sesi hafifçe titreyerek.

Sal başını sallayarak onayladı ve konuşmayı devraldı. "Bu bizim için kolay değil, biliyorsun," dedi bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirerek. "Üvey kardeşlerin romantik bir ilişki içinde olması fikri çok yabancı. Dürüst olmak gerekirse, yanlış geliyor."

Kalbim boğazıma düğümlendi. Kısa bir an için kendime en kötüsünü, ilişkimizi bitirmemizi isteyeceklerini ya da bizi dışlayacaklarını hayal etme izni verdim. "Ama dün bizi destekleyeceğinizi söylemişsiniz," diye hatırlattım onlara.

"Ve yapacağız," diye söz verdi Sal.

"Bunu uzun uzun düşündük," dedi annem yumuşak bir sesle. "Evlenmemeye karar verdik."

Oda hareketsiz kaldı. Bir an ne dediğini anlayamadım. "Ne? Neden?" Ağzımdan kaçırıldım. Mikey'den ilişkimize kadar her şeyin ağırlığı üzerime çökmüştü ve şimdi de bu mu? Bu fazlaydı. "Birbirinizi seviyorsunuz. Birlikte olmalısınız. Bu hiçbir şeyi değiştirmemeli."

Vinnie söze girdi, sesi kızgınlık ve inançsızlığın bir karışımıydı. "Bu çok saçma. Siz ikiniz birbirinize aitsiniz. Becca'yla birlikte olmamız onu kardeşimiz yapmaz. Bu aynı şey değil. Bizim için mutluluğunuzu feda etmek zorunda değilsiniz."

Isaac ve Archer başlarını sallayarak onayladılar, yüzleri Vinnie'nin duygularının aynasıydı.

Luke da başını salladı ve ekledi, "İkiniz de aşk için ikinci bir şans buldunuz. Bu çok nadirdir. Bunu bir kenara atmayın."

Sal derin düşüncelere dalmışken annem gözyaşlarına boğulmuş görünüyordu. "Bu sadece toplumun ne düşündüğüyle ilgili değil," diye fısıldadı. "Bu ailemiz için neyin doğru olduğuyla ilgili."

"Ama anne," diye yalvardım, sesim titriyordu, "bu sizin mutluluğunuz. İkiniz de bunu hak ediyorsunuz. Çok şey yaşadınız. Bunun başka bir fedakârlık olmasına izin verme."

Vinnie bir kolunu bana doladı, beni kendine çekti ve duygularımı yineledi. "O haklı. Evlenmelisin, mutlu olmalısın. Gerisini biz hallederiz."

Derin bir sessizlik oldu. Sözlerimizin, yalvarışlarımızın ağırlığı odayı doldurmuştu. Annemin gözlerindeki çatışmayı görebiliyordum; Sal ile birlikte olma arzusu, ailesini koruma ve bizim mutluluğumuzu sağlama yönündeki annelik içgüdüleriyse savaşıyordu.

Sal bir elini saçlarında gezdirerek iç çekti. "Bunların hiçbirinin bizim ya da sizin aşkınızın önüne geçmesini istemedik," dedi sırayla her birimize bakarak. "Biz sadece en iyisini istiyoruz."

"Hepimizin var," diye fısıldadım, bir damla gözyaşını silerek. "Ama belki de en iyisi hepimizin mutlu olması. Birlikte."

Oda bir an için sessizliğe büründü, sözlerinin ağırlığı içlerine işledi. Sal ve annem, annem boğazını temizleyip konuşmadan önce sessiz bir anlayış ve anlaşma dolu bakışlardan birini değiş tokuş ettiler.

"Biz burada zaten evliyiz," dedi elini kalbinin üzerine koyarak. "Bunu bize söyleyecek bir kâğıt parçasına ihtiyacımız yok. Aşk bağlılık, anlayış ve her durumda birbirimizin yanında olmakla ilgilidir. Biz buna sahibiz. Aramızdaki bağı onaylamak için toplumun damgasına ihtiyacımız yok."

Sal başıyla onayladı. "Ve eğer beşiniz yasal olarak evlenemiyorsanız, kalpleriniz sizi oraya götürse bile, o zaman belki bu hepimiz için geleneksel normlara birlikte karşı durmanın bir yoludur."

Duygu seline kapıldım, gözlerim yaşla doldu ve hızla ilerleyerek anneme sarıldım. "Sadece senin mutlu olmanı istiyorum," diye fısıldadım saçlarına.

Annem, "Mutluyuz ve çok uzun bir süre daha mutlu olacağız," diyerek bizi rahatlattı.

Sal ve çocuklar bir dizi sıcak, sırt sıvazlayan kucaklaşmayı paylaştılar, kardeşlik bağı aşikârdı. Vinnie gözleri nemli bir şekilde Sal'in sırtını sıvazladı ve genellikle çok çekingen olan Archer bile Sal'i sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

Odadaki sıcaklık hissediliyordu, sevgi her bakışta ve dokunuşta kendini belli ediyordu. Hepimizi saran ve yakın tutan bir birlik ve beraberlik duygusu vardı. Sanki aramızda konuşulmamış bir anlayış, birbirimize ve alışılmadık ama güzel ailemize bir bağlılık vardı.

Annem bu hassas anı bulaşıcı, iç açıcı kahkahasıyla bozdu. "Tüm bu heyecan içinde neredeyse Noel Arifesi olduğunu unutuyorduk." Ellerini heyecanla birbirine vurdu, yüzü ışıldıyordu. "Ve eğer söylemem gerekirse, isteyebileceğim en harika hediye şimdiden aldım: kutlama yapabileceğim büyük, sevgi dolu bir aile."

Annemi kendine çekerken Sal'ın gözleri parlıyordu. "Yeni başlangıçlara ve aşkın tüm güzel hallerini kutlamaya."

Oda bir anlaşma korosuyla yankılandı. Şarap kadehleri tokuşturuldu ve aşka, aileye ve umut dolu bir geleceğe kadeh kaldırdık. Önümüzdeki engellere, belirsizliklere ve zorluklara rağmen, o anda her şey yolunda gidiyordu. Ev kahkaha, neşe ve sevgiyle yankılandı - gerçek bir aile Noel'inin özü.

EPILOGUE I

OceanofPDF.com

BECCA

Üç gün sonra.

T Noel ruhu, sıcaklığı ve büyüyle kalbimde her zaman özel bir yere olmuştur. Ama bu Noel daha da derin bir anlam taşıyordu. Odayı dolduran sevgi, Sal ve annemin kabulü ve hepimizin paylaştığı inkar edilemez bağ, sıradan bir bayramı

sezonu son derece büyü bir şeye dönüştürüyor.

Sal ve annemin mutluluğumuza öncelik verme kararı, alışılmışın dışındaki ilişkimizin inceliklerinde yol alırken yanımızda durmaları, sarsılmaz sevgi ve desteklerinin bir göstergesiydi. Onların bu fedakârlığı sadece bize olan duygularının derinliğini kalmadı, aynı zamanda benim duygularımı da pekiştirdi. İlk defa kalbimde hiçbir tereddüt olmadığını fark ettim. Derinlere dalmaya, bu ilişkiye, hayatım haline gelen bu inanılmaz adamlara kendimi adamaya hazırdım.

Ama kaderin cilvesine bakın ki, evrenin benim için başka bir sürprizi daha vardı. Noel coşkusunun ertesi sabahı, ambalaj kâğıdı ve fiyonk kalıntıları hâlâ oturma odasını kirletirken, kalbim göğsümde çarparak hamilelik testindeki iki pembe çizgiye baktım.

Hamileydim.

Beni bir duygu seli kapladı. Heyecan, endişe, mutluluk ve korku içimde bir kasırgaya dönüştü. Haberin ağırlığı ağırdı, ancak aşkımızı, bağlılığımızın somut bir sembolünü taşıma ihtimali sarhoş ediciydi. Kendimi minnettar ve biraz da bunalmış hissediyordum.

Ama kalbim sevinirken, içimi kemiren bir düşünce aklımdan çıkmıyordu. Çocuklar nasıl tepki verirdi? Elbette, beni seviyorlardı ve daha önce de birçok badire atlatmıştık.

birlikte fırtınalar. Ama bir çocuk? Bu tamamen farklı büyüklükte bir bağlılıktı.

Takip eden günlerde duygularımla boğuştum. Tatil sezonunun neşesi kendi iç çatışmalarımla iç içe geçmişti. Bir yandan Mikey'nin durumu karmaşıklığa bir katman daha ekliyordu. Uçurumla olan mücadelesi, uyuşturucu kullanımının bedeli, hayatın ne kadar kırılgan olabileceğinin acı verici bir hatırlatıcısıydı.

Ama iyileşme belirtileri göstermeye başlamıştı bile. Noel sabahı kendine gelmiş, biraz sıcak elma şarabı içebilecek kadar iyi hissediyordu. Gözlerine yavaş yavaş ışık gelmeye başlamıştı ve Noel'in ertesi sabahı eski halinin bir kısmını geri kazanmış görünüyordu. Onu annem ve Sal'in şefkatli ellerine bırakacağımı bilmek hiç de azımsanacak bir rahatlama değildi.

Ayrılmadan önce anneme hamileliğimi anlattım. Bana sıkıca sarıldı, gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Bu bir hediye Becca. Bir lütuf." Çocuklara söylememesi için ona yemin ettirdim, ancak haberi Sal ile paylaşması için ona izin verdim. Bazı şeyler sevdiklerimizden saklanamayacak kadar değerli ve önemliydi.

Ertesi gün yola çıktık. Adamların özel uçağı masmavi gökyüzünde süzülüp bizi New York'a geri götürürken, sırrın ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettim. Vakit gelmişti. Onlara söylemek zorundaydım.

Uçağın içindeki ortam hafifti, ara sıra kahkahalar ve eğlenceli şakalaşmalar oluyordu. Çocuklar rahat görünüyordu, pelüş deri koltukların ve dışarıdaki panoramik manzaranın keyfini çıkarıyorlardı. Ama her birine baktığımda - Vinnie büyüleyici gülümsemesiyle, Archer her zamanki kırmızı şarabından bir kadeh içerken, Isaac sakın ve aklı başında, Luke ise yeni yıl için çalışmaya başlamıştı - içimde bir gerginlik hissettim.

Hüzünlü bir gülümsemeyle onlara baktım ve ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Bugün her biri kendine özgü bir şekilde karşı konulmaz bir cazibe yayıyor gibiydi.

Vinnie önce benim bakışlarımı yakaladı, kara gözleri muzipçe parıldıyordu. "Gördüklerini beğendin mi?" diye alay etti ve abartılı bir hareketle kol kaslarını esnetti.

Elimi kalbimin üzerine koyarak şok olmuş gibi yaptım. "Aman Tanrım! Bu ezici maçoşluk gösterisi yüzünden bayılabilirim!"

Archer solumdan kıkırdadı, kulağıma fısıldamak için daha yakına eğildi, sıcak nefesi omurgamda bir karıncalanma hissi yarattı. "Bence telaşlanıyorsun çünkü yaşlandıkça daha iyi olmaya devam ediyoruz. Güzel bir şarap gibi."

Sırtarak ona doğru döndüm ve parmağımı çenesinin altına koydum. "Oh, Archer, tatlım, sen kesinlikle şarap gibi yaşlanırken, bence Vinnie daha çok peynir . Bazıları onun... mükemmellik için yaşlandığını söyleyebilir?"

Luke eğildi ve yumuşak bir şekilde araya girdi, "Dikkatli ol Becca. Tüm bu iltifatlarla egolarımızı sürdürülemez bir boyuta taşıyabilirsin."

Ona göz kırparak, "Aklımdan bile geçmezdi. Sadece gördüğümü söylüyorum. Yani, cidden, şeytanla anlaşma falan mı yaptınız? Sanki gün geçtikçe daha karşı konulmaz oluyorsunuz."

Vinnie sırttı. "Belki de senden gelen tüm o sevgidir. Gençleştirici özelliği var, biliyorsun."

Güldüm. "O halde hepiniz sonsuza dek genç kalacaksınız."

"Ya da," diye ekledi Archer muzip bir sırıtışla, "sadece üzerimizde bıraktığın etki. Bizi diken üstünde tutuyor, kan pompalamamızı sağlıyor. Cildimiz için de iyi, biliyor musun?"

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirerek, "İyi denemeydi. Bunun sadece senin genlerinden kaynaklandığına eminim. Ama bana yağ çekmeye çalışıyorsan, işe yarıyor."

Isaac eğildi, mavi gözleri yumuşak ama yoğun. "Biliyorsun, yakışıklı bir grup olabiliriz," diye başladı, sesinde alaycı bir kibir vardı, "ama burada güzelliği her seferinde şovu çalan özel bir bayan var."

Hafifçe kızararak koluna hafifçe vurdum. "Oh, dur. Bu bir yarışma değil, biliyorsun. Ayrıca, etrafımda hepiniz varken, nasıl olur da biraz parıldamam?"

Vinnie bir an düşünür gibi yaptı. "Bir teorim var," diye düşündü. "Hepimiz sadece birer yansımayız. Sen parladığın için biz de parlıyoruz."

Archer homurdandı ve sırttı. "Derin, Vinnie. Gerçekten derin."

Kıkırdayarak, maskaralıkları karşısında başımı salladım. "Tek bildiğim, böyle... görsel olarak hoş bir arkadaşına sahip olduğum için şanslı bir kız olduğum. Ve hepinizin bu şeytani yakışıklılığa uygun kişiliklere sahip olmanız daha da büyük bir şans."

Isaac sırtarak elimi tuttu ve sırtına nazik bir öpücük kondurdu. "Unutma, bu şık takımı tamamlayan mücevher sensin."

Kulübedeki sıcaklık açtı; şen kahkahalar, flörtöz konuşmalar ve giderek güçlenen bir bağla doluydu.

Özel uçağın lüks ziynetleriyle çevrelenmişken, havadaki arzusun gerilimini hissedebiliyordum. Bu sadece yükseklikten kaynaklanmıyordu; en çok sevdiğim dört erkekle birlikte bu özel alana kapatılmış olmak baş döndürücü ve sarhoş ediciydi.

"Beyler," diye başladım, dudaklarımda sinsi bir sırıtış belirirken, "bu uçağı her birinizle birlikte vaftiz etmeyi ne kadar çok istesem de, sabrın uygulamaya değer bir erdem olduğunu düşünüyorum." Parmaklarımla Archer'ın kalçasından geçmesine izin verdim ve Vinnie'ye göz kırparak onların toplu inlemelerinden zevk aldım.

Doğruyu söylemek gerekirse, hamilelik haberi yüzünden seksi düşünemeyecek kadar gergindim. Yani, erkeklerin yanındayken *hep* seksi düşünüyordum - nasıl düşünmeyeyim ki? Ama haber o kadar yoğun, o kadar sarsıcıydı ki, onlara olan arzumu geçici olarak gölgede bıraktı.

Isaac'ın Midtown Manhattan'daki çatı katı bir başyapıttan başka bir şey değildi. Geniş yaşam alanı, New York silüetinin panoramik manzarasına sahip tavandan tabana pencerelerle süslenmişti. Zengin maun aksanlar, pelüş mobilyalar ve minimalist bir tasarım zenginlik yayıyordu. Şık siyah granit tezgahlı açık konsept mutfak, yumuşak ortam aydınlatması altında parlıyordu. Mekânın her santimetresi, sahibi olan adama yakışır şekilde lüks ve zarafet yayıyordu.

Isaac çantamı alırken, "Burası *benim evim* değil," dedi. "İstedığinin bu olduğunu varsayarsak, neden bize taşınmıyorsun?"

Sırıttım. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Zengin mekânın her köşesini keşfettikten sonra rahat yaşam alanına yerleştik. Akşam olmuştu, şehrin ışıkları pitoresk bir fon oluşturuyordu. Sohbetin konusu, her zamankinden daha fazla iç içe geçmiş gibi görünen geleceğimize kaydı.

"Düşünüyordum da," diye başladı Isaac, derin sesi dikkatimizi çekmişti. "Burası hepimiz için yeterince büyük - sadece Becca ve benim için değil. Burayı evimiz yapmaya ne?"

Vinnie başıyla onayladı. "Burası hayatımıza birlikte başlamak için mükemmel bir yer."

Archer söze girdi, "Pratik ve güzel. Ayrıca, hepimiz buradayken, burayı gerçekten bizim yapabiliriz."

Ortak bir gelecek düşüncesiyle içimde bir sevinç patlaması hissederek araya girdim, "Ben varım. Birlikte yaşamak kulağa mükemmel geliyor."

"Beş kişiye yetecek kadar yer var," dedi Luke.

Şunu altı yapalım, diye düşündüm. İçimde oluşan gerilim neredeyse çok fazlaydı. Çocuklara söylemem gerekiyordu ve bu bir dakika daha bekleyemezdi. Önemli kararı verdikten sonra derin bir nefes aldım ve kendi sürprizlerimi paylaşmaya hazırlandım.

"Pekala, bunu hallettiğimize göre, hepiniz için iki sürprizim var."

Çantama uzanarak ilk hediyeıı çıkardım - kulübede geçirdiğimiz süre boyunca yakaladığım görkemli aygırların çerçevesli fotoğrafları. Katıksız güçleri ve zarafetleri zaman içinde donmuş, benden önceki adamların mükemmel bir yansımasıydı.

"Bunlar inanılmaz Becca," diye fısıldadı Archer, bu duygudan etkilendiğıı belliydi.

Vinnie çerçevesini yakın tutarak ekledi, "Birlikte geçirdiğimiz zamanın güzel bir hatırlatıcısı. Teşekkür ederim."

Küçük bir Noel çuvalını uzatarak, "Bir sürpriz daha var. Ama bir bit yeniğıı var. Sadece biriniz açabilir."

Çocuklar bakıştılar, her biri liderliğıı alıp almamayı düşünüyordu. Eğlenceli bir taş-kağıt-makas turundan sonra Isaac galip geldi.

Şakacı bir sırıtışla çuvalı ona uzattım, " git. Bu sürpriz hepiniz için."

Isaac kurdeleyi dikkatlice çözdü ve içine uzandı. Minik bir çift bebek ayakkabısı çıkararak başını kaldırdı, gözleri benimkileri aradı. Odanın geri kalanı şaşkın bir sessizlik içindeydi.

"Hamileyim," diye fısıldadım, kalbim duygularla kabarıyordu.

Dudaklarımdan dökülen kelimelerin hemen ardından odaya ağır bir sessizlik çöktü. İtirafımın ağırlığı, muazzamlığı havada asılı kalmış, onu yoğun, neredeyse boğucu hale getirmişti. Bir an için, onlara burada, Manhattan'ın kalbine bakan bu büyük çatı katında söylemekle doğru kararı verip vermediğimi merak ettim.

Ve sonra, tepkiler bir duygu çağlayanı halinde geldi.

Sessizliğıı ilk bozan Vinnie oldu, yüzü geniş bir sırıtışla aydınlandı. "Baba mı olacağız? Hepimiz mi?"

Her zaman pratik biri olan Luke hemen ayrıntıları öğrenmek istedi. "Bir doktora göründün mü?"

Archer önümde diz çöktü ve nazik elini hâlâ düz olan karnımın üzerine koydu. "Orada küçük bir hayat var," diye fısıldadı, gözleri duyguyla nemlenmişti.

Isaac beni sıkıca kucakladı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Bu hediye için."

"Henüz doktora gitmedim," dedim. "İki hafta içinde gideceğim ve isterseniz hepiniz benimle gelebilirsiniz."

Oda heyecan, beklenti ve bir tutam gerginlik karışımıyla çalkalanıyordu. Şampanya döküldü -benim için köpüklü elma şarabı-

Bardaklar tokuşturuldu ve hemen planlar yapıldı. Bebek odalarını, isim seçimlerini ve yeni doğmuş bir bebeğın getirdiğı tüm sorumlulukları tartıştık. Her birinin bu yeni hayata şimdiden derin bir yatırım yaptığı, babalığın zorlukları ve sevinçleriyle yüzleşmeye hazır olduğı açıktı.

Onları izledim, bu güçlü, kuvvetli adamları, her biri sevinçlerini ve bağılılıklarını kendilerine özgü yollarla ifade ediyorlardı. O anın güzelliğı, aşkımızın birleşerek hayatlarımızda yeni bir sayfa açması beni çok etkiledi.

Kutlamamızın sıcaklığı, yaklaşan ebeveynliğimizin heyecanı, her şey birbirine karışmış, odada bir elektrik yaratmıştı. Hamilelik haberinin verdiği sevinç bir şekilde *farklı* bir heyecana dönüşmüştü, erkeklerimin yanındayken aşına olduğum bir heyecana.

Hafif şakalaşmalar ve sataşmalar kurnazca değışti, gözler arzuyla derinleşti, dokunuşlar biraz daha uzun sürdü ve ben nasıl başladığının farkında bile olmadan kıyafetler dökülmeye başladı. Isaac'ın çatı katının zenginliğı, ben onların evreninin merkezi haline geldikçe önemsizleşiyor gibiydi.

Sırtıma değen halının ipeğı serindi ama beni okşayan ellerin sıcaklığı üşümemi engellemeye fazlasıyla yetiyordu. Archer'ın dudakları benimkilerin üzerindeydi, tutkulu ama şefkatliydi, sanki az önce paylaşılan haberin tadını çıkarıyordu. Luke kulağımdaydı, fısıltıları kelimelerle değıl ama nefes nefese iç çekişlerle ne demek istediğini kelimeler olmadan anlamamı sağılıyordu.

Archer'ın her zaman kendinden çok emin olan elleri beni keşfetmeye başladı. Parmak uçları yanlarımda dans ediyor, omurgamda ürpertiler yaratıyor, sonra en çok ağırıyan yerime yerleşmeden önce karnımın üzerinde desenler çiziyordu. Dokunuşunun samimiyeti, aramızdaki duygusal bağıın derinliğıyle birleşince beni hızla sarmalına aldı.

Aynı anda Luke vücudumun üst kısmına odaklandı, dudakları boynumdan göğüslerime doğru sıcak bir yol çizerek öptü. Ağızının ve Archer'ın ellerinin birlikte çalışmasının verdiği his çok güçlüydü. Luke başını kaldırdı, ilgisinin yoğunluğunu artırırken benimle göz göze geldi ve bakışlarını tutmam için bana meydan okudu.

Çok geçmeden Luke'un adanmışlığı ve Archer'ın ısrarlı dokunuşu beni geri dönüşü olmayan bir noktaya itti. Dalganın yükseldiğini ve sonra üzerime çöktüğünü hissettim, bu hissin içinde kaybolurken vücudum yerden yükseldi. İkisinin de salıverilmeme tepki verdiğini hissedebiliyordum - Luke vücudumun parmaklarının etrafında sıkılaşmasından, Archer ise dizginleyemediğim seslerden.

Kendi doruk noktam üzerime yıkandığında, ikisinin de zirveye ulaştığını hissedebiliyordum. Luke elini çekerken Archer içimde hareket etti ve birkaç derin itişten sonra gözlerinde ateşli bir tutku vardı ve benim zevkime öncelik vermeye devam ederken bile serbest bırakılmasının titremelerini hissedebiliyordum. Luke, dudakları hâlâ tenime kilitlenmiş, erkekliği ağzımın içindeyken, boğuk bir inilti çıkararak o ana teslim olduğunu sinyali verdi. Birlikte boşaldık, üçümüz aynı anda yükseldik ve çöktük.

Etrafımdaki yakışıklı erkeklere bakarken sııttım. Dört sevgiliye sahip olmanın en güzel yanı, her zaman sizi memnun etmeye hevesli en az bir erkeğin olmasıydı. Onlarla sevişmek sonsuz bir zevk çağlayanıydı, her biri benim serbest kalışımı görmek için can atıyordu.

Luke ve Archer birbirlerinden ayrılıp nefes almak için arkalarına yaslandıklarında arkamda Vinnie'nin varlığını hissettim. Sert ve sabit elleri belimi kavradı ve beni dört ayağımın üzerine çekti. Fısıltıları, boğuk ve derin, beni beklentiyle nefessiz bırakan bir zevk vaat ediyordu. Vinnie'nin en basit dokunuşla tutku ve arzuyu iletmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı ve ben onun için hazırdım.

Güçlü bir hamleyle Vinnie içime süzüldü. Bedenim onu karşıladı, büyüklüğüne ve ritmine uyum sağladı. Her hamlesiyle beni daha da yaklaştırdı. Onun içimde hareket ettiği hissi, önceki boşalmamdan kalan titremelerle birleştiğinde, beni hızla sarmal hale getirdi. Hızını artırdı, her hareketi hesaplı ve kasıtlıydı, ta ki o noktaya, o tatlı, büyülü noktaya ulaşana kadar, içime bir elektrik sarsıntısı gönderdi ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen gürleyen bir dorukla sona erdi.

Vinnie ve ben her ikimiz de kendi yüksekliğimizden aşağı inerken, Isaac varlığını belli etti. Vinnie'nin sıcaklığı hala devam ederken, Isaac beni nazikçe sırtüstü yatırdı, yoğun gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Üzerimde gezindi, nefeslerimiz birbirine karıştı, dudaklarımız sadece bir fısıltı kadar ayrıydı. Ve sonra beni öpüyor, nefesimi ve düşüncelerimi çalıyordu.

Isaac'ın sevişmesi her zaman bir tutku ve samimiyet dansıydı. Bir aciliyeti vardı ama aynı zamanda aramızdaki bağın derinliğinden bahseden bir hassasiyeti de vardı. İçime yumuşak bir şekilde girdi, kesen ve altımdaki çarşafı tutunmamı sağlayan bir ritim tutturdum. Her itiş, her dokunuş, her öpücük paylaştığımız aşkın bir kanıtıydı.

Dünya sadece ikimize daralmış gibiydi. Onun içimde hareket ettiğini, beni esnettiğini hissetmek, dudaklarının benimkiler üzerindeki tadı, inlemelerimizin sesi şehrin uzak uğultusuna karışıyordu - hepsi bu-

tüketiyorduk. Son, ortak bir doruk noktasıyla, anın yoğunluğuna teslim olduk.

Her şey bittiğinde, muhteşem New York silüetini seyrederek, iç içe geçmiş ve bitkin bir halde uzanmıştık. Vinnie bir kolunu belime doladı, nefesi enseme gıdıklıyordu. Luke ve Archer, her iki yanımdan içime sızan sıcaklıklarıyla bana sarıldılar. Ve Isaac, her zamanki koruyuculuğuyla, hepimizin üzerinde yatıyor, beni koruyor ve izliyordu.

Şehrin ışıkları parıldıyor, her biri sihir, sevgi ve sonsuz olasılıklarla dolu bir gelecek vaat ediyordu. Hayal bile edemeyeceğimiz zorluklar ve sevinçlerle dolu yeni bir yolculuğun eşiğindeydik. Ama o anda, Isaac'ın çatı katının sessiz mahremiyetinde, kesin olan bir şeyi biliyordum: Gelecekte ne olursa olsun, onu paylaşmak bize aitti.

OceanofPDF.com

EPILOGUE II

OceanofPDF.com

ISAAC

Bir yıldan biraz daha az bir süre sonra.

Cılbaşı her zaman her şeyi biraz daha canlı hissettiren bir yol olmuştur. Ama bu yıl? Bu yıl özeldi. New York'un taşrasında şirin bir kasaba olan Fairhaven'da yer alan geniş bir araziye yayılmış yeni evimizde kutlama yapıyorduk. Geniş dediysem, ev bir uçtan bir uca uzanıyordu. Sonsuza kadar, dört kararlı adamın birleşik hırslarının bir kanıtı.

Evimiz dediğimiz o muhteşem malikaneyi hâlâ aklımdan çıkaramıyorum. Onu ilk gördüğümüz günü hatırlıyorum, yüksek meşe ağaçlarının çerçevelediği muhteşem, taş cephe. Ne yapacağımızı bilemediğimiz kadar çok yatak odası vardı, her biri genişti, lüks ve stil kokuyordu.

Son teknoloji ürünü aletleri ve kilometrelerce uzanıyor gibi görünen mermer adasıyla gurme mutfak Becca'nın favorisiydi. Becerilerini test etme, ziyafetler pişirme ve partilere ev sahipliği yapma hayalleri vardı, biz de etrafta dolanıp ısırıklar ve öpücükler çalışıyorduk.

Ancak taşradaki büyüleyici cennetimizi ne kadar sevsek de şehrin enerjisinden vazgeçemiyorduk. Bu yüzden Manhattan'daki çatı katımızı, iş hayatımızın gürültüsüne ve zaman zaman arzuladığımız hızlı tempolu dünyaya bir bağ olarak tuttuk. Ne de olsa FourSight kendi kendine çalışmayacaktı.

Yanaşan bir arabanın sesi beni anılarımdan kopardı. Buz tutmuş pencereden baktığımda Mary ve Sal'in dışarı çıktığını gördüm, kollarında hediyeler ve bayram ikramları olduğunu tahmin ettiğim çantalar vardı. Yaşlı adam başını kaldırdı, gözleri benimkileri buldu ve göz kırptı. Bu göz kırpma çok şey anlatıyordu - onay, kabul ve anlayış.

Kapı açıldığında, soğuk kış havası evin sıcaklığıyla karıştı ve beraberinde çam, kavrulmuş kestane ve hafif tarçın kokusunun sarhoş edici aromasını taşıdı. Her zaman neşeli olan Mary kapıdan ilk giren oldu, sesi neşeli bir selamlamayla çınliyordu.

"Herkes mutlu Noeller!"

Sal da onu izledi, onun daha ölçülü tavrı Mary'nin coşkusunu dengeliyordu. "Hepinizi görmek güzel," dedi ve büyük giriş salonuna minnettar bir bakış attı.

Becca öne atılarak annesini sımsıkı kucakladı. Aralarındaki bağ son bir yılda daha da güçlenmişti. Sal'e gelince, her birimizden bir kucak aldı.

"Noel'e bizsiz başlamanıza izin veremezdik," dedi Mary, gözleri muziplikle parlayarak.

Becca gülerek, "Bunu hayal bile edemezdim," diye cevap verdi. "Burayı seviyorum ama ailem olmadan kendimi çok boş hissediyorum. Ve Noel'e daha iki gün var."

Mary'nin gözleri heyecanla parladı. "Peki küçük hanım nerede?"

Becca kızımızdan bahsedildiğinde her zaman yaptığı gibi sıcak bir şekilde gülümsedi. "Uyuyor. Merak etme, yakında uyanır."

"Güzel! Çünkü onun için hediyelerim var!"

"Hediyelerle geliyoruz," dedi Sal gülümseyerek. "Bana inanmıyorsanız gidin arabanın tamamen dolu bagajını kontrol edin."

İçime yerleşen derin bir memnuniyetle sahnenin gelişimini izledim. Hayat bundan ibaretti: sevdiklerimizle geçirdiğimiz anlar, ömür boyu sürececek anılar yaratmak.

Yerleştik ve konuşmaların hafif uğultusu, buzun bardağa çarpması ve Sinatra'nın -Sal'ın seçimi tabii ki- mırıltısının ince arka planı geniş oturma odamızı doldurdu. Ben oturmuş, bardağımdaki burbonun dolgun tadının keyfini çıkarıyordum; Sal ve kardeşlerim Vinnie, Luke ve Archer ise en son pazarlama trendleri hakkında derin bir tartışmaya dalmışlardı. Becca ve Mary, devasa evin geri kalanını dekore etme planlarını tartışmaya geçmeden önce tüm ailenin gidişatını yakaladılar. Çatırdayan şömine ve yükselen ağacın da yardımıyla odanın sıcaklığı, hepimizin ne kadar ilerlediğini, bağlarımızın ne kadar sıkı örüldüğünü takdir etmemi sağladı.

Ve düşüncelerimin hayatımdaki diğer en önemli kıza kayması uzun sürmedi.

Henüz üç aylık olan küçük Madeline kısa sürede evimizin kalbi ve ruhu haline gelmişti. Maddie, ona sevgiyle seslendiğimiz gibi, Becca'nın parlak ela gözlerine ve güneş ışığında parıltıyan ve benimkiyle aynı renkte derinleşebileceğini düşündüren başının üstünde bir tutam kumral saça sahipti. Her gün ondan yeni bir gelişme, yeni bir ifade ya da yeni bir ses geliyor gibiydi. Annesinin ve hepimizin mükemmel bir karışımıydı ve kendimi sık sık hayatın mucizesine ve bu kadar küçük ve narin bir şeyin dört yetişkin erkek üzerinde nasıl böyle bir güce sahip olabileceğine hayret ederken buluyordum.

Sanki bir işaretmiş gibi, bebek telsizinin yumuşak zil sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. Madeline'in miyavlamaları ve gurultuları uykusundan uyandığını gösteriyordu. Luke, Archer, Vinnie ve ben hiç vakit kaybetmeden odasına yöneldik. Önce Becca geldi ve Maddie'yi beşiğinden kaldırdı. O küçük kollar uzanıp küçük parmakları Becca'nın başparmağına dolandığında hepimiz etrafımızda toplandık, koruyucu ve sevgi dolu bir çember oluşturduk.

Vinnie aptalca suratlar yaparak Maddie'den neşeli bir kıkırdama aldı. Archer usulca bir melodi mırıldanırken, Luke onun yanağını hafifçe okşadı. Eğilip alına yumuşak bir öpücük kondurdum, ondan yayılan sıcaklığı ve masum sevgiyi içime çektim. Bu bir aileydi, sevgi ve bağlılık üzerine inşa edilmiş kopmaz bir bağı. Bu bizim sonsuzluğumuzdu.

Hızlı bir bez değişiminden sonra Maddie bizimle birlikte aşağı indi ve çok geçmeden Büyükanne Mary ve Nonno Sal ona deli gibi bakmaya başladılar, küçük kız yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ilginin tadını çıkarıyordu.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, ayak seslerinin yumuşak sürünüşüyle gerçekliğe geri döndüm. Vinnie mutfaka girdi, Becca'nın sesinin yumuşak mırıltısı bir telefon görüşmesi yaptığını gösteriyordu. Eşikte kısa bir süre durakladı, Becca'yı incelerken kaşları çatıldı. Sesindeki her zamanki canlı tını kaybolmuş, yerini zihnimde hemen alarm zillerini çaldıran kasvetli bir tona bırakmıştı.

"Sorun nedir?" Vinnie durumu anlamaya çalışarak mırıldandı.

Becca parmağını kaldırarak ona beklemesini işaret etti. Vinnie'nin mutfaktaki işleri halledeceğine güvenerek dikkatimi Maddie'yle cee-ee oynamanın ortasında olan Sal'e verdim.

Ancak kısa süre sonra Luke, Archer ve ben Vinnie'nin Becca'nın yarım bıraktığı şarküteri tabağını dikkatle bir araya getirdiğini fark edince anlatı arka planda kayboldu. Becca'nın sessizliği ve Vinnie'nin hareketleri bize bilmemiz gereken her şeyi anlatıyordu; bir şeyler ters gidiyordu.

Üçümüz adımlarımız senkronize bir şekilde mutfağa girdik ve evrenimizin merkezini oluşturan kadının etrafında içgüdüsel olarak koruyucu bir çember oluşturduk. Becca telefon görüşmesini bitirdi ve uzun bir süre sadece uzaklara baktı, düşünceleri açıkça kilometrelerce uzaktaydı.

Sessizliğin ağırlığı hepimizin üzerine çökmüştü, ta ki sonunda başını kaldırıp her birimizi bakışlarıyla yakalayana kadar. Dudaklarında yumuşak, hüzünlü bir gülümseme belirdi ve bize verdiği haberin o kadar da kötü olmadığını söyledi. "Arayan Mikey'di," diye başladı, sesi hafifçe kırılarak.

Vinnie'nin gerginliğini hissettim. Ama hepimiz sessiz kaldık ve ona devam etmesi için alan bıraktık.

"O... o her şey için özür diledi." Kendini toparlamak için durakladı. Hepimiz o meşum Noel arifesini takip eden çalkantılı birkaç ayı hatırlıyorduk. Mikey madde sorunları yüzünden hepimizi zor durumda bırakmış, davranışları ailemizin paylaştığı sıkı bağı neredeyse parçalamıştı. "Sekiz aydır temiz."

Aramızdan toplu bir rahatlama nefesi geçti, endişe bulutu biraz olsun dağıldı. Ancak bir sonraki sözleri dikkatimizi çekti.

"Noel'de Madeline ile tanışmak için gelmek istiyor."

Odanın atmosferi değişti. Tereddüt, belirsizlik, umut gibi sayısız duygu içimizi kapladı. Mikey, tüm hatalarına rağmen hâlâ ailemizdendi. Ve güzel kızımız Madeline, ailemizin temsil ettiği sevgi, dayanıklılık ve birliğin sembolüydü.

Kardeşlerim ve ben bakıştık. Vermemiz gereken bir karar vardı. Ve hayatımızdaki her önemli seçimde yaptığımız gibi, bu kararı da birlikte verecektik.

Gülümsedim. "Uçağı yarın gönderebiliriz. Noel Arifesi yemeğine kadar gelip burada olabilir."

Becca'nın sevinç gözyaşlarıyla parlayan gözleri birimizden diğerine dans ederken ıslıl ıslıl parlıyordu. Ham duygular, odadaki duyguların derinliği elle tutulur gibiydi. Hepimiz bunu hissettik - bütünlük, aidiyet duygusu, her zaman birbirimize sahip olduğumuzun farkına varmak.

"Bu harika bir haber Becca," dedim, ona karşı bir gurur ve sevgi dalgası hissederek. O bizim kayamızdı, bizi bir arada tutan tutkaldı ve Mikey'i tekrar bir araya getirecek kişinin o olması çok yerindeydi. Onun yokluğuyla ne kadar mücadele ettiğini hepimiz biliyorduk.

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye fısıldadı, kaçan bir damla gözyaşını silerken.

Vinnie bana bilmiş bir bakış attı, gözleri muziplikle parlıyordu. Yardım edemedim ama karşılığında sırttım, ortak sırrımız aramızda yanıyordu. Ama aramızdaki sessiz alışveriş gözden kaçmadı.

"Neler oluyor?" Luke kaşlarını kaldırarak ikimizin arasına baktı ve sordu. "Siz çocuklar düşünüyor musunuz..."

"Şimdi iyi bir zaman mı?" Archer çoktan ne planladığımızın farkında olarak araya girdi.

Becca'nın bakışları hepimizin arasında gidip geliyordu, yüz hatlarında belirgin bir şaşkınlık vardı. "Siz neyin peşindesiniz?"

Becca daha fazla soru sormadan Vinnie elini cebine attı ve ince, parıldayan bir bant çıkardı. "Becca," diye başladı, sesi duygu yüklüydü, "seninle tanıştığım andan itibaren hayatımdaki eksik parçanın sen olduğunu biliyordum. Seni kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla seviyorum." Yüzüğü Becca'nın parmağına geçirdi.

Sonra ben öne çıktım, elimde aynı banttan bir tane daha vardı. Gözlerinin derinliklerine bakarak fısıldadım: "Birlikte izlediğimiz her gün doğumu ve henüz görmediğimiz her gün batımı için sana olan sevgim artıyor. Bu benim sana sonsuza dek değer vereceğime ve seveceğime dair sözümdür." Bandımı Vinnie'ninkinin yanına kaydırdım, ikisi sorunsuz bir şekilde birbirine uyuyordu.

Sırada Luke vardı, sesi yumuşak ama kararlıydı. "Paylaştığımız her an, her kahkaha, her gözyaşı... Hepsine değer veriyorum. Seninle bir ömür daha geçirmek istiyorum." Yüzündeki bant benimkinin yanına tam oturdu.

Sonunda Archer ayağa kalktı, yüzüğü elinde parlıyordu. "Becca, hayatıma ışık, sevgi ve kahkaha getirdin. Gelecek tüm günlerimizde sana aynısını vereceğime söz veriyorum." Ve yüzüğünü Becca'nın parmağına takarak dörtlüyü tamamladı.

Luke, Becca'nın gözlerindeki şaşkınlığı görerek, "Bantlar," diye başladı, "sizin için özel olarak üretildi. Tıpkı bizim gibi birbirlerine uyuyorlar. Seninle geleneksel anlamda evlenemesek de, sana bağlılığımızı bu şekilde gösteriyoruz. Sonsuza kadar."

Becca eline baktı, yumuşak ışıpta parıldayan bantların her biri, onu kendisine veren adamın sevgisinin bir kanıtı niteliğindeydi. Gözyaşları yeniden aktı ama bu kez saf, katıksız sevinç gözyaşlarıydı bunlar.

"Hepinizi seviyorum," diye fısıldadı, sesi duygu yüklüydü. "Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla."

Teker teker onu kollarımıza aldık ve yumuşak, kalıcı öpücüklerle sözlerimizi mühürledik. Dışarıdaki dünya kayboldu, sadece beşimiz

ortak sevgi ve mutluluk kozamız.

Ve biz orada dururken, birbirimize sarılmışken, gelecek önümüzde uzanıyordu - vaat dolu, sevgi dolu ve dünyadaki gerçek yerinizi bulmanın getirdiği sihirle dolu.

Son

Noel için i sevdiiyseniz, Noel için Dört Dövmc Sanatçısı'nı da seveceksiniz.4
Üvey Kardeş'

İşte okuyucuların söyledikleri:

"Bu çağdaş ters harem romantizmi, unutulmaz bir Noel geçiren dört yakıcı dövmc sanatçısı ile bu büyüli kış harikalar diyarında olağanüstü dünya inşası ile sayfa çeviriyor. Onların büyüli yolculuğu Noel temalı erotizm, açık saçık Okuyucuların ayak parmaklarını kıvrmasını sağlayacak tüm duygular, patron romantizmi, menaj, MFM, kötü çocuk, romantik gerilim, dram, tehlike, içten duygular, aksiyon, macera ve daha fazlasıyla buharlı şehvet, arzu, tutku ve baharatla cızırtılı ve tüketilen romantizm. Büyülü ve unutulmaz bir Noel kış harikalar diyarında dört dövmc sanatçısı ve çağdaş bir açık ters harem romantizmi ile okuyucularının kalplerini ve dikkatlerini nasıl çekeceğini bilen olağanüstü bir yazarın bu kitabını okumanızı tavsiye ederim.

OceanofPDF.com

DÖRT DÖVME SANATÇISI İLE NOEL (ÖN İZLEME)

**Dört Kavurucu Dövme Sanatçısı.
Gerçekten unutulmaz bir Noel.**

Bir dövme stüdyosunda çalışmak her şey ve daha fazlasıdır.
Grafiti duvarlar. Titreşimli müzik. Ve dört delicesine ateşli patron.

Onlarla ilgili her şey beni hayata başlıyor.
Delinmiş diller, şakacı sırtışlar ve hayattan daha büyük kişilikler.

Bakir benim onların ateşini tutuşturan bir tuvale dönüşüyor.
Ve emirleri beni dizlerimde güçsüz bırakıyor.

Bir gece işten sonra beni yemeğe çıkardılar.
Gecenin konusu: En yaramaz Noel dileğim.
Onlara hepsini istediğimi söylüyorum - ama aynı anda dört tanesiyle birlikte
olmak beni geriyor. Bu yüzden beni rahatlatacak bir fikirleri var: Birini seç ve
diğerlerinin gösterinin tadını çıkarmasına izin ver.

Bu şimdiye kadarki en unutulmaz gece olabilir mi?
Yoksa sonunda  ekingenliğimin beni alt etmesine izin verdiğim için
pişman mı olacağım?

OceanofPDF.com

PROLOJE

"A Bizim için hazır mısın?"

Bedenim bir coşku dalgasıyla karıncalandı.

Güçlenerek çenemi meydan okurcasına kaldırdım ve onlarla cesurca göz göze geldim. "Peki siz çocuklar benim için tam olarak ne planlıyorsunuz?"

Benim sorum üzerine Andrew'un sırtışı daha yaramaz, neredeyse şeytani bir hal aldı. "Amacımız mı? En kirli fantezilerinizi gerçeğe dönüştürmek," dedi ve gözleri cüretkâr bir entrikayla kısa bir süre dudaklarıma kaydı.

Andrew ve Kai tüm dikkatlerini bana çevirdiklerinde, tenimin odanın serin havasıyla ve vücutlarından yayılan ısıyla buluştuğu her hissin farkındaydım.

Gözleri, o tehlikeli derecede baştan çıkarıcı mavi ve gri havuzları, çiğ, inkar edilemez bir açlıkla içime işliyordu.

Alt dudağımı ısırdım, her parçam beni almaları için haykırıyordu.

Kai'nin dudakları konuşurken bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onun da en az bizim kadar hazır olduğunu söyleyebilirim."

Bakışlarının yoğun sıcaklığı arasında kaldığım için doğru düzgün düşünemiyordum. İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaç büyüyordu, onlarınkini yansıtan vahşi ve çılgınca bir arzu.

Yavaşça mesafeyi kapattılar.

Teker teker boynumu, kollarımı, sırtımı öpmeye başladılar.

Öpücükler tenimi yakıyor ve zihnimi bulandırıyor.

Elleri her yerdeydi. Nazik ama

ısrarcı.

Elbisemden sıyrıldılar ve beni dantelli iç çamaşırmıdan başka bir şeyle bırakmadılar.

Çıkardıkları onaylayıcı hırıltılarla omurgamda bir heyecan hissettim. Aç gözleri beni tüketti ve bu en inanılmaz duyguydu; Hiç bu kadar arzulandığımı, şehvetle arzulandığımı hissetmemiştim.

Andrew göğüslerimden birini güçlü elinin içine aldı ve dokunuşuna karşı sertleşene kadar meme ucumla alay etti.

Andrew ve Kai'nin boxer külotlarından başka bir şey giymemeleri çok uzun sürmedi, ereksiyonları kumaşa karşı zorlanıyordu.

Yontulmuş vücutlarını gördükçe kalbim çarpıyor, duyularımı bir huşu duygusu kaplıyordu.

Andrew muzip bir gülümsemeyle beni çekti. "olma güzelim. Önemli olan tek şey senin zevkin," dedi arzu dolu sesiyle.

Adamların gözleri şeytani bir şekilde parıldıyor, dudaklarının kenarları bilmiş bir sırıtişla yukarı doğru kıvrılıyordu.

James birkaç bandana çıkarırken birbirlerine baktılar. Onları sırtarak Andrew ve Kai'ye doğru fırlattı.

"Ona kendini nasıl teslim edeceğini göster," dedi James.

Andrew bandanalardan birini, kırmızı olanı kaldırdı. "Ne dersiniz? Bu gece için hafif bir esarete ne dersin?"

Bir kez daha, gece başladığından beri hissettiğim gerginlik ve uyarılma kombinasyonu içime hücum etti.

"Beni mi?" diye sordum, sesim yumuşak çıkıyordu.

"Sadece sen istersen," dedi James. "Merak etme, emin ellerdesin."

"Bakalım benim için ne saklıyorsunuz?"

"Aferin kızıma," diye konuştu Kai, sesi kadifemsi bir mırıltıydı ve vücuduma bir sıcaklık dalgası gönderdi. "Hadi bayana istediğini verelim."

Andrew'a bir bandana uzattı, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı.

Son bir kez başımı salladım, kalbim göğsümde çarpıyordu, içimde gerginlik ve beklentinin lezzetli bir kokteyli dönüyordu.

Andrew bandanayı yavaşça gözlerimin üzerinden geçirdi, kumaş tenime karşı serindi ve tüm ışığı engelledi.

Adamların elleri sütyenimi ve külotumu ustalıkla işlerken nefesim kesildi, parmakları çevik ve kararlıydı. Parmak uçlarının tenime değen yumuşak fırçası kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu ve beni çırılçıplak soyduklarında her hissin farkındaydım.

Ellerimi arkamdan bağladılar.

Gözlerim kapatılmış ve bileklerim sıkıca bağlanmıştı.

Tamamen onların kontrolündeydim. Şaşırtıcı bir şekilde, bundan sonra ne olacağının onlara bağlı olduğunu ve ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığını bilerek uyarılmam daha da arttı.

Ağızları benimkini buldu, dudakların ve dillerin sıcak, derin öpücükleri.

Kokuları sarhoş ediciydi; hafif bir kolonya, deri ve biraz da baharatlı ve erkeksi bir karışım.

Görememek kalan duyularımı yoğunlaştırdı, neredeyse ezici hale getirdi.

"Tanrım evet," diye inledim. "Siz çocuklar beni gerçekten ediyorsunuz."

Bir çift elin, güçlü ve sabit bir şekilde bacaklarımı ayırdığını hissettim. Uyarılmamın kokusu havayı doldurdu ve adamlardan biri, kim olduğunu söyleyemedim, arzuyla hırladı ve uyluklarımın arasına girdi, sıcak nefesi klitorisimin hassas eti üzerinde dolaştı.

Nefesim kesildi, dili temas ettiğinde vücudum sarsıldı, bu his uzuvlarımda zevk kıvılcımları çakmasına neden oldu.

Başka bir ağız vücudumun üzerinde gezindi, dudaklarımı, sonra boynumu, sonra köprücük kemiğimi, meme uçlarıma kadar öptü. Gözlerim kapalı ve ellerim bağlıyken, bir çift dudağın vücudumda, diğerinin klitorisimde yarattığı hislere odaklanmaktan başka bir şey yapmak imkansızdı.

Yerdeki adam günahkârca yetenekliydi, dudakları ve dili beni çalıştırmaya başladı ve beni anında bir çılgınlığa gönderdi. Kollarını bacaklarımın altından geçirip güçlü omuzlarına doladı ve başka bir adam beni arkamdan tuttu.

Beni yiyen adam, bir elini dudaklarımı aralamak için hareket ettirirken, diğeri beni parmakladı, G noktama tam doğru şekilde vurdu, dili klitorisimin etrafında sıkı daireler çizdi.

"Oh... Oh lanet olsun," diye inledim.

"Durma...." Elektrik vücudumdan geçti.

Dudakları bir vakum gibi klitorisimin etrafını sarıyor, kendi kendine mutlu bir şekilde iç çekiyordu. Bir an için yukarı uzandı ve parmak uçlarıyla meme uçlarımla oynadı.

Sıcak nefesi tenimi gıdıkladı ve midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Ellerini kıcıma indirdi, oradaki eti yoğurdu ve beni istediği yerde tuttu.

Kalçalarımın şefkatli öpücükler kondurdu ve sonunda uyluklarımın arasına dönerek tüm sevgisini ve ilgisini klitorisimde topladı.

Bu işte usta olduğu inkar edilemezdi.

Kendimi bile anlamadığım şekillerde beni anlıyordu.

Ne zaman baskı uygulayacağını, ne zaman gevşeyeceğini, diliyle çizdiği daireleri ne zaman sıkılaştıracağını ve ne zaman alay edip keşfedeceğini biliyordu. Parmaklarını içime bastırıp tatlı noktamın üzerinde gezdirdiğinde, dikişlerimden çözülmeye hazırdım.

Yumruklarım sıkılaştı ve boğazımdan bir koparken başımı arkaya atarak inledim. "Oh Tanrım!!"

"Siktir, tadın çok güzel. Bunu bütün gün yapabilirim."

"Tam orada. Oh, lanet olsun, çok yaklaştım."

"tutma. Parmaklarıma boşaldığını hissetmek istiyorum."

Konuşmasını bitirir bitirmez sertçe boşaldım, zevk dev dalgalar halinde üzerime çökerken kalçalarım ağzına çarpıyordu.

Parlak, güzel ve ışıltılıydı ama toz duman dağılırken bile bu dördüyle gecenin daha yeni başladığını biliyordum.

Dudaklar bedenimi terk etti, bir çift el bacaklarımı yere indirdi. Tüm vücudum elektriklenmiş gibi hissetti. Hangi adamın beni boşalttığını bilmemenin açıklanamayacak kadar tahrik edici bir yanı vardı.

"Andrew konuştu. "Seni çözüp yatağa götürebiliriz."

"Ya da..." Kai dedi ki. "Seni burada tutabilir, seninle istediğimiz gibi eğlenebilir, tekrar tekrar boşalmanı sağlayabiliriz."

Bağlanmış olmak, kendimi tamamen onlara teslim etmek o kadar seksiydi ki doğru düzgün düşünemiyordum. Diğer tüm duyularım yükselmişti.

Isınmış tenime değen serin havanın hissi, etrafımda hareket eden erkeklerin sesi, hepsinin gözlerinin üzerimde olduğunu bilmek... tüm bu durum güçlü bir afrodisyaktı.

Sıcak, güçlü bir beden sırtıma bastırdı. Sert kaslarını ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bir çift el vücudumda dolaşüyor, tenimde ateşten çizgiler çiziyor, göğüslerimi sıkıyor ve meme uçlarımla alay ediyordu.

Pozisyonun samimiyeti, savunmasızlığı... sarhoş ediciydi. Kalbim sıradakini beklerken hızla çarpıyordu.

bir ses bunun uzun ve unutulmaz bir gece olacağını

CHAPTER 1

OceanofPDF.com

JULIA

Birkaç Gün Önce

"Evet burada!" Sabrım tükenmek üzereyken .

Blackjack'in Dövme Stüdyosu'nun çok sık ziyaretçisi olan Steve Sharpe Kendini beğenmiş bir sırıtiş. "Bayram öpücüğüne ne dersin?" Çarpık gülümsemesi ve yağlı cazibesi içimde sinir dalgaları yarattı.

"Rüyada görürsün, Sharpe."

Steve yaklaştı, gözleri tenimde geziniyordu. "El değmemiş bakire tenin beni deli ediyor. Bu batakhane için fazla zarıfsın. Eminim patronlar bile senin değerini bilmiyordur."

Rahatsızlık göğsümde gürledi.

İğrençti, tüyler ürperticiydi.

İnatçı ısrarcılığıyla tanınan Steve reddedilmeye karşı bağışıklı görünüyordu. Soğukkanlılığımı kaybetmenin eşiğindeymişim gibi hissediyordum, hayal kırıklığım içimde kaynıyordu.

Tam patlamak üzereyken arka ofisin kapısı açıldı ve Kai Preston dışarı çıktı.

Nefesim hafifçe kesildi. Kai'nin varlığı çok etkileyiciydi. Kai, Blackjack'in dört sahibinden biriydi.

Hei her zaman karizmanın timsali olmuştu. 1.80 boyunda, heybetli bir duruşu vardı. Darmadağınık koyu renk saçları, içinde zekâ kıvılcımı ve bir tutam şakacılık barındıran derin gri gözlerini her zaman tamamlamıştır. Blackjacks'te çalışmaya başladığımdan beri onun varlığı beni büyülüyordu.

Gıcır gıcır gömleğinin ve mükemmel oturan kot pantolonunun kaslı yapısını vurgulama şekli her zaman ağzımı sulandırmıştır. Altından görünen dövmeleeri

kıvrılmış kollar, sofistike ama asi tarzına bir entrika katmanı ekledi.

Deri çizmelerinin her adımında zarif bir özgüven yayılıyordu. Sadece yakışıklı değildi; uzun zamandır gizliden gizliye aşık olduğum olgunluk ve cazibenin çekici bir karışımıydı.

Gözlerimiz kilitlendiğinde kalbim küt küt atmaya başladı.

Bugün bana bakışında bir farklılık vardı - yoksa bu sadece benim hayal gücüm müydü?

Gözleri kararlılıkla doldu.

Tek kelime etmeden bana yürüdü.

Kai aniden beni kendine çekip dudaklarını ateşli bir öpücükle dudaklarıma bastırırken yüz ifadesi okunamıyordu.

Kutsal inek, bu bir rüya mıydı?

Dudakları heyecan verici bir çarpışmayla benimkilere çarptı ve her nefesimi tüketen bir tutku alevini ateşledi. Ateşli ve yoğun öpücük, ciğerlerimdeki oksijeni çekmiş gibiydi, beni nefessiz bıraktı ve daha fazlası için ağrıyordu.

Onun tadı bir karışımdı, zengin kahve ve taze nanenin mükemmel uyumu duyularımı kışkırttı.

Her türlü mantıklı düşünce duygusu silinip gitmiş, yerini onun varlığının sarhoş edici özü almıştı.

O ana teslim oldum, bedenim içgüdüsel olarak onunkinin içinde eridi. Dokunuşunun sıcaklığı içime işliyor, sertliği dudaklarının nazik keşfiyle tam bir tezat oluştuyordu.

Sonunda geri çekildiğinde, yumuşak bir özlem iniltisi benden kaçtı. Dudaklarının yokluğu bende kalıcı bir sızı, kucaklamasının geri dönüşünü özlemle beklememe neden olan tatlı bir azap bıraktı.

Kalbim hızla göğüs kafesime çarpıyordu. Yanaklarım sıcaklıktan kızardı.

Steve'e döndü ve bana yalnız olmadığımızı hatırlattı.

Bakışları çelik gibiydi, az önceki yumuşaklığın yerini bir uyarı almıştı.

"O sınırların dışında. Çizgiyi bir daha aşarsan, buradan men edilmek endişeleneceğin en son şey olur," diye uyardı, sesi derin bir gürültüydü.

Kai belimdeki kavrayışını sıkılaştırarak bacaklarımın arasında bir sıcaklık patlamasına neden oldu, gri gözleri Steve'den hiç ayrılmadı.

"Şimdi, beni gerçekten kızdırdığınızda ne olacağını öğrenmek istemiyorsanız, Julia'dan özür dilemenizi ve defolup gitmenizi öneririm."

Steve bana doğru döndü, yanakları kıpkırmızı kesilmişti, eli ensesine gitti. "Ben... ben özür dilerim, Julia. İsteyerek yapmadım... bilirsin..." Sözlerini yarıda kesti, bakışlarına karşılık veremedi. Sesi sadece bir fısıltıydı, önceki kabadayılığı ve kaba sözleriyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Güzel," dedi Kai, bakışları hâlâ Steve'in üzerindeydi, "ve sana söylediğimi unutma. Julia'ya dokunmak yasak. Eğer onu bir daha rahatsız ettiğini duyarsam, hayal gücünü kullanmana izin veririm." Parmaklarını çıtlatarak başka bir şey söylemesine gerek kalmadan meramını anlattı.

Steve telaşla başını salladı, bakışları Kai ve benim aramda gidip geliyordu. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yöneldi.

Kapı kapandıktan sonra, Steve'in aşağılanmasının yankıları havada ağır bir şekilde asılı dururken, orada sessizce durduk.

Kai dikkatini bana çevirdi. Kolu hâlâ koruyucu bir şekilde belime dolanmıştı, gözleri yumuşak ve endişeliydi. "İyi misin, Julia?"

Onun içten endişesi beni yere serdi. "Ben iyiyim," dedim geri çekilerek. "Ama neden öpüştünüz?"

Kai bir elini saçlarında gezdirdi, gözleri parlıyordu. "Onu susturmak gerekiyordu. İşe yaradı, değil mi?"

Hâlâ düşünürken başımı salladım. Öpücük bir taktikti ama inkâr edilemez bir şeyi ateşlemişti.

Kalbim hâlâ göğsümde çılgınca atıyordu, dudaklarının dudaklarıma değdiği anı yankılayan amansız bir davul.

Steve'den kurtulmayı, saygısızlığını ve istenmeyen ilgisini susturmayı başarmış, onu göndermiş ve sonunda amacına ulaşmıştı. Ama beni sarsan şey bu değildi. Dudaklarımız buluştuğunda aramızda tutuşan kıvılcımdı, o tek, ateşli öpücüğün maskesini düşürdüğü yadsınamaz çekimdi, her ne kadar hileli olsa da.

Kai bana o şeytani sırıtişlarından birini daha attı, beni hem heveslendiren hem de dehşete düşüren sessiz bir söz. "Kendine iyi bak Julia," diye mırıldandı, bakışları bir süre daha benimkilerde kaldı. Sonra, içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında imkânsız görünen bir rahatlıkla topuklarının üzerinde döndü ve ofisine geri döndü.

Kapı arkasından kapandığında tek yapabildiğim orada öylece durmaktı, aklım hâlâ başımdaydı.

Yalnız başıma, öpücük ve uyandırdığı beklenmedik duygular üzerine düşündüm.

Kai, farkında olmadan fantezilerimi besleyen dört zorlayıcı patrondan biriydi.

Beklenmedik hamlesi çizgileri bulanıklaştırdı, heyecan ve endişenin karışımını ateşledi.

Bu yeni dinamiği keşfetme riski ürkütücü ama bir o kadar da cezbediciydi. Öpücüğünün tadı, olasılıkların kışkırtıcı bir vaadi olarak kaldı.

Kai'nin aynı derecede büyüleyici ikiz kardeşi Finn de en az onun kadar nefes kesiciydi; James, hınzır bir mizah anlayışına sahip çekici bir çapkın; ve Andrew, bir dünya sır barındıran gözlere sahip sessiz, düşünceli bir sanatçı. Bilmeden hayallerimi ve fantezi dosyalarımı işgal eden dört erkek, sınırların dışında olan erkekler.

Yine de, Kai beni öpmüştü. Sadece yanaktan bir öpücük ya da dostça bir dudak fırçası değil. Hayır, beni nefessiz bırakan bir hararetle, şaşırtıcı olduğu kadar sarhoş edici bir tutkuyla öpmüştü.

Az önce ne oldu öyle?

Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissedebiliyordum.

Bu öpücük gerçektir ve beni heyecanlandırdığı kadar korkuttu da.

Tehlikeli bir hat oluşuyordu, felakete yol açabilecek tehlikeli bir oyun.

Orada öylece dururken, Kai'nin öpücüğünün tadı hala dudaklarımı tahrik ederken, aklıma bir soru takıldı: Bu Noel, en çok koruduğum sırrımın ortaya çıkacağı an mıydı?

Kai, ikizi Finn, Andrew ve James hakkındaki en çılgın hayallerim, onları canlı bir gerçekliğe dönüştürüyor.

Heyecan içimi doldururken, kendimden şüphe duymaya başladım.

Her şey yerle bir olursa ortaya çıkacak sonuçlara hazırlıklı mıydım?

CHAPTER 2

OceanofPDF.com

JULIA

G Umarım bugün çok garip geçmez.

Masamda otururken düşüncelerim sürekli Kai'nin öpücüğüne geri dönüyordu. Etrafımdaki stüdyo bulanıklaşarak canlı, gerçeküstü bir rüya manzarasına dönüştü. Zaman kalbimin düzensiz atışlarına uyacak şekilde yavaşlamış gibi hissediyordum, her saniye o unutulmaz öpücüğün yankısıyla uzayıp gidiyordu.

Girişte bir taht gibi duran resepsiyonist masam bana Blackjack's Tattoo Studio'daki günlük gösteride ön sıralardan yer veriyordu, bu da dört ateşli patronumun varlıklarıyla beni onurlandırdığını ilk gören kişi olmak anlamına geliyordu.

Miami'de sanatın kalbinin attığı Wynwood'da yer alan Blackjack's, gri bir denizde neon bir tabela gibiydi. Stüdyonun içi, eski usul dövmenin cazibesi ile Miami'nin kendine özgü baharatının bir karışımıydı. Duvarları kaplayan vintage dövme flaşları, endüstriyel fonda cesur renkleriyle dikkat çekiyordu. Modern görünümüne rağmen stüdyo, genç yaşlı tüm kalabalığı eğlendirecek hikâyeler anlatabilen maun tezgâhıyla eski ruhlu bir havaya sahipti.

Noel'in yaklaşmasıyla birlikte Blackjack's kendine has ilginç tarzıyla salonları süsledi. Peri ışıkları, sarhoş bir elfin dekorasyona girişmesi gibi tavanda zikzaklar çizerek rahat bir parıltı yayıyordu.

Köşedeki Noel ağacı, müşterilerimizin çoğundan daha fazla dövmesi olan bir Noel Baba küresi ile taçlandırılmış, mini kafatası süsleri ve dövme makinesi süsleri ile süslenmiş alışılmadık ruhumuzun bir kanıtı idi.

Her rafta geçici dövmeli bir ren geyiği vardı, çünkü dayanamadım.

Cicili bicili kumaşlar parlak, şenlikli yılanlar gibi her şeyin üzerine örtülmüştü ve pencerelerde Noel Baba'nın elindeki karikatür dövme tabancasıyla kar taneleri vardı.

kızak - Blackjack'in tarzıyla tatil geleneklerine selamımız.

O sersemlikte ne kadar kaldığımdan emin değildim, olmaması gereken bir öpücüğün ısıltısında asılı kalmıştım. Ön kapının açılma sesi beni kendime getirene kadar başım dönüyordu.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak şaşkınlığımın son kalıntılarını da yok ettim ve yüzüme profesyonel bir gülümseme yerleştirdim.

"Blackjack'in Yeri'ne hoş geldiniz," dedim, sesim şaşırtıcı derecede sabitti.

Başımı kaldırdığımda gülümsemem yavaşça azaldı. Kapıda Finn, James ve Andrew duruyordu; yasak fantezilerimin diğer üç köşesi.

"Julia," diye selamladı Finn, sesi alçak ve hırçındı. Keskin bakışları bir an için benimkileri yakaladı, kardeşininkileri yansıtan gri gözleri beni her zaman şaşırtan bir derinliği yansıtıyordu.

James bana parlak bir sırıtış fırlattı, arkadaşça tavrı Finn'in yoğunluğuyla tam bir tezat oluşturuyordu. "Günaydın, J."

Andrew onaylarcasına başını salladı, sessiz tavrı her zamanki çekingen haliyle uyumluydu. Ancak gözlerinde içimi heyecanlandıran kıvılcım vardı.

Selamlarına karşılık verirken kalbim göğsümde çarpıyordu, zihnim hâlâ bir karmaşa kasırgasıydı. "Finn. James. Andrew."

Onlar yanımdan geçip giderken, kısa ama profesyonel selamları havada asılı kalırken, içimi bir endişe kaplamadan edemedim. Sahip olduğumuz profesyonel ilişkiyi sürdürmek için arzularımı her zaman kontrol altında tutmayı başarmıştım. Ama Kai'yle öpüştükten sonra, bu görüntüyü daha fazla sürdürebileceğimden emin değildim.

Kai ofisten çıktı ve diğer adamlarla selamlaştı.

"Haydi," dedi elini toplantı alanına doğru uzatarak. "Gündemde bir sürü şey var ve hemen konuya girmek istiyorum."

Bir grup oluşturduklarında hiçbiri tek kelime etmedi; dörtlü, ofis alanına geri dönerken stüdyoda tanrılar gibi ilerliyordu. Bir düğmeye basılıp kapatılana kadar kısa süreliğine renkli camların arkasında kayboldular.

Çocuklar genellikle toplantılarını müşterilerin ve diğer personelin gözlerinden uzakta yapmayı severlerdi, ancak Kai'nin hızlı bir bakışından beni rahatsız etmeye çalışabilecek herhangi birinin tüm ekibin orada olduğunu görmesini istediğini anladım. Bu küçük koruyucu jest karşısında içimde bir rahatlama hissettim.

Dikkatim aniden patronlarımın geri çekilen figürlerinden ön kapının tekrar açılmasıyla çalındı. Sandalyemde dönerken kendimi Maddie Jones'un muzipçe parıldayan mavi gözlerine bakarken buldum.

Maddie Blackjack'in sanatçılarından biriydi. Kısa, simsiyah saçları her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirilirdi - yüzünü çerçeveleyen, bir şekilde punk ve şık çizgiler arasında dengede duran mükemmel kaküllü kısa bir bob. Sayısız renkli dövme cildinde dans ediyordu.

Kulakları çeşitli piercinglerle parlıyordu, bir kaşı ve dudağında gümüş halkalar vardı. Tarzı cesurdu, asi ruhunun ve zanaatına duyduğu tutkunun bir ifadesiydi. Ama onu asıl tanımlayan gözleri, o etkileyici mavi küreleriydi. Karşı konulmaz bir ışıltı, insanı içten içe ısıtan bulaşıcı bir yaşam sevinci taşıyorlardı.

"Günaydın, Jules!" diye seslendi, sesi stüdyonun olağan uğultusunu kesen hoş bir cıvıltıydı. Maddie doğanın bir gücüydü - şımarık yorumlar, bulaşıcı kahkahalar ve bitmek bilmeyen komik hikayeler kasırgası. Bazen yoğun olabilen çalışma ortamımıza canlı bir hafiflik getiriyordu. "Selam Mads," diye cevap verdim. Onun gelişi gerçekliğe geri dönmeme yardımcı oldu. soğuk su şoku gibi, beni boğmakla tehdit eden duygu girdabından hoş bir rahatlama.

Maddie ise iş dedikodunun kokusunu almaya geldiğinde bir tazı gibiydi. Aynı anda hem rahatlatıcı hem de sinir bozucu olan bir becerisi vardı. Davranışlarımdaki sıra dışı ritmi yakalaması birkaç dakikadan fazla sürmedi.

Kalçasını masama dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde, "Pekâlâ, dökül bakalım," dedi. Mavi gözleri keskin ve meraklıydı.

"Maddie, ben-"

"Kimseyi kandıramazsın, Jules. Bu dükkânın önü kadar şeffafsın." Sırıttı ve asi bir tutam siyah saçını yüzünden savurdu.

Yenilgiye uğramış bir halde, Steve'le yaşadığımız olayı anlatmaya devam ettim, Kai'nin beni öptüğü kısmı atlamayı tercih ettim, onun yerine Kai'nin Steve'e sadece dışarı çıkmasını söylediğini anlattım. Maddie'nin yüz ifadesinin inançsızlık, kızgınlık arasında gidip gelmesini ve sonunda endişeye dönüşmesini izledim.

"Tanrıya şükür Kai buradaydı." İç çekerek başını salladı. "Lanet olsun Jules, Steve gibi pisliklerin seni etkilemesine izin veremezsin. Bir dahaki sefere, sadece

tamam mı?"

"Biliyorum, ." Konuşurken başımı salladım, endişesini takdir ediyordum ama kendimi uzun bir konuşma yapacak kadar iyi hissetmiyordum.

Ama Maddie bir sohbetin bu kadar kolay bitmesine izin verecek biri değildi. "Erkeklerden bahsetmişken," diye söze başladı, gözlerinde alaycı bir parıltıyla. "Aşk hayatın nasıl gidiyor? Online alemden yeni fetihler var mı?"

Ona gözlerimi devirdim ve omuz silktim. "Fetih mi? Komik. Daha çok neden zahmet ettiğimi anlamaya çalışırken profiller arasında sonsuza kadar gezinmek gibi. Bir yanım bu noktada bekârlık yemini etmem gerektiğini düşünüyor."

Bunun üzerine güldü, parlak, çınlayan bir ses stüdyoda yankılandı. "Belki de çevrimiçi profilin üzerinde çalışmalıyız. Biraz süsle, seni karşı konulmaz yapsın. Dur, bir bakayım..."

Telefonumu ona uzattım ve birlikte flört profilimi gözden geçirdik, Maddie orada burada önerilerde bulundu. Maddie'nin erkeklerin ilgisini çekmekte hiç bir kız olduğunu bildiğim için açık fikirli olmaya çalıştım. Öte yandan ben, gözüme çarpan birkaç erkek için görünmez görünüyordum, ancak hayal edilebilecek en kötü olanlar için başımın üzerinde bir neon tabelası vardı.

Konuşma boyunca, sesleri kısık bir konuşma mırıltısı olan dört adamın toplandığı toplantı alanına göz atıp durdum. Her baktığımda sanki içlerinden biri bana bakıyor, gözleri kalbimi hızlandıran bir yoğunlukla benimkilerle buluşuyor gibiydi. Aynı anda hem rahatsız edici, hem heyecan verici, hem de ürkütücüydü.

Farklı bir şeyler hissediyordum, sanki çocuklar onlardan hoşlandığımı anlamışlardı. Ne yapacağımı bilemedim.

"Maddie, sen hiç..." İçimde dönüp duran duygu karmaşasını dile çalışarak başladım. Ama kelimeler beynimle ağzım arasında bir yerde sıkışıp kalmış gibiydi.

Nefesim kesildi ve dört patrona olan küçük aşkımı gündeme getirmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı fark ettim.

"Ben hiç ne yaptım mı?" diye sordu, başını bana doğru eğdi, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Boş ver," dedim çabucak, başımı sallayarak. Bunun öğretmenine aşık bir genç kız gibi görünmeden dile getirebileceğim bir şey olmadığını biliyordum.

"Pekâlâ," dedi Maddie, sanki düşüncelerimi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini hafifçe kısarak. "Her neyse, sen farkına bile varmadan sana bir erkek bulacağız. Sadece umudunu canlı tut, anlıyor musun?"

Duyarlılığını takdir ederek ona gülümsedim. Ama işlerin herkesin tahmin edebileceğinden çok daha karmaşık bir hal almak üzere olduğu hissinden kurtulamıyordum. Ve bu fırtınaya hazır olup olmadığımı merak etmekten kendimi alamıyordum.

Maddie'nin bir sonraki müşterisi kapıdan içeri girdiğinde konuşmamızın üzerine bir sessizlik perdesi çöktü. Müşteriyi karşılarken yüzünde profesyonel bir gülümseme belirdi. Çalışma masasında gözden kaybolduğunda, kendimi bir kez daha resepsiyon masasında yalnız buldum, dikkatim toplantı alanına geri döndü.

İlk fark ettiğim Finn oldu. Nasıl fark etmem? Güzel bir paradokstu, ham güç ve düşünceli yoğunluğun bir karışımıydı ve onu her görüşümde beni nefessiz bırakıyordu. Stüdyonun öbür ucundaki yerimden bile sızan sert çekiciliği takdir edebiliyordum.

Bir metreyi aşan boyuyla, kuzguni siyah uzun saçlarını sık sık geriye at kuyruğu şeklinde toplayarak yüzünün keskin açılarını ve düzlemlerini ortaya çıkaran heybetli bir figürdü. Kai'ninkilere çok benzeyen gri gözleri soğuk çelikten havuzlardı, yoğun ve tutuklayıcıydı, ruhunuzu bir röntgen gibi delip geçirdi.

Finn'in stil anlayışı kötü çocuk cazibesini artırıyor. Gardırobu çoğunlukla kaslı bacaklarını doğru yerlerden saran kot pantolonlardan ve dövme kollarının gücünü ve kuvvetini gizlemek için hiçbir şey yapmayan sade atletlerden oluşuyor gibiydi. Giydiği her kıyafet onun ham erkekliğinin abartısız bir kanıtı gibiydi, sade ama etkili bir şekilde onun ne kadar cesur bir adam olduğunu gösteriyordu.

Kendisini süslediği aksesuarlar kişiliğine benzersiz bir hava katıyordu. Boynunda asılı duran gümüş zincirlerin her biri farklı bir tasarıma sahipti ve metalik parıltıları, belirgin göğsüne yaslandıklarında stüdyo ışıklarını yakalıyordu. Zincirler genellikle künyelerle kaplıydı; bu, kalbine yakın tuttuğu daha derin bir anlamı ima eden kişisel bir dokunuştur.

Bilekleri genellikle deri ve gümüş bileziklerle çevriliydi, tıpkı adamın kendisi gibi sağlam ve yıpranmışlardı. Ne zaman hareket etse bu bilezikler yumuşak bir şekilde çarpardı, bu ahenkli ritmi onunla özdeşleştirmeye başlamıştım.

Bir de yüzükler vardı. Finn'in gümüş yüzüklere karşı bir ilgisi vardı. Neredeyse her parmağına takardı, her biri eşsizdi, bazıları özenle işlenmiş desenlere sahipti, diğerleri ise sade ve kalındı. Dikkatleri güçlü, sanatçı ellerine çekiyorlardı, her vuruşta güzellik yaratan ellerine, kendimi sık sık vücudumun her yerinde gezdirmeyi hayal ederken bulduğum ellerine, uyluklarımın arasındaki sıcaklığa inmeden önce meme uçlarımla dalga geçiyordu.

Vücudu, fitness'a olan bağlılığının canlı bir kanıtıydı. Güçle kordonlanmış kaslı kollar, güçten söz eden geniş omuzlar ve iyi tanımlanmış karın kaslarıyla dalgalanan bir gövde, Finn erkeksi cazibenin yürüyen bir tezahürüydü. Ama asıl dikkat çeken şey cildini süsleyen sanat eseri idi.

Vücudu karanlık gotik sanatın bir tuvaliydi; her bir parça bir hikâye anlatıyordu, bazıları sıradan bir gözlemci için fark edilemezken, diğerlerinin amacı akıldan çıkmayacak kadar açıktı. Tehditkâr yaratıkların portreleri, kişisel mantraları ima eden ayrıntılı yazılar ve ürkütücü bir güzelliği sergileyen grafik tasarımlar... her dövme Finn'in gizeminin bir parçasıydı.

Geçmişini az çok biliyordum, o ve Kai stüdyoyu kötü şöhretli babaları Jack "Blackjack" Preston'dan devralmışlardı - müessesemize adını veren kişi. Babalarının suç gölgesinden çıkmışlardı; ancak saygın ve itibarlı bir iş kurarak arkalarında sadece isim bırakmışlardı.

Yine de, korkutucu dış görünüşüne rağmen Finn'in belli bir çekiciliği, sizi içine çeken ve bağlı tutan inkar edilemez bir manyetizması vardı. Ne zaman yollarımız kesişse ya da gözlerimiz buluşsa, duyularımı sarsan bir elektrik şoku gibi hissediyor, kalbimin çarpmasına ve cildimin beklentiyle karıncalanmasına neden oluyordu.

Yutkundum, biraz fazla uzun süre baktığımı fark ettim. Gözlerimi ayıramadan, bana bakmak için döndü, gri bakışları odanın öbür ucunda benimkilerle buluştu ve bir an için zaman durdu. Bu konuşulmamış bir sohbetti, beni telaşlandıran ve kafamı asla yüksek sesle dile getirmeyeceğim fantezilerle dolduran sessiz bir alışveriş.

Finn'le göz göze geldiğimizde bakışlarım Blackjack'in üçüncü sahibi James Booth'a kaydı. James her zamanki gibi çarpıcı bir figür çiziyor, yaklaşık bir metre iki santim boyunda duruyordu. Silueti Finn'inkinden daha zayıftı, hantal olmaktan çok atletikti, bu da onun madalyalı bir polis memuru olduğunun göstergesiydi. Vücudu saatlerce süren yorucu antrenmanlar ve durmak bilmeyen koşularla mükemmel bir hale getirilmişti; potansiyel suçluların iki kez düşünmesini sağlayan bir güç ve çeviklik sembolüydü.

Polis üniformasını mükemmel bir şekilde dolduran, yontulmuş göğsünü ve belinin inceliğini vurgulayan geniş omuzlara sahipti. Kemerin altında uzun, kaslı bacaklar vardı.

Kollarını, göğsünü ve sırtını bir dizi dövme süslüyordu; canlı renkler ve karmaşık tasarımlar açık teninde canlı bir resim çiziyordu. Ne yazık ki, üniforma içinde bu güzel eserlerin uzun kollarla kapatılması gerekiyordu.

Üniforması olmadığı zamanlarda James genellikle kot pantolon ve gündelik tişörtler giymeyi tercih ederdi. Ayrıca, aktif yaşam tarzını vurgulayan, genellikle gri ve soluk yeşil tonlarında bulunan atletik kıyafetlere karşı yadsınamaz bir tutkusu vardı.

Ateşli kıızıl saçları genellikle kısa tutulurdu, solgun teninde bakırdan bir hale gibi dururdu. Gözleri ise ürkütücü bir yeşildi, keskin ve deliciydi, hiçbir şeyi ve her şeyi aynı anda ele vermiyordu.

Göz korkutucu yüzüne rağmen James'in daha yumuşak bir tarafı olduğunu biliyordum. Finn'in maharetli ellerinin altında saatlerce oturup sabırla yeni bir dövme yaptırması, soğukkanlı ve hoşgörülü bir adam olduğunu gösteriyordu. Bu ikilem, sert ve yumuşak karışımı, James'i diğerlerinin çekindiği bir kişi haline getiriyordu. Elimde olmadan ona bakışlar fırlatıyor, gizeminden etkileniyor, nadiren gülümsemesiyle ısıniyordum.

Onu salonda gördüğümde kalp atışlarım hızlandı ve bir an için tek yapabildiğim, ellerimi dövmeli teninde gezdirmenin nasıl bir his olduğunu merak ederek onu seyretmek oldu.

Andrew Lansing'in görüntüsü de görülmeye değerdi. Neredeyse bir buçuk metre boyundaki eski deniz piyadesi zahmetsizce dikkatleri üzerine çekiyordu. Yıllarca süren yorucu fiziksel kondisyonun sonucu olan etkileyici yapısı ağzınızın suyunu akıtmaya yetiyordu.

Yine de Andrew iyi yontulmuş bir vücuttan daha fazlasıydı. Her zaman kısa tuttuğu sarı saçları yakışıklı yüzünü mükemmel bir şekilde çerçevesliyordu. Kesilmiş sakalı çarpıcı yüz hatlarına sert bir çekicilik katıyordu ve o parlak mavi gözler... berrak yaz gökyüzünden bir dilim gibiydiler, yoğun ve büyüleyicidiler, bronzlaşmış, dövmeli teniyle keskin bir kontrast oluşturuyorlardı. Ama en ölümcül olan gülümsemesiydi; bir kadının donunu anında eritebilecek tatlılık ve baştan çıkarıcılığın ölümcül bir bileşimiydi.

Vücudu mürekkepten bir tuvaldi, her dövme hayatının, deneyimlerinin bir hikayesini anlatıyordu. Temiz bir askerden dövmeli bir kötü çocuğa dönüşen Andrew'un değişimi de en az kendisi kadar büyüleyiciydi.

Andrew'un gardırobu motosikletlere olan sevgisini yansıtıyordu. Birçok macera görmüş gibi görünen deri ceketlere düşküdü. Kot pantolonları her zaman yıpranmış ve yırtık pırtıktı, düz tişörtler ve ağır botlarla eşleştirilmişti; bu kombinasyon güçlü, kaslı bacaklarını ve uzun kollarını öne çıkarıyordu.

Tam binicilik kıyafetlerini giydiğinde korkutucu bir figüre dönüşüyordu; geniş omuzları ve dar beli onu savaşa hazır bir gladyatör gibi gösteriyordu. Yine de tehditkâr görünümüne rağmen Andrew'da bir sıcaklık, hiç beklemediğiniz anda parlayan bir nezaket vardı.

İşte oradaydı, diğerleriyle birlikte uzanıyordu, karşı konulmaz bir erkeklik gücü. Gözlerim onun görüntüsünü içime çekiyor, o sert vücuda sarılmanın, o koruyucu kollar tarafından çevrenmenin nasıl bir his olduğunu hayal ediyordum. Neredeyse ceketinin soğuk derisini parmak uçlarımda hissediyordum, neredeyse motor yağıyla karışmış kolonyasının kokusunu alabiliyordum; Andrew'a özgü bu koku her zaman duyularımı ateşliyordu.

Tam kalbim yeniden düzenli bir ritim tuturmaya başlamıştı ki, giriş kapısının üstündeki zil çaldı ve beni hayallerimden kopardı. Ziyaretçiyi selamlamak için döndüm ama sesim boğazımda düğümlendi.

Kapı, Miami'de kötü şöhretli bir isim olan Klaus Henderson'ın yüksek figürünün arkasından kapandı. Miami'nin en korkulan ve tehlikeli motosiklet çetelerinden biri olan Crimson Devils'in lideriydi.

Hayaller, fanteziler, Kai'nin dudaklarının benimkilere kısa süreli dokunuşu, hepsi Klaus'un heybetli duruşunun ağırlığı altında gömülmüş uzak anılar gibi görünüyordu. Dövme stüdyosunun içine doğru adım attıkça, botları tehditkâr sertlikte yere vurdukça, her adımda gerilim arttıkça, nefesimi tutarak sadece izleyebildim.

Güneş gözlüklerini çıkardı, dudaklarında hınzır bir sırıtış vardı.

"Buralarda hizmet almak için ne gerekiyor?"

ÖN İZLEMENİN SONU

Hikayenin [tamamı için buraya tıklayın](#)

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

K.C. Crowne Amazon'un en çok satan 10 kitabından biridir.
Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Antonov Milyarderler Serisi

[En Yüksek Teklifi Veren](#) | [Bratva Baba](#) | [Bratva Tarafından Sahiplenilen](#) | [Bratva Tarafından Nakavt](#) | [Acımasız Rakip](#) | [Yaralı Prens](#)

Gümüş Tilki Babalar

[Doktor Baba](#) | [Tabu Baba](#) | [Babanın En İyi Arkadaşı](#) | [Babanın Kanunu](#) | [Eski Erkek](#) | [Arkadaşımın Kızı Eski En Arkadaşımın Kızı](#) | [Babanın İyi Baba](#) | [Babanın En İyi Arkadaşıyla Noel](#) | [Babanın Gizli](#) | [Vegas](#) | [Saplantısı](#) | [Kraliyet İrlanda Kralı Baba](#) | [Eski Sevgilimin Babası](#) | [Noel'i Çalan Doktor](#)

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi

[Dağ Adamı Bebek](#) | [Dağ Küçük](#) | [Dağ Tarafından Nakavt](#) | [Bebek İçin İçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin](#) | [Dağ İçin Üçüzler](#) | [Dağ Tarafından Alınan](#) | [Dağ İçin Gizli Bebek](#) | [Adamı Adamı Adamı Adamı](#) | [Dağ Adamının Kazara Sürpriz](#) | [Dağ Adamının Hediyelerini Teslim Etmek](#) | [Dağ Babasının Kaderi](#) | [Şanslı Cazibesi](#) | [Rakibi](#) | [Dağ Dağ Küçük Kasaba Dağ Babası](#) | [Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının Adamının Noel Sürprizi](#) | [Hediyesi](#) | [Dağ Adamının Sevgilisi'yu](#) | [Big Daddy](#) | [Üç Dağ Adamıyla Havai Fışekler Etmek](#) | [Bay Doğru Taklit](#)

Denver Doktorları Serisi

[Doktorun Sırrı](#) | [Doktorun Sürpriz Doğumu](#) | [İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri](#) | [Milyonerin Sürpriz Üçüzleri](#) | [Doktorun Bebek Planı](#) | [Yeni Zelandalı Doktor Tarafından Nakavt](#) | [Doktorun Görevleri](#) | [Milyar Dolar Hatası](#) | [İrlandalı Doktor Hediyesi](#) | [İrlandalı Doktorun Emirleri](#) | [İrlandalı Doktorun Sevgilisi](#) | [En İyi Arkadaşımın Babası Gizli](#) | [İçin Komşunun Gizli](#) | [Mafya Doktoru İçin Gizli](#) | [Bebekler Bebeği Bebekler](#)

[Babamın En İyi Arkadaşı](#)

KC'nin Amazon Kataloğunun tamamına göz atın

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.